

รายงานโครงการติดตามและ ประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้ การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570

ฝ่ายวิจัยและประเมินผล
ส่วนยุทธศาสตร์การพัฒนา
สำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ
โทรศัพท์ 038-253237

WWW.PATTAYA.GO.TH

โครงการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์
ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570

สำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ เมืองพัทยา

ส่วนยุทธศาสตร์การพัฒนา

ฝ่ายวิจัยและประเมินผล

คำนำ

โครงการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 ของเมืองพัทยา ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและเก็บข้อมูล การดำเนินงานตามเป้าประสงค์ ยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ปี พ.ศ. 2566-2570 และ เพื่อประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการ ดำเนินกิจกรรมและโครงการต่างๆของเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ในมิติต่างๆตามยุทธศาสตร์เมือง พัทยา โดยใช้กรอบการประเมินตามมิติของยุทธศาสตร์ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีและปลอดภัยสำหรับ ทุกคน 2) ยกระดับประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐานรองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 3) ส่งเสริมนวัตกรรมทาง เศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม 4) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน และ 5) ยกระดับ การบริหารบ้านเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง ซึ่งการประเมินผลในครั้งนี้ทำให้ได้ทราบถึงผล การดำเนินงานและความสอดคล้องตามเป้าประสงค์รายยุทธศาสตร์และได้แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของประชาชน ผู้รับประโยชน์ต่อการดำเนินงานโครงการของเมืองพัทยา ในประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งเป็นการทบทวน จัดลำดับความสำคัญในการปฏิบัติการกิจของเมืองพัทยา หรือแนวทางสำหรับรัฐบาล รวมทั้งการปรับปรุงวิธีการ ปฏิบัติการกิจให้มีประสิทธิผล และประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นในมิติต่างๆตามยุทธศาสตร์เมืองพัทยา และทำให้ทราบถึง ข้อมูลการวิพากษ์ยุทธศาสตร์เพื่อประกอบการพิจารณาการกำหนดยุทธศาสตร์ของเมืองพัทยาในวาระต่อไปได้อย่างมี ประสิทธิภาพ มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นแนวทางในการพัฒนาหรือปรับปรุงยุทธศาสตร์เมืองพัทยาในวาระต่อไป ในอนาคต

สารบัญ

หัวข้อ	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	7
บทที่ 1 บทนำ	10
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	14
บทที่ 3 ยุทธศาสตร์ที่ 1	56
บทที่ 4 ยุทธศาสตร์ที่ 2	78
บทที่ 5 ยุทธศาสตร์ที่ 3	97
บทที่ 6 ยุทธศาสตร์ที่ 4	126
บทที่ 7 ยุทธศาสตร์ที่ 5	157
บรรณานุกรม	175
ภาคผนวก	179
ภาคผนวก ก	180
ภาคผนวก ข	201
ภาคผนวก ค	206
ภาคผนวก ง	210
ภาคผนวก จ	213

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	การวางแผนและการกำหนดยุทธศาสตร์	16
2	กรอบแนวคิดการประเมินผล	55
3	แหล่งท่องเที่ยวเมืองพัทยา	114
4	ภาพถ่ายดาวเทียมแหล่งท่องเที่ยวเมืองพัทยา	114

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านสุขภาพ	63
2	ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านการศึกษา	64
3	ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านชีวิตการทำงาน	65
4	ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านเศรษฐกิจ	66
5	ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม	67
6	ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน	68
7	ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านการคมนาคมและการสื่อสาร	69
8	ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านการมีส่วนร่วม	70
9	ข้อมูลผลการดำเนินงานในเชิงสถิติด้านคดีอาญา 4 กลุ่ม ปี พ.ศ. 2566	73-74
10	การติดตั้งระบบความปลอดภัยและระบบป้องกันสาธารณภัย ในพื้นที่เมืองพัทยา	75
11	ลักษณะทั่วไปของประชากรตัวอย่างผู้ใช้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 1)	84-85
12	ความคิดเห็นด้านคุณภาพการให้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 2)	85-86
13	ความคิดเห็นด้านความพึงพอใจในการให้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 3)	86-87
14	ความครอบคลุมของคลื่นความถี่ ในพื้นที่เมืองพัทยา	90
15	ค่าสถิติความพึงพอใจในแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการ	92
16	รายชื่อโรงพยาบาลที่ผ่านการรับรอง HA และ A-HA	108-109
17	ตัวอย่างที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลโดยมีกรอบระยะเวลาที่ชัดเจน	110
18	เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมส่งเสริมกลุ่มอาชีพฯ	120
19	เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมส่งเสริมวิชาชีพฯ	122
20	ร้อยละของจำนวนการแก้ไขปัญหาน้ำท่วมในพื้นที่เมืองพัทยา ภายใน 48 ชั่วโมง	131

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่		หน้า
21	เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมการอนุรักษ์ดูแลรักษาแหล่งน้ำฯ ...	134-135
22	เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมการจัดการเกี่ยวกับค่าฝุ่น PM2.5 ..	135
23	พื้นที่ที่สวนสาธารณะในเมืองพัทยา	140
24	พื้นที่ที่ดำเนินกิจกรรมการปลูกต้นไม้ในเขตเมืองพัทยา	141
25	สถิติการร้องเรียนที่เกี่ยวกับปัญหาการบริหารจัดการขยะ	147
26	เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ การจัดการขยะมูลฝอยฯ	148
27	ข้อมูลรถเก็บขยะมูลฝอยของเมืองพัทยา	148
28	เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ การจัดการขยะอันตรายและขยะติดเชื้อฯ	149
29	ค่าสถิติความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยา	150
30	ตัวอย่างปัญหาด้านสุขอนามัยและความปลอดภัยและแนวทางแก้ไข	166
31	โครงการส่งเสริมความปลอดภัยฯ ที่มีการดำเนินงานในปัจจุบัน	171
32	ค่าสถิติความพึงพอใจในแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการ	172

บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary)

โครงการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและเก็บข้อมูล การดำเนินงานตามเป้าประสงค์ยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ปี พ.ศ. 2566-2570 และ เพื่อประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการดำเนินกิจกรรมและโครงการต่างๆของเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) คือ การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณเป็นการสำรวจ (Survey) ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มประชาชนผู้รับประโยชน์จากการดำเนินโครงการของเมืองพัทยาในแต่ละมิติยุทธศาสตร์ ทั้ง 42 ชุมชน ชุมชนละ 20 ตัวอย่าง ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Analysis) และใช้การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (unstructured interview) แล้วจึงเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการประเมินผล ตามกรอบของวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ผลการโครงการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 ของเมืองพัทยา ในภาพรวมของแต่ละมิติยุทธศาสตร์ มีดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีและปลอดภัยสำหรับทุกคน ใช้การประเมินด้วยตัวชี้วัดความก้าวหน้าของคนในเขตเมืองพัทยา พบว่า มีค่าดัชนีเป็นไปในเชิงบวกสูงกว่ามาตรฐาน เมื่อเทียบกับค่าดัชนีระดับประเทศหรือภูมิภาคในมิติต่างๆ แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาคนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งแนวนโยบายในการจัดการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในท้องถิ่น มีโครงการที่เป็นไปอย่างสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนผู้อาศัยในพื้นที่ แม้จะเป็นปีแรกในการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ จึงทำให้ประสิทธิภาพเชิงนโยบายยังไม่สูงมาก แต่แสดงให้เห็นถึงทิศทางนโยบายที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องตามเป้าประสงค์

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ยกระดับประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐานรองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ใช้การประเมินความพึงพอใจจากประชาชนผู้รับประโยชน์ และการสำรวจความพร้อมในการใช้งานของบริการสาธารณะหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่จัดว่าเป็นโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยา พบว่าการเข้าถึงน้ำประปาในเมืองพัทยามีความครอบคลุมทั่วทั้งเมือง แต่บางพื้นที่อาจพบปัญหาการขาดแคลนน้ำในช่วงฤดูแล้ง ระบบไฟฟ้าในเมืองพัทยามีความเสถียร แต่บางพื้นที่อาจมีปัญหาไฟฟ้าดับบ่อยครั้ง ระบบขนส่งสาธารณะในเมืองพัทยายังมีข้อจำกัดและไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ที่ระบบระบายน้ำในเมืองพัทยามีปัญหาน้ำท่วมในบางพื้นที่โดยเฉพาะช่วงฤดูฝน การจัดการขยะในเมืองพัทยามีประสิทธิภาพ แต่ยังมีปัญหาขยะล้นหลามในบางพื้นที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณแหล่งท่องเที่ยวหรือที่พักอาศัยที่มีนักท่องเที่ยวหนาแน่น ซึ่งเมื่อพิจารณาจากนโยบายและแผนงานในการบริหารจัดการหรือพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยาจะเห็นว่ามีความสอดคล้องกันกับสถานการณ์ในพื้นที่ แต่ขณะเดียวกันการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานที่เกิดขึ้นในหลายโครงการอาจต้องใช้เวลาในการดำเนินงานเนื่องจากเป็นโครงการขนาดใหญ่ จึงทำให้ประชาชนส่วนใหญ่อาจเข้าใจว่าการดำเนินงานมีความล่าช้า หรือขาดการใช้สื่อประชาสัมพันธ์เพื่อให้ประชาชนเกิดความเข้าใจมากขึ้น

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ใช้วิธีการสำรวจและวัดผลที่หลากหลาย เช่น จำนวนธุรกิจใหม่ที่เริ่มต้นในพัทยา, มูลค่าการลงทุนใหม่ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม, อัตราการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่เข้าสู่ธุรกิจในพื้นที่ ในการวิเคราะห์และประเมินผล พบว่า ด้านสถานพยาบาลในเมืองพัทยา มีการได้รับการรับรอง และดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการจัดการระบบสารสนเทศทางการแพทย์ และการพัฒนาทักษะบุคลากรอย่างต่อเนื่อง มีการฝึกอบรมและการศึกษาต่อเนื่องเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยรักษามาตรฐานการบริการ ในด้านปริมาณของแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิด BCG ยังคงขาดระบบการวัดผลและประเมินผลการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหรือความครอบคลุม สำหรับการนำไปใช้ในการตัดสินใจและวางแผนการพัฒนาที่เหมาะสม ในด้านตัวชี้วัดรายได้ต่อหัวของประชากร พบว่าประชากรในเขตพื้นที่เมืองพัทยา มีรายได้เฉลี่ยสูงกว่า ค่าเฉลี่ยระดับประเทศ หรือภูมิภาค ซึ่งสอดคล้องกันกับผลการวิเคราะห์ดัชนีย่อยด้านเศรษฐกิจ ในดัชนีความก้าวหน้าของมนุษย์ (HAI) โดยผลการวิเคราะห์การกระจายรายได้ในพื้นที่เมืองพัทยา จะเห็นได้ว่ามีปัจจัยการมีส่วนร่วมในภาคเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน เช่น การท่องเที่ยว, การบริการ, การค้า และอุตสาหกรรม ส่งผลให้รายได้ของประชากรแตกต่างกัน ซึ่งประชากรมีการศึกษาสูงและทักษะที่ทันสมัยมักจะมีรายได้สูงกว่าการเปรียบเทียบรายได้ในเขตเมืองกับเขตชนบทของพัทยา โดยทั่วไปเขตเมืองมีแนวโน้มที่จะมีรายได้สูงกว่าเขตชนบท และการวิเคราะห์รายได้ในพื้นที่เฉพาะ คือ พื้นที่ท่องเที่ยวหลักและพื้นที่ที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรมจะมีรายได้สูงกว่า ซึ่งเพื่อให้กลุ่มประชากรในท้องถิ่นหรือชุมชนมีรายได้ที่มั่นคงและเกิดการพัฒนา เมืองพัทยาสามารถส่งเสริมได้โดยการจัดตั้งนโยบายการพัฒนาศักยภาพของบุคลากร การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ การสร้างแบรนด์ชุมชน และการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ใช้การประเมินมาตรฐานขั้นต่ำ การจัดการบริการสาธารณะของเมืองพัทยาในด้านโครงสร้างพื้นฐานในการวิเคราะห์ พบว่าเมืองพัทยาสามารถแก้ไขปัญหา น้ำท่วมในพื้นที่เมืองพัทยาภายใน 48 ชั่วโมงได้ตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ เมื่อพัทยาเผชิญกับปัญหาน้ำท่วม หลังจากได้รับแจ้งเหตุ หรือตรวจพบ จำนวนโครงการที่จัดการเกี่ยวกับการดูแลแหล่งน้ำต่างๆ ของเมืองพัทยารวมถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทำได้ตามเป้าหมายทั้งหมดและมีการทำได้สูงกว่าเป้าหมายในโครงการส่งเสริมการปลูกต้นไม้ การอนุรักษ์คูแลร์รักษาป่า ทรัพยากรชายฝั่ง หรือการจัดการเกี่ยวกับปัญหาน้ำเน่าเสีย การจัดทำโครงการเพื่อจัดการค่าฝุ่น PM 2.5 ได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนเมืองพัทยาสามารถพัฒนาการจัดการโดยการให้ความรู้แก่ประชาชน การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนและหน่วยงานต่างๆ รวมถึงการวิจัยและพัฒนาในด้านของมลพิษทางสิ่งแวดล้อม เพื่อช่วยให้เมืองพัทยาสามารถลดมลพิษทางสิ่งแวดล้อมและสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีต่อสุขภาพของประชาชนและการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 5 ยกระดับการบริหารเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง ในการพัฒนา ด้านการบริหารภาครัฐอัจฉริยะ (Smart Governance) พัทยาอาจนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการเมืองในทุกด้าน เช่น การขนส่งสาธารณะ การสุขภาพ และการศึกษา หรือ พัฒนาให้ประชาชนสามารถทำธุรกรรมกับภาครัฐได้เกือบทั้งหมดผ่านช่องทางออนไลน์โดยและสะดวกรวดเร็ว มีระบบความปลอดภัยของข้อมูลที่แน่นหนาและผู้ใช้สามารถเข้าใจได้ง่ายใช้งานผ่านช่องทางออนไลน์ได้ไม่ยาก หรือมีระบบเชื่อมโยงข้อมูลภาครัฐที่ทำให้ข้อมูลสามารถแลกเปลี่ยนกันได้อย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ ซึ่งในภาพรวมประชาชนผู้ใช้งานระบบแพลตฟอร์มต่างๆ ของเมืองพัทยา มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ย 4.40 จาก 5 คะแนนของแบบสอบถาม

แม้ว่าเมืองพัทยามีการดูแลสุขภาพประชาชนในหลายด้านมาอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง โดยการจัดสรรงบประมาณ เพื่อใช้ในโครงการต่างๆ เช่น การดูแลสุขภาพของประชาชน การแก้ไขปัญหาขยะ การดูแลระบบการคมนาคมหรือถนนสาธารณะต่างๆ ในช่วงปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ที่ผ่านมา แต่เมื่อมีการสัมภาษณ์เชิงลึกและมีการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมโดยละเอียด พบว่าการจัดสรรงบประมาณและการกระจายของงบประมาณในชุมชน อาจยังไม่ทั่วถึง นโยบายการดูแลหลายโครงการเป็นนโยบายต่อเนื่องที่ทำการทำเป็นประจำในทุกปี อาจยังไม่ก่อให้เกิดการพัฒนาเมืองพัทยาได้มากเท่าที่ประชาชนมีความต้องการ นอกจากนี้ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ยังมีความกังวลในเรื่องของความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความกังวลจากปัญหาการแพร่ระบาดของสารเสพติดในพื้นที่ ซึ่งอาจมาจากกลุ่มประชากรแฝงหรือกลุ่มผู้อาศัยชั่วคราวส่งผลกระทบต่อเยาวชนและคนในชุมชน การให้ความช่วยเหลือและบริการทางการแพทย์ที่อาจยังไม่เพียงพอความต้องการของประชาชนในพื้นที่ รวมถึงมีความต้องการในการพัฒนาองค์ความรู้ต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชน รวมถึงมีความต้องการให้มีโครงการปลูกฝังคุณธรรมต่างๆ สำหรับเยาวชนเพื่อให้มีภูมิคุ้มกันรู้เท่าทันต่อสถานการณ์รอบตัว

บทที่ 1
บทนำ

หลักการและเหตุผล

ยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 เป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองพัทยาที่แสดงถึงทิศทางหรือแนวทางปฏิบัติตามภารกิจให้สัมฤทธิ์ผลตามวิสัยทัศน์ “เมืองแห่งโอกาส เศรษฐกิจสมดุลคุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับทุกคน” ซึ่งจะนำพาเมืองพัทยาไปสู่ภาพลักษณ์ใหม่ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 ประกอบด้วย สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน ยุทธศาสตร์เมืองพัทยา การนำแผนพัฒนาเมืองพัทยาไปสู่การปฏิบัติ

การติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 เป็นการสำรวจและประเมินภาพรวมประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆที่สำคัญในเมืองพัทยา ซึ่งมีหน่วยงานหลายภาคส่วนเข้ามาเกี่ยวข้อง รวมถึงมีแผนงานโครงการ กิจกรรมที่มีความสอดคล้องกันในเชิงยุทธศาสตร์ เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีและประชาชนได้ประโยชน์สูงสุดจากการดำเนินกิจกรรมตามยุทธศาสตร์ดังกล่าว ซึ่งในการดำเนินงานต่างๆของหน่วยงานภาครัฐ มีความจำเป็นต้องเพื่อพิจารณาว่าผลผลิตและผลลัพธ์เป็นไปตามเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่อย่างไร ทั้งนี้ ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นอาจเป็นได้ทั้งผลสำเร็จ ที่พึงประสงค์ สามารถสร้างความสุขให้แก่ประชาชนผู้รับบริการในยุทธศาสตร์แต่ละด้าน ทั้งยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีและปลอดภัยสำหรับทุกคน ยกระดับประสิทธิภาพโครงการพื้นฐานรองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน และ ยกระดับการบริหารบ้านเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง

ดังนั้น เมืองพัทยาในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 อันมีอำนาจหน้าที่ตามระเบียบดังกล่าว และในฐานะผู้กำกับดูแลแผนพัฒนาเมืองพัทยา (พ.ศ. 2566 - 2570) ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 จึงเห็นสมควรที่จะมีการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งเป็นปีแรกในการเริ่มใช้แผนพัฒนาเมืองพัทยาปี พ.ศ. 2566-2570 ในลักษณะของการสำรวจ เก็บข้อมูล ติดตามและประเมินผล ตัวชี้วัดต่างๆเพื่อใช้เป็นมาตรฐาน และเพื่อเก็บเป็นฐานข้อมูล สำหรับการเปรียบเทียบ ประเมินความก้าวหน้า หรือประสิทธิภาพการดำเนินงานต่างๆตามยุทธศาสตร์ในด้านต่างๆในปีต่อไป จนสิ้นสุด ระยะเวลาของแผนพัฒนาเมืองพัทยาที่กำหนดไว้ ในปี พ.ศ. 2570 และเพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับส่วนราชการในการทบทวน จัดลำดับความสำคัญในการเลือกปฏิบัติภารกิจ รวมทั้งเพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ และลดผลกระทบในการปฏิบัติภารกิจ และการดำเนินงานต่าง ๆ อันจะก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ประชาชนและต่อประเทศชาติในอนาคต โดยมีฝ่ายวิจัยและประเมินผล ส่วนยุทธศาสตร์การพัฒนา สำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ เป็นรับผิดชอบในการวิจัย ติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ปี พ.ศ. 2566-2570 ในครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อสำรวจและเก็บข้อมูล การดำเนินงานตามเป้าประสงค์ยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ปี พ.ศ. 2566-2570
2. เพื่อประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการดำเนินกิจกรรมและโครงการต่างๆของเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ในมิติต่างๆตามยุทธศาสตร์เมืองพัทยา

ขอบเขตของการวิจัยและประเมินผล

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้จะทำการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 ในมิติของยุทธศาสตร์ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีและปลอดภัยสำหรับทุกคน 2) ยกระดับประสิทธิภาพโครงการพื้นฐานรองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 3) ส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม 4) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน และ 5) ยกระดับการบริหารบ้านเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง

ขอบเขตด้านประชากร

การวิจัยครั้งนี้สำรวจและเก็บข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามตัวชี้วัดของยุทธศาสตร์แต่ละด้าน และสำรวจและเก็บข้อมูลประชาชนในพื้นที่เมืองพัทยาที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตด้านระยะเวลาและพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้เริ่มดำเนินการวิจัยตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2566 - เดือนธันวาคม พ.ศ. 2566 รวมระยะเวลาในการศึกษาทั้งสิ้น 180 วัน โดยมีขอบเขตด้านพื้นที่ครอบคลุมเฉพาะในเขตเมืองพัทยาเท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

ตัวชี้วัด หมายถึง ตัวชี้วัดตามยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ปี พ.ศ. 2566-2570 ที่ถูกจัดทำขึ้นเพื่อประเมินผลลัพธ์ในภาพรวมของการดำเนินงานโครงการของเมืองพัทยา ตามเป้าประสงค์ในแต่ละมิติยุทธศาสตร์

การประเมินผลการดำเนินงาน หมายถึง การประเมินความคุ้มค่าของการดำเนินโครงการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ของหน่วยงานในสังกัดเมืองพัทยา ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคุณภาพชีวิตและปลอดภัย 2) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน 3) ด้านนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม 4) ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ 5) ด้านการบริหารบ้านเมือง

การประเมินด้านคุณภาพชีวิตและความปลอดภัย หมายถึง การประเมินการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ของเมืองพัทยา เพื่อให้ได้ทราบถึงผลลัพธ์ด้านการยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีและปลอดภัยสำหรับทุกคน ได้แก่ ดัชนีความก้าวหน้าของคน และการลดลงของคดีอาชญากรรมในเขตเมืองพัทยา

การประเมินด้านโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง การประเมินการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ของเมืองพัทยา เพื่อให้ได้ทราบถึงผลลัพธ์ด้านยกระดับประสิทธิภาพโครงการพื้นฐาน รองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ได้แก่ ความพึงพอใจจากการใช้บริการระบบขนส่งมวลชน ความครอบคลุมของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงในเมือง

พื้ชยา ความพึงพอใจในการรับบริการผ่านแพลตฟอร์มกลาง หรือระบบสารสนเทศด้านบริการ และ มาตรฐานหรือความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภค สาธารณูปการ

การประเมินด้านนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การประเมินการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ของเมืองพื้ชยา เพื่อให้ได้ทราบถึงผลลัพธ์ด้านการส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การรับรองคุณภาพโรงพยาบาลมาตรฐานสากลของสถานพยาบาลสังกัดเมืองพื้ชยา ร้อยละของแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิด BCG รายได้เฉลี่ยของประชาชนต่อหัวหรือต่อครัวเรือน จำนวนกลุ่มอาชีพชุมชนเมืองพื้ชยา

การประเมินด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การประเมินการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ของเมืองพื้ชยา เพื่อให้ได้ทราบถึงผลลัพธ์ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ได้แก่ ปริมาณพื้นที่วิกฤตน้ำท่วม มลพิษที่เกิดจากทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ ปริมาณพื้นที่สีเขียว จำนวนแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและพื้นที่สีเขียวได้รับการฟื้นฟูและพัฒนา ประสิทธิภาพของกระบวนการบริหารจัดการขยะและของเสีย จำนวนของประชาชนหรือชุมชนมีส่วนร่วมในโครงการและกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การประเมินด้านการบริหารบ้านเมือง หมายถึง การประเมินการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ของเมืองพื้ชยา เพื่อให้ได้ทราบถึงผลลัพธ์ด้านการยกระดับการบริหารบ้านเมืองพื้ชยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง ได้แก่ การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน ความพร้อมในการเป็นรัฐบาลดิจิทัล ร้อยละของจำนวนประชาชนเป็นสมาชิกช่องทางประชาสัมพันธ์สื่อโซเชียลมีเดียของเมืองพื้ชยา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงผลการดำเนินงานและความสอดคล้องตามเป้าประสงค์ยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพื้ชยา ปี พ.ศ. 2566-2570
2. ทราบข้อมูลในการทบทวน จัดลำดับความสำคัญในการปฏิบัติการกิจของเมืองพื้ชยา หรือแนวทางสำหรับรัฐบาล รวมทั้งการปรับปรุงวิธีการปฏิบัติการกิจให้มีประสิทธิผล และประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นในมิติต่างๆตามยุทธศาสตร์เมืองพื้ชยา
3. ทราบถึงข้อมูลการวิพากษ์ยุทธศาสตร์เพื่อประกอบการพิจารณาการกำหนดยุทธศาสตร์ของเมืองพื้ชยาในวาระต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิภาพมากขึ้น

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 ของเมืองพัทยาในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ทำการสืบค้นจากเอกสาร ตำรา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากฐานข้อมูลต่าง ๆ และได้ทำการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว เพื่อที่จะกำหนดตัวแปร และทำการสร้างกรอบแนวคิดของการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

- 1) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์
- 2) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการติดตามและประเมินผล
- 3) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
- 4) ข้อมูลทั่วไปของเมืองพัทยาในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566
- 5) กรอบแนวคิดการประเมินผล

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์

แผนยุทธศาสตร์ หมายถึง ทิศทางหรือแนวทางปฏิบัติตามพันธกิจและภารกิจ (Mission) ให้สัมฤทธิ์ผลตามวิสัยทัศน์ (Vision) และเป้าประสงค์ของหน่วยงาน (Corporate Goal) แผนยุทธศาสตร์ที่ดำเนิน จะต้องถูกกำหนดขึ้นตามวิสัยทัศน์ของหน่วยงาน อันเป็นผลผลิตทางความคิดร่วมกันของสมาชิกในหน่วยงานที่ได้ทำงานร่วมกันหรือจะทำงานร่วมกัน โดยวิสัยทัศน์นี้เป็นความเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นจุดหมายปลายทางที่หน่วยงานประสงค์จะไปให้ถึง และวิสัยทัศน์นี้มีการเปลี่ยนแปลงออกมาเป็นวัตถุประสงค์ (Objective) ที่เป็นรูปธรรม และสามารถวัดได้นอกจากนั้นหน่วยงานยังสามารถใช้แผนยุทธศาสตร์เป็นกรอบในการจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปี (Action Plan) โดยกำหนดเป้าหมายของแผนงาน โครงการ ทรัพยากรที่ต้องใช้ งบประมาณที่ต้องใช้ กิจกรรมที่ต้องปฏิบัติ และผลที่คาดว่าจะได้รับ รวมไปถึงใช้ในการติดตามประเมินผลงานได้อีกด้วย

“การวางแผนเชิงกลยุทธ์” (Strategic Planning) หรือ “การบริหารเชิงกลยุทธ์” (Strategic Management) หรือ “การคิดเชิงกลยุทธ์” (Strategic Thinking) การคิดเชิงกลยุทธ์ดังกล่าวนี้ในวันจะมีความสำคัญมากขึ้นทุกที โดยเฉพาะในช่วงที่ประเทศไทยกำลังอยู่ในขั้นตอนของการปรับตัวอย่างรุนแรง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี และสภาพแวดล้อมในทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ทั้งในระดับโลก ภูมิภาค และภายในประเทศ ความจริงแล้ว “การวางแผนเชิงกลยุทธ์” (Strategic Planning) เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารเชิงกลยุทธ์” Strategic Management) ทั้งนี้ เนื่องจากว่าองค์ประกอบของการบริหารเชิงยุทธศาสตร์นั้น ส่วนแรกจะเป็นเรื่องของการวาง ทิศทางการบริหารหรือทิศทางกลยุทธ์ (Strategic Direction) ซึ่งก็เป็นเรื่องของการวางแผน และอีกส่วนหนึ่งนั้นเป็นเรื่องการดำเนินกลยุทธ์เพื่อที่จะบรรลุสู่เป้าหมายหรือแผนทิศทางที่ได้กำหนดไว้นั้นเอง การบริหารเชิงกลยุทธ์จึงหมายถึง กระบวนการในการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์นั่นเอง (Strategic Decision) (สมชาย ภาภาสน์ วิวัฒน์ .2543)

จินตนา บุญบงการ และณัฐพันธ์ เขจรนนท์ (2546) กล่าวว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strategic Management) หมายถึง กระบวนการที่ประกอบด้วยวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและข้อมูลสำคัญของธุรกิจที่ใช้ใน

การประกอบการตัดสินใจ การวางแผนทางการดำเนินงานและควบคุมการปฏิบัติ งานเชิงกลยุทธ์ขององค์กร เพื่อที่จะสร้างความมั่นใจว่าองค์กรสามารถที่จะดำเนินการได้อย่างสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ตลอดจนสามารถมีการพัฒนาการและสามารถมีการแข่งขันในอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยที่การจัดการเชิงกลยุทธ์มีเป้าหมายสำคัญ 2 ประการ คือ

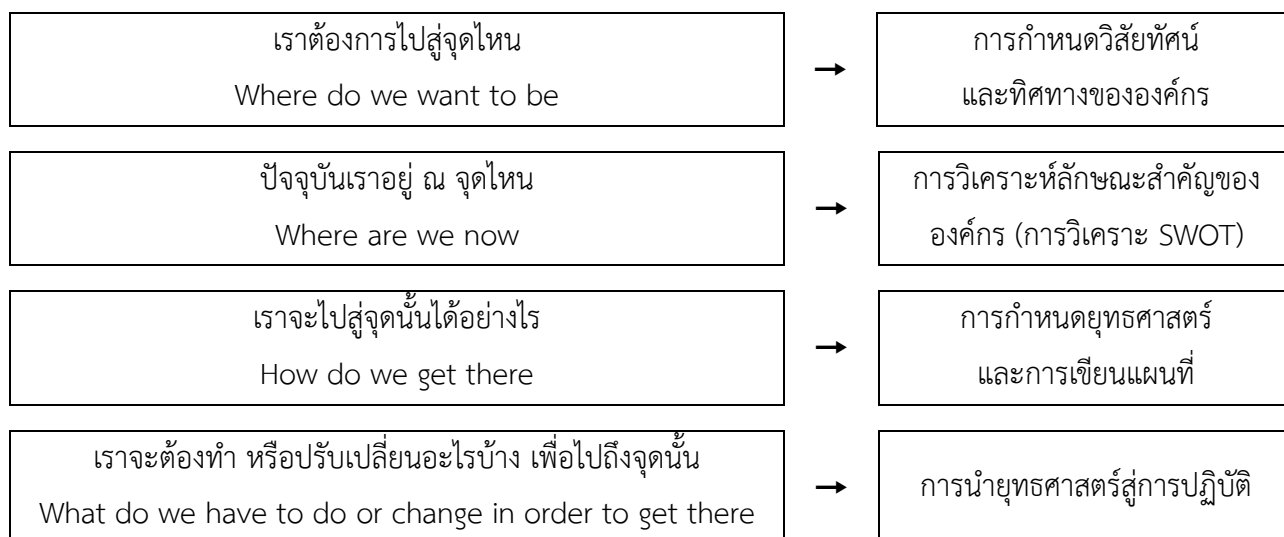
1) สร้างและดำรงรักษาความสามารถในการแข่งขัน (Competitive Capacity) การเปลี่ยนแปลงตามสภาพแวดล้อมทำให้ธุรกิจต้องปรับตัวอยู่เสมอ การกำหนดและการดำเนินกลยุทธ์ช่วยให้ธุรกิจมีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงและสามารถพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพในการแข่งขันได้อย่างต่อเนื่อง

2) สร้างคุณค่า (Create Value) การจัดการเชิงกลยุทธ์ช่วยสร้างคุณค่า (Value) แก่เจ้าของหรือผู้ถือหุ้น (Shareholder) ตลอดจนสร้างความพอใจให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) ของธุรกิจ เช่น พนักงาน ผู้ขาย วัตถุดิบ และลูกค้า เป็นต้น

การบริหารเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Management Process) เป็นกระบวนการปฏิบัติงานที่มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมีอยู่ 3 ขั้นตอน คือ

1) การวางแผนยุทธศาสตร์ (Strategic Planning)

การวางแผนยุทธศาสตร์ เป็นการตอบคำถามทางยุทธศาสตร์ 4 คำถามที่สำคัญ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 การวางแผนและการกำหนดยุทธศาสตร์

ที่มา : พสุ เตชะรินทร์ (2553)

2) การนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติ (Strategic Implementation)

เป็นการแปลงยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติโดยอาศัยแผนปฏิบัติการเป็นเครื่องมือสำหรับใช้เป็นแนวปฏิบัติ สำหรับส่วนงานต่างๆให้เป็นไปอย่างสอดคล้องประสานกันทั้งในแง่ทิศทางและจังหวะเวลา โดยการจัดทำแผนปฏิบัติการนั้นอาจใช้รูปแบบต่างๆกันได้หลายแบบ เช่น การใช้การวางแผนโครงการแบบเหตุผลสัมพันธ์ (Logical Framework Project Planning) หรืออาจเขียนในทำนอง Gantt Chart ก็ได้ นอกจากนี้ ยังมีบทบาทในการร่วมกัน นำแผนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติโดยวิธีการจัดการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ (Workshop) เพื่อให้บุคลากรได้เกิดการเรียนรู้แผนและนำไปสู่การปฏิบัติ ทั้งนี้จะต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารระดับสูงและฝ่ายที่เกี่ยวข้องด้วย

3) การควบคุมติดตามและประเมินผล (Strategic Control)

การติดตามและประเมินผล ซึ่งหมายถึง การคอยติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าปัญหาอุปสรรค ตลอดจนความสำเร็จและล้มเหลวของโครงการกิจกรรมต่างๆซึ่งวิธีการในการติดตามประเมินผลนั้นคือ การคอยติดตามข่าวสารข้อมูลโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับตัวชี้วัดความสำเร็จต่างๆที่ได้กำหนดไว้และคอยแก้ไข ปัญหาอุปสรรคต่างๆที่อาจเกิดขึ้นตลอดจนถึงการคอยติดตามให้การสนับสนุนแก่ผู้ปฏิบัติงานในส่วนงาน ต่างๆในทุกๆด้านให้สามารถปฏิบัติงานตามกลยุทธ์ให้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ

หลักการสร้างตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ที่ดี

การกำหนดตัวชี้วัดควรมีการพิจารณาว่าหน่วยงานต้องการตัวชี้วัดในระดับใดและต้องการที่ใช้ตัวชี้วัดในการประเมินผลในประเด็นใด แล้วจึงกำหนดตัวชี้วัดให้มีลักษณะที่ดี ในกรณีที่เป็นตัวชี้วัดระดับ output ให้คำนึงถึงการวัดผลจากปริมาณผลผลิต (Quantity) คุณลักษณะ (Quality) ต้นทุน (Cost) และ เวลา (Time) กลุ่มเป้าหมาย (Target) โดยต้องมีความสมเหตุสมผล ที่จะสามารถอธิบายได้ (Validity) มีข้อมูลที่สามารถสนับสนุนตัวชี้วัดได้ (Availability) มีความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีความเคลื่อนไหวจากความไวต่อการเปลี่ยนแปลง (Sensitivity)

ลักษณะของตัวชี้วัดที่ดี ควรประกอบด้วย

- 1) มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ภารกิจ และยุทธศาสตร์ขององค์กร
- 2) ควรแสดงถึงสิ่งที่มีความมีความสำคัญเท่านั้น
- 3) ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่เป็นเหตุและผล
- 4) ประกอบด้วยมิติหรือมุมมองที่หลากหลาย เช่น ในการให้บริการ มิได้วัดผลจากการสำรวจกับผู้รับบริการเท่านั้น แต่ควรรวมถึงมุมมองด้านคุณภาพในการให้บริการ และมุมมองด้านการพัฒนาองค์กรที่เกี่ยวข้องด้วย
- 5) จะต้องมีบุคคลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบทุกตัว
- 6) ควรเป็นตัวชี้วัดที่องค์กรสามารถควบคุมได้อย่างน้อยร้อยละ 80 ของตัวชี้วัด ทั้งนี้เนื่องจาก ถ้าภายในองค์กรประกอบด้วยตัวชี้วัดที่ไม่สามารถควบคุมได้มากเกินไป จะทำให้ตัวชี้วัดนั้นไม่สามารถแสดงถึงความสามารถการดำเนินงานที่แท้จริงขององค์กร

7) เป็นตัวชี้วัดที่สามารถวัดได้และเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไป ไม่ใช่ตัวชี้วัดที่ผู้เข้าใจมีเพียงแค่ผู้จัดทำตัวชี้วัดเท่านั้น

8) จะต้องช่วยให้ผู้บริหารและบุคลากรสามารถติดตามการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้ดี ในการใช้ตัวชี้วัดให้เกิดประโยชน์นั้น ไม่ใช่ตัวชี้วัดเมื่อต้องการประเมินผลเท่านั้น แต่ควรจะใช้ตัวชี้วัดในการติดตามการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่สำคัญสำหรับองค์กร องค์กรบางแห่งนำผลของตัวชี้วัดใส่ไว้ในระบบอิเล็กทรอนิกส์ภายในองค์กร โดยเป็นรูปกราฟฟิคที่เข้าใจง่าย และประกอบด้วยสีที่เข้าใจทั่วไปในระดับสากล ซึ่งสามารถที่จะเข้ามาตรวจสอบตัวชี้วัดแต่ละตัว ทำให้สามารถทราบว่าการดำเนินงานของตนเองและหน่วยงานเป็นอย่างไร

9) จะต้องไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในองค์กร ซึ่งเป็นข้อควรระวังในการจัดทำตัวชี้วัดเนื่องจาก

- (1) เมื่อมีตัวชี้วัด โดยเฉพาะตัวชี้วัดของหน่วยงานแต่ละหน่วยงานจะทำให้แต่ละหน่วยงานต้องมีการแข่งขันทรัพยากรภายในองค์กรกัน เพื่อที่จะทำให้แต่ละฝ่ายบรรลุถึงเป้าหมายของตัวชี้วัดของตนเอง
- (2) การมีตัวชี้วัดของแต่ละหน่วยงาน ทำให้เกิดการไม่ร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานแต่ละหน่วยงาน เนื่องจากหน่วยงานทั้งหลายจะไม่ร่วมมือหรือช่วยเหลือกัน เพราะการช่วยเหลืออาจจะทำให้หน่วยงานของตนเองไม่บรรลุถึงเป้าหมายที่กำหนดขึ้น

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการติดตามและการประเมินผล

ความหมายของการประเมินผล

คำว่า การประเมินและการประเมินผล มีลักษณะที่ใกล้เคียงกันมาก โดยการประเมินมาจากคำภาษาอังกฤษว่า Assessment และการประเมินผล มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Evaluation ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของการประเมินหรือการประเมินผลไว้ด้วยนิยามต่างๆ ดังนี้

ศิริชัย กาญจนวสี (2542) กล่าวว่า การประเมินเป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งต่างๆตามเกณฑ์มาตรฐาน โดยทั่วไปการประเมินต้องอาศัยข้อมูลจากการวัดที่เป็นปรนัย แต่บางครั้งการประเมินต้องอาศัยการสังเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งต่างๆเพื่อตัดสินคุณค่าของสิ่งนั้น

สุพัตร์ วิบูลย์ (2544) กล่าวว่า การประเมินเป็นการตัดสินคุณค่าของสิ่งต่างๆ โดยเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ สารสนเทศจากการวัดหรือข้อมูล การตีความหมายการตัดสินเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน หรือบรรทัดฐานที่เป็นที่ยอมรับ

รัตน์ บัวสนธ์ (2555) กล่าวว่า การประเมินคือ 1) กระบวนการรวบรวมสารสนเทศของสิ่งที่ประเมินเพื่อการตัดสินคุณค่า 2) กระบวนการอย่างเป็นระบบในการกำหนดหรือตัดสินคุณภาพหรือคุณค่าของสิ่งที่ได้รับการประเมิน

โชติกา ภาษีผล , ณีฐกรรณ์ หลาวทอง และ กมลวรรณ ตั้งธนกานนท์ (2558) กล่าวว่า การประเมินผล เป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งต่างๆ โดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐานโดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการวัดกระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งต่างๆโดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐาน การประเมินจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณค่าของสิ่งต่างๆ

โพรวัส (Provus .1971) กล่าวว่า การประเมิน คือ การวัด (Measurement) ในระยะแรก “การวัด” และ “การประเมิน” ถือเป็นสิ่งที่มีความหมายเดียวกันเนื่องจากการประเมินเป็นศาสตร์ที่มีแหล่งกำเนิดมาจากศาสตร์แห่งการวัดในด้านหนึ่งการนิยามว่าการประเมินคือ การวัด มีข้อดีในแง่ที่ทำให้การประเมินมีความเป็นวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นศาสตร์ที่มีความเป็นปรนัย และความเที่ยงตรง อย่างไรก็ตามก็ตีผลเสียที่ตามมาคือนักประเมินมีบทบาทเป็นเพียง “นักเทคนิคการวัด” ที่มุ่งสร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะของบุคคล การประเมินจึงผูกติดอยู่กับการตีความหมายของคะแนนที่ได้จากเครื่องมือมาตรฐานของการวัดมากเกินไป ทำให้มองข้ามตัวแปรเชิงประเมินที่สำคัญ ที่ไม่สามารถใช้วิธีการเชิงปริมาณมาวัดเท่านั้น

รอสซีและฟรีแมน (Rossi and Freeman .1993) กล่าวว่า การประเมินคือ การช่วยการตัดสินใจ (Assistant in decision – making) กล่าวคือ การประเมินช่วยเสนอสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจในการบริหารงาน การประเมินจึงขยายขอบเขตนอกเหนือไปจากการประเมินมนุษย์ เช่น ประเมินโครงการ ทรัพยากร มาตรการดำเนินงาน เป็นต้น นอกจากนี้ความต้องการในการทำนายหรือคาดการณ์ (needs of forecasts) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีความซับซ้อนและอาศัยเทคนิควิธีของผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ทำให้ผู้ประเมินจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับสมมติฐานที่ตั้งขึ้นเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจหรือการคาดการณ์

ครอนบัค (Cronbach .1963) กล่าวว่า การประเมินเป็นกระบวนการที่เป็นระบบในการเก็บรวบรวมและใช้สารสนเทศสำหรับการตัดสินใจ จุดมุ่งหมายหลักของการประเมินโครงการอยู่ที่ความต้องการทราบผลของโครงการ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน รวมทั้งส่วนใดของโครงการที่ควรปรับปรุงแก้ไข

แอลคิน (Alkin .1969) กล่าวว่า การประเมินเป็นกระบวนการของการทำให้เกิดความมั่นใจในการตัดสินใจ ด้วยการคัดเลือกข้อมูลที่เหมาะสม รวบรวมและวิเคราะห์เพื่อจัดทำรายงานสรุปสารสนเทศ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารในการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่เหมาะสม

ไทเลอร์ (Tyler .1950) กล่าวว่า การประเมินเป็นการเปรียบเทียบระหว่าง “สิ่งที่เป็นจริง” (what is) กับ “สิ่งที่ควรจะเป็น” (what should be)

สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam .1971) กล่าวว่า การประเมินเป็นการกำหนดปัญหาการเก็บรวบรวมข้อมูล และเสนอสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจเพื่อให้การตัดสินใจนั้นเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

สคริฟเวน (Scriven .1967) กล่าวว่า การประเมินคือ การตัดสินคุณค่า (Determining of worth or value) โดยผู้ประเมินจะต้องมีความเชี่ยวชาญในการสังเกตและอาศัยหลักเหตุผล กล่าวอีกอย่างก็คือแนวคิดดังกล่าวถือว่า ถ้าผู้ประเมินมิได้ตัดสินคุณค่าของสิ่งที่ประเมินถือว่าผู้ประเมินยังทำหน้าที่ไม่สมบูรณ์

สรุปจากการศึกษาเอกสารของนักวิชาการในประเทศไทยและนักวิชาการต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับนิยามของการประเมินผล สรุปได้ว่า การประเมินผล หมายถึง กระบวนการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปข้อมูลของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อใช้ในการพิจารณาคุณค่าโดยวิธีดำเนินการต้องมีหลักเกณฑ์นำเชื่อถือ

ความสำคัญของการติดตาม

การติดตามเป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการปรับปรุงประสิทธิภาพของโครงการที่ดำเนินการอยู่ ต้องส่งผลให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินงานให้ลดลง ค่าใช้จ่ายโครงการสูงเกินกว่าที่กำหนด กลุ่มเป้าหมายหลักของโครงการไม่ได้

รับประโยชน์หรือได้รับน้อยกว่าที่ควรจะเป็น เกิดปัญหาในการควบคุมคุณภาพของการดำเนินงาน ในการปฏิบัติงานภายในหน่วยงานหรือระหว่างหน่วยงานกับกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับประโยชน์จากโครงการ ในทางตรงกันข้ามหากโครงการมีระบบการติดตามที่ดีแล้ว จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ต้นทุนดำเนินงานต่างๆ เช่น การระบุปัญหาที่เกิดขึ้นในโครงการและการเสนอแนวทางการแก้ปัญหา การติดตามความสามารถในการเข้าถึงโครงการของกลุ่มเป้าหมาย การติดตามปรับเสถียรภาพในการดำเนินงานของส่วนต่างๆในโครงการ และกันเสนอวิธีการปรับปรุงการดำเนินงาน

ความสำคัญของการประเมินผล

การประเมินผลนั้นสิ่งหนึ่งที่สำคัญสำหรับการดำเนินการ เช่นเดียวกับการติดตามเพราะผลที่ได้จากการประเมินจะใช้ในการปรับปรุง แก้ไข การขยายขอบเขต หรือการยุติการดำเนินการ ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการประเมิน การประเมินผลแผนพัฒนาเมืองพัทยา ปี พ.ศ. 2566-2570 จึงเป็นสิ่งที่บ่งชี้ว่าแผนพัฒนาเมืองพัทยาที่กำหนดไว้ได้มีการปฏิบัติหรือไม่อย่างไร อันเป็นตัวชี้วัดว่าแผนหรือโครงการที่ได้ดำเนินการไปแล้วนั้นให้ผลเป็นอย่างไร นำไปสู่ความสำเร็จตามแผนงานที่กำหนดไว้หรือไม่ ทั้งการติดตามและประเมินผลยังเป็นการตรวจสอบว่ามีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่ตั้งไว้ในแต่ละด้านมากน้อยอย่างไร ซึ่งผลที่ได้จากการติดตามและการประเมินผลถือเป็นข้อมูลย้อนกลับ ที่สามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงและตัดสินใจต่อไป ยังถือเป็นกระบวนการ ตัดสินคุณค่าและการตัดสินใจอย่างมีหลักเกณฑ์โดยใช้ข้อมูลที่รวบรวมอย่างเป็นระบบมีความเที่ยงตรงเชื่อถือได้

วิธีการติดตามและประเมินผล

การติดตาม (Monitoring) เป็นการติดตามเพื่อให้ทราบความก้าวหน้าในการดำเนินงาน ตามโครงการต่างๆ ที่ได้รับงบประมาณและได้บรรจุไว้ในแผนการดำเนินงานประจำปี และในกรณีที่พบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานจะได้พิจารณาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงให้โครงการต่างๆสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยมีประสิทธิภาพ

การประเมินผล (Evaluation) เป็นการรวบรวมผลการติดตามความก้าวหน้าของโครงการและการประเมินผล โครงการของทุกส่วนงานของหน่วยงานเพื่อวิเคราะห์และประเมินผลการดำเนินงาน สำหรับใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงานโครงการนั้นๆ และเป็นข้อมูลประกอบการจัดทำแผนดำเนินงานตาม แผนพัฒนาในปีงบประมาณต่อไป ซึ่งโดยทั่วไปการประเมินผลสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะดังนี้

- 1) เชิงปริมาณ เป็นการประเมินผลความสำเร็จในการดำเนินงานและการใช้งบประมาณแต่ละโครงการโดยพิจารณาจากเป้าหมายของโครงการที่ได้กำหนดไว้ในแผนการดำเนินงานและจำนวนงบประมาณที่ได้ใช้จ่ายจริง
- 2) การประเมินผลเชิงคุณภาพเป็นการประเมินผลสำเร็จของโครงการที่มีลักษณะเป็นการประเมินผลความสำเร็จของเป้าหมายเชิงคุณภาพที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาตามแต่ละด้านของยุทธศาสตร์

ขั้นตอนการติดตามและประเมินผล

- 1) กำหนดตัวชี้วัด แนวทางและวิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์
- 2) กำหนดกรอบแนวคิดที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล

- 3) ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์
- 4) รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องหรือใช้ประกอบการประเมินผล
- 5) สรุปรายงานการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

การกำหนดตัวชี้วัดในการประเมินผล

เมื่อได้ประเมินประเด็นที่ต้องการประเมินแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ การพัฒนาตัวชี้วัดจากแต่ละประเด็น ตัวชี้วัดนี้จะทำหน้าที่เป็นสัญญาณบอกคำตอบของประเด็นที่ต้องการทราบในการประเมิน ตัวชี้วัดที่เหมาะสมควรพัฒนามาจากประเด็นที่ต้องประเมิน และเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของโครงการเท่านั้น โดยในการพัฒนาตัวชี้วัด (Indicator) ของประเด็นที่ต้องการประเมิน เริ่มต้นจากการกำหนดตัวชี้วัดการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งรวมถึงการเลือกใช้ชนิดของข้อมูล การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ และการกำหนดเกณฑ์ของตัวชี้วัด การประเมินจะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับขั้นตอนของการพัฒนาตัวชี้วัดเป็นสำคัญ ดังนั้น ผู้ประเมินควรที่จะทราบถึงรายละเอียดเกี่ยวกับตัวชี้วัดและการกำหนดเกณฑ์เพื่อที่จะนำไปใช้ในการประเมินผล (สุวิมล ติรกานันท์ .2543)

ประเภทของตัวชี้วัด

สุวิมล ติรกานันท์ (2543) ชี้ให้เห็นถึงประเภทของตัวชี้วัดที่สามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ ดังนี้

1) แบ่งตามลักษณะของตัวชี้วัด

- (1) ตัวชี้วัดโดยตรง เป็นตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นโดยตรงในประเด็นที่ต้องการประเมิน เช่น ปริมาณงานที่ได้จากโครงการ
- (2) ตัวชี้วัดใกล้เคียง เป็นตัวชี้วัดลักษณะอื่นที่ใกล้เคียงกับประเด็นที่ต้องการประเมิน อาจใช้ตัวชี้วัดเพียงตัวเดียวหรือชุดของตัวชี้วัดในลักษณะเดียวกัน
- (3) ตัวชี้วัดผสมเป็นชุดของตัวชี้วัดหลายๆสาขา มาใช้ร่วมกันเพื่อระบุถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในประเด็นที่ต้องการ

2) แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม

- (1) ตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ อัตราเงินเพื่อการลงทุน การออมอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เป็นต้น
- (2) ตัวชี้วัดทางสังคม ได้แก่ อัตราการอ่านออกเขียนได้อัตราการเจ็บป่วย อัตราการเกิด เป็นต้น
- (3) ตัวชี้วัดทางการเมือง ได้แก่ ร้อยละประชาชนที่ใช้สิทธิ์เลือกตั้ง จำนวนพรรคการเมือง สถิติผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้ง เป็นต้น

3) แบ่งตามลักษณะของข้อมูล

- (1) ตัวชี้วัดทางกายภาพ ได้แก่ จำนวนผู้สัญจรผ่านสะพานที่สร้างขึ้น อัตราการว่างงาน เป็นต้น
- (2) ตัวชี้วัดด้านความรู้สึกและอารมณ์ ได้แก่ ความพึงพอใจ การยอมรับ เป็นต้น

4) แบ่งตามกระบวนการ

- (1) ตัวชี้วัดสิ่งนำเข้า (input) ได้แก่ อัตราส่วนระหว่างทรัพยากรที่ใช้กับผลที่ได้ เป็นต้น
- (2) ตัวชี้วัดกระบวนการ (process) ได้แก่ ปริมาณงานที่เสร็จสิ้นในแต่ละช่วงเวลา เป็นต้น
- (3) ตัวชี้วัดผลสุดท้ายของโครงการ (output) ได้แก่ อัตราส่วนระหว่างครุว์เรือนที่ได้รับบริการทาง

สาธารณสุขกับครุว์เรือนทั้งหมดในพื้นที่โครงการ เป็นต้น

ค่าของตัวชี้วัด

ค่าของตัวชี้แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1) ค่าในเชิงปริมาณ เป็นค่าของตัวชี้วัดที่เป็นตัวเลขโดยใช้สถิติเบื้องต้นมาช่วยในการคำนวณ ที่นิยมใช้มี ดังนี้

- (1) ร้อยละ เช่น ร้อยละของเด็กวัยรุ่นที่มีประวัติอาชญากรรม
- (2) อัตราส่วน เช่น อัตราส่วนของแพทย์ต่อผู้ป่วย
- (3) สัดส่วน เช่น สัดส่วนของสตรีในวัยเจริญพันธุ์ต่อสตรีทั่วประเทศ
- (4) จำนวน เช่น จำนวนโรงพยาบาลที่สร้างขึ้นในปี
- (5) ค่าเฉลี่ย เช่น อายุการใช้งานเฉลี่ยของครุภัณฑ์

2) ค่าในเชิงคุณลักษณะเป็นค่าของตัวชี้วัดที่บรรยายเป็นข้อความไม่สามารถกำหนดเป็นตัวเลขได้ เช่น ความสอดคล้องความเหมาะสม ซึ่งค่าเหล่านี้ส่วนใหญ่ได้มาจากความคิดเห็นในการพิจารณาของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ในบางกรณีค่าเชิงคุณลักษณะสามารถเปลี่ยนเป็นค่าปริมาณได้โดยใช้กลุ่มคนพิจารณาแล้วคิดเป็นร้อยละหรือสัดส่วนของคนที่มีความคิดเห็นสอดคล้องหรือไม่สอดคล้อง ตัวอย่างเช่น การพิจารณาตัวชี้วัดเรื่อง การพิจารณาตัวชี้วัด เรื่อง ความสอดคล้องของโครงการที่ดำเนินงานกับแผนยุทธศาสตร์ โดยผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา 10 ท่าน มีผู้เชี่ยวชาญที่เห็นว่าสอดคล้อง 8 ท่าน เห็นว่าไม่สอดคล้อง 1 ท่าน ที่เหลืออีก 1 ท่าน ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องหรือไม่ ค่าของตัวชี้วัดนี้ร้อยละ 80 หรือ 8/10

ลักษณะตัวชี้วัดที่ดี

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ในแต่ละประเด็นของการประเมินมีตัวชี้วัดที่สามารถบ่งบอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในประเด็นนั้นได้หลายตัวด้วยกัน สิ่งที่สำคัญของขั้นตอนนี้ คือ พิจารณาเลือกตัวชี้วัดที่ดีซึ่งมีลักษณะดังนี้

- 1) สอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการประเมิน โดยสามารถระบุถึงสถานการณ์ในการประเมินที่ต้องการประเมินได้ชัดเจน
- 2) เป็นรูปธรรมทำให้สามารถวัด หรือสังเกตได้ ซึ่งจะช่วยผู้ประเมินในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวชี้วัดดังกล่าว
- 3) ได้รับการยอมรับจากผู้ใช้งานประเมิน หากตัวชี้วัดที่ใช้ในการประเมินไม่ได้รับการยอมรับยิ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพของการประเมินทำให้การประเมินนั้นล้มเหลวในที่สุด

เครื่องมือที่ใช้ในการติดตามประเมินผล

การติดตาม (Evaluation)

การติดตามนั้น จะทำให้เราทราบได้ว่าขณะนี้ได้มีการได้มีการปฏิบัติตามแผนยุทธศาสตร์ หรือแผน 3 ปี , แผน 5 ปี ถึงระยะใดแล้ว ซึ่งเทคนิคอย่างง่ายที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดตามได้ เช่น Gant Chart ที่จะทำให้หน่วยงานสามารถติดตามได้ว่าการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์หรือแผนสามปีมีการดำเนินการในช่วงใด ตรงกำหนดระยะเวลาที่กำหนดไว้หรือไม่ แผนปฏิบัติการก็จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดตามผลการดำเนินงานดังกล่าวมาแล้ว

การประเมินผล (Evaluation)

การประเมินผลแผนยุทธศาสตร์ จำเป็นต้องมีเกณฑ์มาตรฐาน (Standard criteria) และตัวชี้วัด (Indicators) เพื่อใช้เป็นกรอบในการประเมินเพื่อให้เกิดความชัดเจน เป็นระบบ มีมาตรฐานและเป็นที่ยอมรับ โดยประกอบด้วยเกณฑ์ที่สำคัญ ใน 2 ระดับ คือเกณฑ์การประเมินหน่วยงาน และเกณฑ์การประเมินโครงการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

เกณฑ์มาตรฐานและตัวชี้วัดการประเมินผลหน่วยงาน

ประกอบด้วย 7 เกณฑ์ 22 ตัวชี้วัด ดังนี้

1. เกณฑ์สัมฤทธิ์ผลและการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Achievement)

เป็นการประเมินความสำเร็จโดยพิจารณาเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของหน่วยงานที่นำ นโยบายไปปฏิบัติ กับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบาย โดยเป็นการประเมินผลขององค์กร 2 ส่วน คือ ผล ในภาพรวมและระดับปฏิบัติการ ผลการดำเนินงานจะต้องเปิดเผยให้สาธารณชนทราบอย่างกว้างขวาง อย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ และมีกำหนดระยะเวลาที่ชัดเจน อาจเป็นทุกไตรมาส หรือผลการดำเนินงานประจำปี สัมฤทธิ์ผลรวมถึงการดำเนินงานที่มุ่งการบรรลุเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ในระยะยาว โดยมีตัวชี้วัดที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1) ผลผลิต (Outputs) ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

(1) ผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs) เป็นการประเมินผลผลิตเทียบกับ เป้าหมายเชิงกลยุทธ์ โดยเปรียบเทียบผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นจริงกับเป้าหมายรวมขององค์กรในสายตาของสมาชิกขององค์กรและประชาชนผู้รับบริการ การประเมินผลดังกล่าวมีลักษณะที่เป็นพลวัต (Dynamic) และมีปฏิสัมพันธ์กับสภาวะแวดล้อมของภายนอกองค์กร

(2) ผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) เป็นการประเมินผลโดย พิจารณาระดับการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติการ โดยอาจพิจารณาจากผลผลิตต่อหน่วยกำลังคน ระดับการบริการต่อหน่วยเวลา สัดส่วนของต้นทุนและผลตอบแทน สถานภาพทางการเงิน สินทรัพย์และหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดผลตอบแทน (Non – performing loan) คุณภาพของผลผลิตและบริการสาธารณะ ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรขององค์กร การประหยัดพลังงานและการรักษาภาวะแวดล้อม

2. เกณฑ์ความเสมอภาคและความเป็นธรรมในสังคม

ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่สำคัญ 4 ประการ คือ

- 1) การเข้าถึง เน้นความสำคัญในเรื่องโอกาสของประชาชน โดยเฉพาะผู้ด้อยโอกาสใน สังคมให้ได้รับบริการสาธารณะ
- 2) การจัดสรรทรัพยากร พิจารณาถึงความเป็นธรรมในการจัดสรรทรัพยากรให้กับประชาชน
- 3) การกระจายผลประโยชน์ เน้นความเป็นธรรมในการกระจายผลประโยชน์หรือผล ตอบแทนให้แก่สมาชิกในสังคม
- 4) ความเสมอภาค เน้นความเป็นธรรมเพื่อให้หลักประกันเรื่องสิทธิและโอกาสในการได้รับบริการสาธารณะโดยปราศจากอคติ ไม่แบ่งแยกกลุ่ม

3. เกณฑ์ความสามารถและคุณภาพในการให้บริการ

ประกอบด้วยตัวชี้วัด 4 ประการ

- 1) สมรรถนะของหน่วยงาน เป็นตัวชี้วัดขีดความสามารถในการให้บริการและตอบสนอง ความต้องการของประชาชนกลุ่มเป้าหมาย
- 2) ความทั่วถึงและเพียงพอ พิจารณาถึงความครอบคลุม ความเพียงพอ และความครบถ้วนของการให้บริการทั้งในด้านกลุ่มเป้าหมายที่รับบริการและระยะเวลาที่บริการ
- 3) ความถี่ในการให้บริการ เป็นตัวชี้วัดระดับการบริการต่อหน่วยเวลาว่ามีความ สม่่าเสมอต่อภารกิจนั้นหรือไม่
- 4) ประสิทธิภาพการให้บริการ เป็นการชี้วัดประสิทธิภาพขององค์กรที่มุ่งเน้นการบริการ ที่รวดเร็วทันเวลา มีการใช้ทรัพยากรที่เหมาะสม ซึ่งในทางปฏิบัติจำเป็นต้องกำหนดมาตรฐานการบริการไว้ เป็นแนวทาง

4. เกณฑ์ความรับผิดชอบต่อหน่วยงาน

ประกอบด้วยตัวชี้วัด 4 ประการ

- 1) พันธกิจต่อสังคม เป็นตัวชี้วัดที่แสดงถึงภารกิจของหน่วยงานที่มีต่อสังคม พิจารณาได้ จากวิสัยทัศน์ นโยบาย แผนงานของหน่วยงาน
- 2) ความรับผิดชอบต่อสาธารณะ เป็นตัวชี้วัดถึงความรับผิดชอบต่อประชากรกลุ่มเป้าหมาย
- 3) การให้หลักประกันความเสี่ยง เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญเพื่อให้หลักประกันว่าประชาชนผู้รับบริการ จะได้รับความคุ้มครองและหรือการชดเชยจากหน่วยงานหากมีความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานของหน่วยงาน
- 4) การยอมรับข้อผิดพลาด เป็นตัวชี้ถึงความรับผิดชอบต่อผู้บริหารระดับสูง และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่จะยอมรับต่อสาธารณชนในกรณีเกิดความผิดพลาดในการบริหารหรือการปฏิบัติงาน

5. เกณฑ์การตอบสนองความต้องการของประชาชน

ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่สำคัญ 4 ประการ คือ

- 1) การกำหนดประเด็นปัญหา การกำหนดประเด็นปัญหาที่มาจากประชาชนผู้รับบริการ และมีการพิจารณาจัดลำดับความสำคัญ
- 2) การรับฟังความคิดเห็น เป็นตัวชี้ถึงระบบเปิดกว้างในการรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของประชาชนผู้รับบริการ
- 3) มาตรการเชิงยุทธศาสตร์ในการแก้ปัญหา เป็นตัวชี้วัดถึงความพร้อมในการแก้ปัญหาให้กับประชาชนผู้รับบริการที่มีทั้งมาตรการระยะสั้นและระยะยาว รวมทั้งเปิดกว้างให้สาธารณชนได้รับทราบและมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ
- 4) ความรวดเร็วในการแก้ปัญหา เป็นตัวชี้วัดการตอบสนองในการแก้ไขปัญหา การให้ความสำคัญและการกำหนดมาตรการแก้ไขปัญหาด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพไม่ละเลยเพิกเฉยต่อปัญหา

6. เกณฑ์ความพึงพอใจของลูกค้า

ประกอบด้วยตัวชี้วัด 2 ประการ คือ

- 1) ระดับความพึงพอใจ เป็นตัวชี้วัดความเห็นของประชาชนที่มีต่อหน่วยงานซึ่งเกี่ยวข้อง กับคุณภาพการปฏิบัติงาน
- 2) การยอมรับหรือคัดค้าน เป็นตัวชี้วัดระดับการยอมรับมาตรการ นโยบายของหน่วยงานซึ่งพิจารณาจากสัดส่วนการยอมรับหรือคัดค้าน เนื่องจากผลกระทบของนโยบายของหน่วยงาน

7. เกณฑ์ผลเสียหายต่อสังคม

ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่สำคัญ 2 ประการ คือ

- 1) ผลกระทบภายนอก เป็นตัวชี้วัดว่าหน่วยงานก่อให้เกิดผลกระทบซึ่งสร้างความเสียหายจากการดำเนินงานแก่ประชาชนหรือไม่ โดยอาจวัดจากขนาดและความถี่จากการเสียหายที่เกิดขึ้น เช่น การก่อสร้างถนนขวางทางน้ำหลากทำให้เกิดปัญหาน้ำท่วมใหญ่
- 2) ต้นทุนทางสังคม เป็นตัวชี้วัดผลเสียหายที่สังคมต้องแบกรับ เช่น ค่าใช้จ่ายในพื้นที่ บุรณะความเสียหายที่เกิดขึ้น

เกณฑ์และตัวชี้วัดผลการดำเนินงานจะเป็นการพิจารณาเกณฑ์รวม (Multiple criteria and indicators) และสามารถใช้เป็นกรอบหรือเครื่องมือในการประเมินผลลัพธ์สุดท้ายและผลกระทบในการดำเนินงานในภาพรวมเพื่อใช้เป็นบรรทัดฐานในการเปรียบเทียบผลการดำเนินงานกับระดับการบรรลุผล และ การสนองตอบความพึงพอใจของลูกค้าหรือประชากรกลุ่มเป้าหมาย สำหรับค่าตัวแปร (Attributes) อาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับลักษณะกิจกรรมการดำเนินงานของหน่วยงาน

เกณฑ์มาตรฐานและตัวชี้วัดการประเมินผลโครงการ

การประเมินผลโครงการ จำเป็นต้องมีเกณฑ์และตัวชี้วัดเพื่อเป็นเครื่องมือกำหนดกรอบทิศทางการวิเคราะห์และประเมินผลโครงการ ประกอบด้วยเกณฑ์ที่สำคัญ 8 เกณฑ์ด้วยกันคือ

1) เกณฑ์ความก้าวหน้า (Progress)

เป็นการพิจารณาเปรียบเทียบผลของการดำเนินกิจกรรมกับเป้าหมายที่กำหนดตามแผน การประเมินความก้าวหน้ามุ่งที่จะตอบคำถามว่า การดำเนินกิจกรรมตามโครงการสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดหรือไม่ เป็นไปตามกรอบเวลาหรือไม่และประสบกับปัญหาอุปสรรคอะไรบ้าง ประกอบด้วยตัวชี้วัด 4 ประการ คือ

(1) ผลผลิตเทียบกับเป้าหมายรวมในช่วงเวลา เป็นการดูสัดส่วนของผลผลิต (Outputs) ของโครงการว่าบรรลุเป้าหมายมากน้อยเพียงใด อาทิ ความยาวของถนนที่สร้างได้ จำนวนแหล่งน้ำ ขนาดย่อยเพื่อการเกษตร สัดส่วนปริมาณงานการก่อสร้าง เทียบกับเป้าหมายรวมในช่วงเวลาที่กำหนด

(2) จำนวนกิจกรรมแล้วเสร็จ เนื่องจากโครงการประกอบด้วยชุดกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย จึงจำเป็นต้องมีตัวชี้วัดความก้าวหน้า โดยพิจารณาจำนวนกิจกรรมและประเภทของกิจกรรมที่ได้ ดำเนินการไปแล้ว ทั้งกิจกรรมหลัก กิจกรรมพื้นฐาน กิจกรรมรอง และกิจกรรมเสริม ในช่วงระยะเวลา อาจเป็น สัปดาห์ เดือน ไตรมาส หรือระยะของโครงการ (Phase)

(3) ทรัพยากรที่ใช้ไปในช่วงเวลา เป็นตัวชี้วัดความก้าวหน้าของการใช้ทรัพยากรในโครงการ ซึ่งครอบคลุมด้านงบประมาณโครงการ ได้แก่ งบประมาณที่ใช้ไป งบประมาณที่อยู่ระหว่างผูกพัน เงินงวดและ แผนการใช้จ่ายงบประมาณโครงการ และอัตราการใช้บุคลากรสัมพันธ์กับเวลา ในรูปของ คน – วัน (Man – day) หรือ คนเดือน (Man – month)

(4) ระยะเวลาที่ใช้ไป เป็นตัวชี้วัดความก้าวหน้าเพื่อดูว่าได้ใช้เวลาไปเท่าใดแล้ว และเหลือ ระยะเวลาอีกเท่าใดจึงจะครบกำหนดแล้วเสร็จ โดยจะสามารถใช้เป็นเกณฑ์ประเมินและควบคุมกิจกรรมให้ บรรลุตามเป้าหมายด้านเวลา และเพื่อทราบถึงระยะเวลาที่ต้องใช้จริงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายรวม

2) เกณฑ์ประสิทธิภาพ (Efficiency)

การประเมินประสิทธิภาพเป็นการเปรียบเทียบผลลัพธ์ที่ได้ กับทรัพยากรที่ใช้ไปในการดำเนินงาน ทรัพยากรที่ใช้นอกจากงบประมาณแล้ว ยังหมายรวมถึงทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรทางการจัดการ และเวลาที่ใช้ไปในการดำเนินงาน ประกอบด้วยตัวชี้วัด 4 ประการ คือ

(1) สัดส่วนผลผลิตต่อค่าใช้จ่าย เป็นตัวชี้วัดประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรทางการเงินของ โครงการ เพื่อให้ได้ผลผลิตที่เหมาะสมและคุ้มค่ากับการลงทุน ซึ่งจะช่วยให้เกิดการใช้จ่ายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมประโยชน์ ลดค่าใช้จ่ายและประหยัดต้นทุนการผลิต

(2) ผลผลิตต่อกำลังคน เป็นตัวชี้วัดประสิทธิภาพการผลิตต่อบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่โครงการ ซึ่งนอกจากจะเป็นตัวชี้ถึงประสิทธิภาพแล้วการดำเนินงานแล้ว ยังแสดงถึงสมรรถนะและศักยภาพของ ทรัพยากรบุคคล

ในการดำเนินโครงการ และจะเป็นแนวทางในการปรับขนาดกำลังคนที่เหมาะสมในการดำเนิน กิจกรรม และการเพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรในระยะยาวอีกด้วย

(3) ผลผลิตต่อหน่วยเวลา เป็นตัวชี้วัดประสิทธิภาพการผลิตในช่วงเวลา อาทิ จำนวน ครั้วเรือนที่ได้รับ การอบรมอาชีพเสริมนอกภาคเกษตรต่อเดือน จำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนต่อตามโครงการขยาย โอกาสทางการศึกษา ในแต่ละปี จำนวนผู้ประกอบการรายย่อยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในแต่ละช่วงไตรมาส

(4) การประหยัดทรัพยากรการจัดการ เป็นตัวชี้วัดความสามารถของโครงการในการประหยัดทรัพยากร การบริหารจัดการ อาทิ การปรับลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นในการดำเนินโครงการ การตัดทอนขั้นตอนการปฏิบัติซึ่ง ส่งผลต่อการลดค่าใช้จ่ายของโครงการ การประหยัดค่าพลังงานและค่า สาธารณูปการคิดเป็นร้อยละของค่าใช้จ่ายรวม

3) เกณฑ์ประสิทธิผล (Effectiveness)

การประเมินประสิทธิผล เป็นเกณฑ์พิจารณาระดับการบรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน โดยดูจากผลลัพธ์จากการดำเนินงาน ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของประชากรกลุ่มเป้าหมายตามโครงการ ประกอบด้วย ตัวชี้วัด 4 ประการ คือ

(1) ระดับการบรรลุเป้าหมาย เป็นตัวชี้วัดว่าโครงการบรรลุเป้าหมายด้านใดบ้าง และการบรรลุเป้าหมาย ส่งผลต่อประชากรเป้าหมายอย่างไร โดยสามารถวัดการเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณและคุณภาพ ของประชากรเป้าหมาย อาทิ การบรรลุเป้าหมายด้านเศรษฐกิจ สังคม

(2) ระดับการมีส่วนร่วม เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จโดยให้ความสำคัญกับมิติการมีส่วนร่วม โดย สามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงเหตุผลได้ว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนส่งผลต่อระดับความสำเร็จมากน้อย เพียงไร และโครงการจะปรับปรุงส่งเสริมการมีส่วนร่วมได้อย่างไร ระดับการมีส่วนร่วมสามารถวัดจาก จำนวน ประชากร ความถี่ ระดับและกิจกรรม ซึ่งครอบคลุมการร่วมตัดสินใจ วางแผนและติดตามผล

(3) ระดับความพึงพอใจ เป็นเกณฑ์วัดระดับการยอมรับ โดยอาจพิจารณาจากสัดส่วนของ ประชากรเป้าหมายที่พึงพอใจกับบริการของรัฐ สัดส่วนของครั้วเรือนที่พอใจการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ โครงการ ระดับความพึงพอใจในมาตรการตามโครงการ

(4) ความเสี่ยงของโครงการ เป็นตัวชี้วัดประสิทธิผลเพื่อดูว่าโครงการมีความเสี่ยงในการ บรรลุเป้าหมายด้านใดด้านหนึ่งหรือเป้าหมายรวมของโครงการหรือไม่ ซึ่งค่าความเสี่ยงจะประเมินจากการ เปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อมของโครงการ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อม ทั้งระยะสั้น และระยะยาว

4) เกณฑ์ผลกระทบ (Impacts)

เป็นการพิจารณาผลกระทบโดยรวมต่อประชากรกลุ่มเป้าหมาย ชุมชน สังคมและหน่วยงานในภาพรวม เป็นผลกระทบระยะยาว ผลกระทบอาจมีทั้งที่มุ่งหวัง (Intended impacts) และผลกระทบที่ไม่ได้ มุ่งหวัง (Unintended impacts) ซึ่งอาจเป็นผลด้านบวกหรือด้านลบก็ได้ ประกอบด้วยตัวชี้วัด 3 ประการ คือ

(1) คุณภาพชีวิต เป็นตัวชี้วัดผลกระทบต่อการพัฒนาหรือยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากรกลุ่มเป้าหมาย อาทิ รายได้ ความเป็นอยู่ โอกาสทางการศึกษา การมีงานทำ สุขอนามัย สภาพแวดล้อมของ ครั้วเรือน

ชุมชน โดยสามารถวัดจากสัดส่วนครัวเรือนหรือประชากรที่ได้รับบริการจากโครงการพัฒนาที่ส่งผล กระทบต่อ คุณภาพชีวิตที่ดี หรือมาตรฐานการดำรงชีพ

(2) ทักษะและความเข้าใจ เป็นตัวชี้วัดผลกระทบโดยมุ่งเรื่องทักษะและความเข้าใจของ ประชากร กลุ่มเป้าหมายที่มีต่อโครงการ โดยสามารถวัดระดับ (Scale) ทั้งเชิงบวกและลบต่อตัวโครงการเอง โดยเฉพาะ วัตถุประสงค์และมาตรการนโยบายผลประโยชน์ของโครงการ ความพึงพอใจในการรับบริการ และ ทักษะต่อ ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่โครงการ

(3) การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นตัวชี้วัดผลกระทบโดยให้ความสำคัญเรื่องการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย โดยเปรียบเทียบระยะก่อนและหลังมีโครงการ อาทิ สัดส่วนของ ครัวเรือนที่ยอมรับ เทคโนโลยีการผลิตที่รักษาสิ่งแวดล้อม จำนวนเกษตรกรที่ทำการเกษตรแบบธรรมชาติมากขึ้น การปฏิบัติของใช้ ยวดยานโดยเคารพกฎจราจรมากขึ้น การออกมาใช้สิทธิเลือกตั้งมากขึ้น และลดละ พฤติกรรมการซื้อสิทธิขายเสียง การลดพฤติกรรมการประพุดมิชอบในการปฏิบัติหน้าที่

5. เกณฑ์ความสอดคล้อง (Relevance)

เกณฑ์การประเมินความสอดคล้องมุ่งพิจารณาว่าวัตถุประสงค์ของโครงการสอดคล้องกับความต้องการ หรือสามารถแก้ไขปัญหาตามที่กำหนดไว้แต่ต้นหรือไม่ ซึ่งจำเป็นต้องมีการประเมินความต้องการที่ แท้จริง ตลอดจน จะต้องตอบคำถามด้วยว่า แนวทางและกลยุทธ์ที่ใช้ในการดำเนินงานสอดคล้องกับการแก้ไข ปัญหาที่เป็นจริงได้หรือไม่ ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่สำคัญ 3 ประการ คือ

(1) ประเด็นปัญหาหลัก ซึ่งพิจารณาจากจำนวนเรื่องหรือประเด็นปัญหาและอุปสรรคที่ เกิดขึ้น ทั้งที่ ได้รับการแก้ไขแล้วและที่ยังไม่สามารถแก้ไข รวมถึงการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาตามความเร่งด่วน ตามความ รุนแรงของปัญหา

(2) มาตรการหรือกลยุทธ์ในการแก้ไขปัญหา เป็นตัวชี้วัดความสอดคล้องกับการแก้ไขปัญหา ซึ่งเป็น มาตรการทั้งระยะสั้นและระยะยาว โดยสามารถดูได้จากมาตรการที่ผู้บริหารโครงการนำมาใช้ตลอดช่วง ระยะเวลา ของการดำเนินโครงการ และความสอดคล้องกับปัญหาหลัก

(3) ความต้องการหรือข้อเรียกร้องของประชากรกลุ่มเป้าหมาย เป็นตัวชี้วัดถึงความต้องการ ของ ผู้รับบริการในการแก้ไขปัญหาที่ประสบอยู่ อาทิ คำร้องเรียน ข้อร้องทุกข์ ให้แก้ไขปัญหาเพื่อสนองตอบสนองต่อ ประชากรกลุ่มเป้าหมายตามโครงการที่ไม่ได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินโครงการ หรือได้รับความเสียหาย จากการ ดำเนินโครงการซึ่งจะเป็นตัวชี้วัดความสอดคล้องในการดำเนินโครงการและสนองตอบต่อความต้องการของประชากร เป้าหมาย

6) เกณฑ์ความยั่งยืน (Sustainability)

เป็นเกณฑ์การพิจารณาที่สืบเนื่องจากความสอดคล้อง โดยพิจารณาระดับความต่อเนื่องของ กิจกรรมว่า จะสามารถดำเนินต่อไปได้โดยไม่มีการใช้งบประมาณจากภายนอกโครงการ ความสามารถในการเลี้ยงตัวเองได้ นอกจากนี้ยังหมายรวมถึงความสามารถในการขยายกิจกรรมไปยังพื้นที่แห่งใหม่ ประกอบด้วย ตัวชี้วัดที่สำคัญ 3 ประการ คือ

(1) ความอยู่รอดด้านเศรษฐกิจ (Economic viability) เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรทางการเงินของโครงการ อาทิ จำนวนงบประมาณของโครงการ แผนการใช้จ่ายงบประมาณ ภาระผูกพันสัดส่วนค่าใช้จ่ายเทียบกับผลผลิตที่ได้ ปริมาณเงินทุนสำรอง แหล่งสนับสนุนงบประมาณ ปริมาณงบประมาณ หรือเงินทุนหมุนเวียน จำนวนและขนาดกองทุนดำเนินโครงการ ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ถึงความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ ของโครงการ

(2) สมรรถนะด้านสถาบัน (Institutional capacity) เป็นตัวชี้วัดความสามารถของหน่วยงาน ในการบริหารโครงการ การพัฒนาองค์กรประชาชน การมีส่วนร่วมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ระดับการมีส่วนร่วมของประชากรกลุ่มเป้าหมายในกระบวนการตัดสินใจ การวางแผนงานและบริหารโครงการ และการปรับปรุง ระเบียบวิธีการปฏิบัติที่เอื้อต่อการดำเนินโครงการ

(3) ความเป็นไปได้ในการขยายผล เป็นตัวชี้วัดความยั่งยืนโดยพิจารณาความสามารถในการพึ่ง ตัวเอง โอกาสและช่องทางในการขยายผลการดำเนินโครงการกรณีโครงการประสบผลสำเร็จด้วยดี ทั้งการขยาย ผลตามแนวราบ กล่าวคือ การเพิ่มกิจกรรมโครงการ การเพิ่มจำนวนประชากรเป้าหมาย การขยายกำลังผลิตของ โครงการเดิมและการขยายผลในแนวดิ่ง ได้แก่ การขยายพื้นที่โครงการ การขยายเครือข่ายโครงการออกไปทั่ว ภูมิภาค และการยกระดับโครงการเป็นระดับชาติ

7) เกณฑ์ความเป็นธรรม (Equity)

เป็นเกณฑ์ที่มุ่งให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม (Social equity) โดยพิจารณาถึงผลลัพธ์และ ผลกระทบจากการดำเนินโครงการ โดยยึดหลักการว่าประชากรกลุ่มเป้าหมายจะได้รับหลักประกันเรื่องความเป็นธรรม ความเสมอภาค ความทั่วถึง ในการรับบริการ การจัดสรรคุณค่า (Values) และการกระจาย ผลตอบแทนที่เสมอภาคเท่าเทียมกัน ประกอบด้วยตัวชี้วัด 3 ประการ คือ

(1) ความเป็นธรรมระหว่างกลุ่มอาชีพ เป็นตัวชี้วัดความเป็นธรรมโดยให้ความสำคัญทุกกลุ่มย่อยในสังคม อาทิ ความเป็นธรรมในการจัดสรรทรัพยากรแหล่งน้ำแก่กลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพอื่น การจัดหาตำแหน่งให้กับผู้ว่างงานและผู้ถูกเลิกจ้าง มาตรการลดผลกระทบทางสังคมปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจที่จัดให้แก่ประชากรทุกสาขาอาชีพ

(2) ความเป็นธรรมระหว่างเพศ เป็นตัวชี้วัดที่ให้ความสำคัญเรื่องความเป็นธรรมระหว่างเพศ ซึ่งเป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากขึ้นในการประเมินโครงการพัฒนา โดยดูว่าการดำเนินโครงการให้ความเสมอภาคระหว่างเพศ หรือมีการเลือกปฏิบัติระหว่างเพศ (Gender discrimination) หรือไม่ โดยสามารถพิจารณา เรื่องความเท่าเทียมในโอกาส บทบาทระหว่างหญิง/ชาย การปฏิบัติที่เคารพสิทธิของสตรี

(3) ความเป็นธรรมระหว่างรุ่นคน (Intergenerational equity) เป็นตัวชี้วัดที่เน้นความเป็นธรรมระหว่างรุ่นคน ระหว่างคนรุ่นปัจจุบันและคนรุ่นอนาคต (Future generation) ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับการจัดสรรและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ การจัดหาพลังงาน โครงการพัฒนาขนาดใหญ่ โครงการที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และผลกระทบด้านสังคม โดยคำนึงถึงคนรุ่นใหม่ในอนาคตซึ่งจะเป็นผู้ได้รับ กระทบจากการตัดสินใจและการดำเนินโครงการในปัจจุบัน

8) เกณฑ์ความเสียหายของโครงการ (Externalities)

เป็นเกณฑ์ที่สำคัญในการประเมินโครงการเพื่อเป็นหลักประกันว่า การดำเนินโครงการจะไม่ ก่อให้เกิดความเสียหายหรือผลกระทบด้านลบต่อสังคม หรือชุมชน ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่สำคัญ 3 ประการ คือ

(1) ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม เป็นตัวชี้วัดความเสียหายด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นผลจากการดำเนินโครงการ โดยเป็นการวัดและประเมินเปรียบเทียบผลที่เกิดขึ้นจริงกับการศึกษาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment – EIA) ในช่วงก่อนทำโครงการ เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายรับผิดชอบและมีการชดเชยความเสียหายจากผลกระทบในลักษณะที่เหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้เสียหาย เพื่อเป็นหลักประกันความเสียหายให้กับสังคม และเป็นมาตรฐานทางจริยธรรมของผู้อนุมัติและผู้ดำเนินโครงการ

(2) ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ เป็นตัวชี้วัดผลกระทบหรือความเสียหายทางด้านเศรษฐกิจที่เกิดจากโครงการพัฒนาของรัฐ ในลักษณะของผลกระทบภายนอก (Externalities) ซึ่งสร้างภาระให้กับประชาชนและชุมชน โดยรอบที่ต้องแบกรับค่าใช้จ่ายเป็นต้นทุนทางสังคม (Social costs) ที่ต้องเสียไป อาทิ พื้นที่การเกษตรที่ถูกน้ำท่วมเสียหายจากโครงการสร้างเขื่อน

(3) ผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรม เป็นตัวชี้วัดความเสียหายที่เกิดจากการดำเนินโครงการและส่งผลกระทบต่อสังคมและวัฒนธรรมของชุมชน อาทิ การดำเนินงานที่ก่อให้เกิดการ เปลี่ยนแปลง การสูญเสียโครงสร้าง แบบแผนและวิถีการดำเนินชีวิตที่ดี ความเสื่อมถอยของขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ความเชื่อ ความเอื้ออาทร ความร่วมมือและความช่วยเหลือเกื้อกูลของชุมชนดั้งเดิม

เกณฑ์และตัวชี้วัดดังกล่าวข้างต้นสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินผลโครงการ ซึ่งครอบคลุมมิติด้านเศรษฐกิจ สังคม มิติด้านการบริหารจัดการ มิติด้านทรัพยากร และมิติด้านสิ่งแวดล้อม เกณฑ์และตัวชี้วัด จะเป็นประโยชน์ในการติดตามและประเมินผลโครงการ ในลักษณะที่เป็นพลวัต ในทุกขั้นตอนของกระบวนการ โครงการ เพื่อวัดถึงความสำเร็จและความล้มเหลวของโครงการพัฒนาต่าง ๆ ซึ่งในทางปฏิบัติจำเป็นต้อง นำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะโครงการ โดยกำหนดและวัดตัวแปรเฉพาะเพื่อประมวลเป็นตัวชี้วัดรวม (Composite indicators) ของแต่ละโครงการต่อไป

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพการให้บริการและความพึงพอใจ

“คุณภาพ” เป็นคำที่ถูกกล่าวถึงในด้านต่าง ๆ มากมาย เช่น สินค้าและบริการที่มีคุณภาพการทำงานที่มีคุณภาพ หรือบุคลากรที่มีคุณภาพ เป็นต้น ดังนั้น ความหมายของคำว่า คุณภาพจึงมีความแตกต่างกันไปตามแต่บริบทหรือสถานการณ์ทั้งนี้ มีนักวิชาการหลายท่านได้อธิบายความหมายของ คำว่า “คุณภาพ” แตกต่างกันไป ดังนี้

Oxford Dictionary อธิบายว่า คุณภาพ หมายถึง มาตรฐานของบางสิ่งที่วัดเปรียบเทียบกับสิ่งอื่นที่อยู่ในประเภทเดียวกัน หรืออีกความหมายหนึ่ง หมายถึง ระดับความเป็นเลิศของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

Verma and Boyer (2009) กล่าวว่า คุณภาพ หมายถึงความสามารถของสินค้าและบริการที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างต่อเนื่องหรือสามารถตอบสนองเกินความคาดหวังของลูกค้า

Swing et al. (2011) อธิบายว่า คุณภาพของผลิตภัณฑ์ หมายถึง ความเหมาะสมของผลิตภัณฑ์ที่ตรงกับความต้องการบริโภคของลูกค้า ซึ่งความเหมาะสมนั้นถูกกำหนดด้วยคุณภาพของการออกแบบผลิตภัณฑ์และคุณภาพของสินค้าที่ตรงตามมาตรฐานที่กำหนดไว้

ช่วงโชติ พันธุ์เวช (2547) กล่าวว่า คุณภาพ มีความหมายที่หลากหลาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพและสถานการณ์ที่นำคำว่า “คุณภาพ” มาใช้ อย่างไรก็ตาม คุณภาพ ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 5 ประการ ได้แก่

1. คุณค่าและประโยชน์ที่มีต่อลูกค้า (Customers)
2. มาตรฐานความเป็นเลิศ
3. เหมาะสมและตรงตามความต้องการของลูกค้า
4. ประสิทธิภาพและความคุ้มค่า
5. มีการรักษาและพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่องให้ดียิ่งขึ้น

บรรจง จันทมาศ (2547) อธิบายว่า คุณภาพ หมายถึง สิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้า และสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าได้

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายของคุณภาพไว้ว่า หมายถึง “ลักษณะที่ดีเด่นของบุคคลหรือสิ่งของ”

เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ (2554) ให้คำจำกัดความของ “คุณภาพ” ว่า หมายถึง การให้ในรูปของสินค้าและบริการที่ตรงตามความต้องการหรือเกินกว่าที่ลูกค้าต้องการ”

ปรียวดี ผลอเนก (2556) กล่าวว่า คุณภาพ หมายถึง การผลิตสินค้าและบริการโดยมุ่งเน้นในเรื่องคุณภาพในการออกแบบผลิตภัณฑ์และคุณภาพของสินค้าที่ตรงตามมาตรฐานที่กำหนดโดยเน้นการกำจัดของเสียในการผลิตด้วยการทำให้ถูกต้องตั้งแต่ครั้งแรก เพื่อให้ได้สินค้าที่สมบูรณ์แบบมีความคงเส้นคงวาและเน้นความรวดเร็วในการส่งมอบ เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าหรือเกินความคาดหวังของลูกค้า

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้สามารถอธิบายได้ว่า คุณภาพ หมายถึง ลักษณะของสินค้าและบริการที่เป็นเลิศ ซึ่งองค์การผลิตขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าหรือสูงกว่าความต้องการที่ลูกค้าคาดหวังส่งผลให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจในสินค้าและบริการนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้การดำเนินงานขององค์การที่มีคุณภาพจะต้องผลิตสินค้าและบริการที่มีคุณภาพ เพื่อส่งต่อไปยังลูกค้า ในขณะที่เดียวกัน จะต้องตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับองค์การด้วย เช่น ผู้ถือหุ้น ผู้จัดส่งวัตถุดิบ ผู้บริหารและพนักงาน เป็นต้น รวมถึงการพัฒนาพนักงานและกระบวนการดำเนินงานขององค์การทุกอย่างให้มีคุณภาพด้วย

ความหมายคุณภาพการบริการ

Parasuraman A, Zeithaml VA, Berry LL. (1985) กล่าวว่า คุณภาพการบริการ หมายถึง รูปแบบการรับรู้ของลูกค้าระหว่างอยู่ในกระบวนการจัดซื้อและเมื่อสินค้าหรือบริการถูกส่งมอบและหลังจากนั้นลูกค้าสามารถจำแนกการบริการที่ลูกค้าได้รับกับความคาดหวังที่ลูกค้าคาดหวัง

ซัวลาลย์ ทัทคีวิช (2554) กล่าวว่า คุณภาพการให้บริการ (Service Quality) หมายถึง ความสามารถในการตอบสนองความต้องการของธุรกิจให้บริการ คุณภาพของบริการจะสร้างความแตกต่างของธุรกิจให้เหนือกว่าคู่แข่ง และตอบสนองตามความคาดหวังของผู้รับบริการ

สุชาฐินี พยุงกร (2554) กล่าวว่า คุณภาพการบริการ (Service Quality) หมายถึง การส่งมอบบริการที่ดีมีคุณภาพหรือมาตรฐานสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า นั่น ยังเป็นการสร้างความพึงพอใจ และกระตุ้นให้ลูกค้ากลับมาซื้อสินค้าซ้ำหรือใช้บริการมากขึ้น

Bitner & Hubbert (1994) ได้กล่าวไว้ว่า คุณภาพการให้บริการเป็นความประทับใจในภาพรวมของลูกค้าผู้รับบริการ อันมีต่อความเป็นเลิศขององค์กรและบริการที่องค์กรจัดให้มี

White & Abel (1995) ได้กล่าวไว้ว่า การวินิจฉัยของผู้รับบริการเกี่ยวกับความสามารถในการเติมเต็มงาน การให้บริการของหน่วยงานที่ให้บริการ ไวท์และเอเบล เสนอแนวคิด ว่าแตกต่างไปจากสินค้า (Goods) กล่าวคือ สินค้าเป็นสิ่งที่จับต้องได้ มีความคงทนสูง และโดยทั่วไปผลิตขึ้นภายใต้และผลิตเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานที่แน่นอน อันหนึ่ง ในขณะที่บริการเป็นเรื่องที่มีความผันแปรมากกว่าสินค้าแม้จะมีลักษณะที่ตอบสนองผู้บริโภคเช่นเดียวกับสินค้าก็ตามและโดยทั่วไปแล้ว บริการมีคุณลักษณะสำคัญที่จับต้องไม่ได้มีความหลากหลายและไม่สามารถแบ่งแยก ได้จากการผลิตและการบริโภค

Schmenner (1995) ได้กล่าวไว้ว่า คุณภาพการให้บริการได้มาจากการรับรู้ที่ได้รับจริงลบด้วยความคาดหวังที่คาดว่าจะได้รับจากบริการนั้น หากการรับรู้ในบริการที่ได้รับมีน้อยกว่าความคาดหวังก็จะทำให้ผู้รับบริการมองคุณภาพการให้บริการนั้นติดลบ หรือรับรู้ว่าการบริการนั้นไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร ตรงกันข้ามหากผู้รับบริการรับรู้ว่าการบริการที่ได้รับจริงนั้นมากกว่าสิ่งที่เขาคาดหวัง คุณภาพการให้บริการก็จะเป็นบวกหรือมีคุณภาพในการบริการนั่นเอง

วีรพงษ์ เฉลิมจิรรัตน์ (2543) ได้กล่าวไว้ว่า คุณภาพการให้บริการ คือ ความสอดคล้องกันของความต้องการของลูกค้าหรือผู้รับบริการหรือระดับของความสามารถในการให้บริการที่ตอบสนองความต้องการของลูกค้าหรือผู้รับบริการอันทำให้ลูกค้าหรือผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจจากบริการที่เขาได้รับ ส่วนสมวงศ์ พงศ์สถาพร (2550) เสนอความเห็นไว้ว่า คุณภาพการให้บริการเป็นทัศนคติที่ผู้รับบริการสะสมข้อมูลความคาดหวังไว้ว่าจะได้รับจากบริการ ซึ่งหากอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ (Tolerance Zone) ผู้รับบริการก็จะมี ความพึงพอใจในการให้บริการ ซึ่งจะมีระดับแตกต่างกันออกไปตามความคาดหวังของแต่ละบุคคลและความพึงพอใจนี้เอง เป็นผลมาจากการประเมินผลที่ได้รับจากบริการนั้น ณ ระยะเวลาหนึ่ง

สมวงศ์ พงศ์สถาพร (2550) ได้กล่าวไว้ว่า คุณภาพการให้บริการเป็นทัศนคติที่ผู้รับบริการสะสมข้อมูลความคาดหวังไว้ว่าจะได้รับจากบริการ โดยเมื่อพิจารณาในส่วนของการตอบสนองต่อผู้รับบริการ คือ ลักษณะของความยินดีที่จะช่วยเหลือผู้รับบริการและพร้อมที่จะให้บริการได้ในทันที ซึ่งหากอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ผู้รับบริการก็จะมี ความพึงพอใจในการให้บริการและตัดสินใจที่จะใช้บริการต่อไป

พลฤทธิ จิระเสวี (2550) กล่าวว่า คุณภาพการบริการ หมายถึง การส่งมอบการบริการที่ดี มีความเหมาะสมทั้งในด้านเวลา ด้านสถานที่ โดยการใช้แรงงานเพื่อตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของ

ผู้ใช้บริการเกิดความพึงพอใจสูงสุดจากการใช้บริการเกิดความประทับใจในด้านบวกอยากกลับมาใช้บริการอีก และมี การบอกต่อไปยังผู้อื่นทางที่ดี

นายิกา เด็ดขุนทด (2550) กล่าวว่า คุณภาพการบริการ หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวัง ต่อ การให้บริการลูกค้ากับการรับรู้บริการที่ได้รับ ซึ่งอาจจะเป็นการได้รับบริการตามที่ตั้งค่าคาดหวังไว้ หรือสูงกว่าต่ำกว่าที่ คาดหวังก็ได้

พิมล เมฆสวัสดิ์ (2550) กล่าวว่า คุณภาพการบริการ หมายถึง การส่งมอบบริการที่ดี เหมาะสมทั้งเวลา สถานที่ รูปแบบ เพื่อสนองตอบความต้องการและความคาดหวังของผู้ใช้บริการทำให้ผู้ใช้บริการเกิด ความพึงพอใจสูงสุดจากการใช้บริการ มีความประทับใจด้านบวกและอยากกลับมาใช้บริการอีก ซึ่งส่งผลกระทบต่อด้าน บวกต่อภาพลักษณ์ของบริการที่ดีด้วย

ชลธิชา (2557) ได้กล่าวไว้ว่า การบริการ (Service) คือ กิจกรรมหรือกระบวนการในการดำเนินการอย่างใด อย่างหนึ่งของบุคคลหรือองค์กร เพื่อตอบสนองความต้องการของบุคคลอื่นให้ได้รับความสุข และความสะดวกสบาย หรือเกิดความพึงพอใจจากผลของการกระทำนั้น โดยมีลักษณะเฉพาะของตัวเองไม่สามารถจับต้องได้ ไม่สามารถ ครอบครองเป็นเจ้าของในรูปธรรม และไม่จำเป็นต้องรวมอยู่กับสินค้าหรือผลิตภัณฑ์อื่นๆ ทั้งยังเกิดจากความเอื้ออาทร มีน้ำใจไมตรีเปี่ยมด้วยความปรารถนาดีช่วยเหลือเกื้อกูล ให้ความสะดวกรวดเร็ว ให้ความเป็นธรรมและความเสมอภาค หลักในการให้บริการนั้น ต้องตอบสนองความต้องการของบุคคลส่วนใหญ่ โดยดำเนินการไปอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ เท่าเทียมกันทุกคน ทั้งยังให้ความสะดวกสบายไม่สิ้นเปลืองทรัพยากรและไม่สร้างความยุ่งยากให้แก่ผู้ใช้บริการมาก จนเกินไป

ปิยณัฐ จันทร์เกิด (2560) ได้กล่าวไว้ว่า คุณภาพการให้บริการ หมายถึง คุณลักษณะหรือคุณสมบัติโดยรวม ของการบริการที่เหมาะสมกับความคาดหวังหรือสอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการ ซึ่งทำให้ผู้รับบริการเกิด ความพึงพอใจจากบริการที่ได้รับเป็นอย่างมาก

คุณภาพบริการ (Service Quality) หมายถึง ระดับของความสามารถของผลิตภัณฑ์หรือบริการ ในการบำบัดความต้องการของลูกค้าที่มีคุณลักษณะได้มาตรฐานปราศจากข้อบกพร่องและสอดคล้อง กับความต้องการของลูกค้าถึงขั้นเป็นที่พึงพอใจองค์ประกอบหลักที่กำหนดความพึงพอใจของลูกค้าผู้รับบริการต่อการ ให้บริการ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของคุณภาพบริการประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก ๆ รวม 4 เป็นปัจจัย กล่าวคือ ส่วนแรกเป็น ส่วนของผู้ให้บริการซึ่งสะท้อนถึงลักษณะการให้บริการมี 3 ปัจจัย คือ 1) ด้านระบบการให้บริการ (Service System) 2) ด้านกระบวนการให้บริการ (Workflow Process) 3) ด้านพฤติกรรมของผู้ให้บริการ (Providers Behavior) และ ส่วนที่สองเป็นส่วนของผู้รับบริการซึ่งเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของผู้รับบริการ คือ ปัจจัยที่ 4) ด้านภูมิหลังของ ผู้รับบริการ (Recipients Background) ความพึงพอใจของลูกค้าหรือประชาชนผู้มารับบริการจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อ ความต้องการจำเป็น (Need) ของประชาชนผู้รับบริการได้รับการตอบสนองได้อย่างเหมาะสม ปราศจากข้อบกพร่อง ในสภาพแวดล้อมที่น่าพึงพอใจ ดังกล่าวให้เป็นรูปธรรม เพื่อให้ผู้ใช้บริการเกิดความเข้าใจและสามารถเห็นแนวทางใน การปฏิบัติได้ โดยเริ่มด้วยการกำหนดประเด็น หรือจุดเน้นเพื่อผู้ใช้บริการได้ตระหนักและเข้าใจว่าการให้บริการที่มี คุณภาพจะต้องเป็นไปอย่างถูกต้องตามเทคนิควิธี มีความรวดเร็ว ตรงตามเวลา เป็นมิตรและเป็นกันเองกับผู้รับบริการ เสริมสร้างทักษะและความรู้ในการให้บริการ เพื่อให้เกิดความมั่นใจแก่ผู้รับบริการว่า ตัวผู้ให้บริการเป็นผู้ที่มีทักษะและ

ความเชี่ยวชาญ มีการพัฒนาปรับปรุงสถานที่ให้เป็นที่ประทับใจของผู้มารับบริการ การพัฒนามาตรฐานและทักษะในการให้บริการแก่เจ้าหน้าที่ทุกคนให้ข้อมูลข่าวสารในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับการปฏิบัติตนของผู้รับบริการภายหลังจากการรับบริการ

องค์ประกอบคุณภาพการบริการ

Parasuraman (1988) กล่าวว่า คุณภาพการบริการ หรือเรียกว่า SERVQUAL เป็นเครื่องมือวัดการคุณภาพบริการซึ่งประกอบด้วย สามารถจับต้องได้ (Tangibles) ความน่าเชื่อถือ (Reliability) การตอบสนอง (Responsiveness) ความมั่นใจ (Assurance) และความเอาใจใส่ (Empathy) ต่อมา มีการเปลี่ยนแปลงการให้บริการจากออฟไลน์เป็นออนไลน์จึงนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการบริการทางอิเล็กทรอนิกส์ (E-S-QUAL) Parasuraman A, Zeithaml VA, Malhotra A. (2005) จึงพัฒนาเครื่องมือวัดการคุณภาพบริการประกอบด้วย 22 องค์ประกอบ ใน 4 มิติ ได้แก่ ประสิทธิภาพ (Efficiency) การปฏิบัติตามข้อกำหนด (Fulfilment) ความพร้อมใช้งานของระบบ (System) และความเป็นส่วนตัว (Privacy) นอกจากนี้เพื่อวัดการกู้คืนคุณภาพการบริการ Parasuraman A, Zeithaml VA, Malhotra A. (2005) ได้พัฒนามาตราส่วน E-Recovery (E-RecS-QUAL) ซึ่งประกอบด้วย 11 รายการใน 3 มิติ ซึ่งประกอบด้วย การตอบสนอง (Responsiveness) การชดเชย (Compensation) และการติดต่อ (Contact) หากวัดคุณภาพการบริการบนมือถือหรือเรียกว่า “M-S-QUAL” ต้องประกอบด้วย 5 มิติ ได้แก่ ด้านการติดต่อ (Contact) การปฏิบัติตามข้อกำหนด (Fulfilment) ความเป็นส่วนตัว (Privacy) และประสิทธิภาพ (Efficiency) (Lu Y, Zhang L, Wang B. 2009)

มิติของคุณภาพการบริการ

การศึกษาคุณภาพการบริการได้มีการวิจัยทางการตลาดมาแล้วหลายครั้งโดยเริ่มตั้งแต่ปี 1983 ได้มีการสร้างรูปแบบของคุณภาพบริการ (Service Quality Model) และมิติของคุณภาพบริการ (Dimensions of Service Quality) ซึ่งวัดได้จากการรับรู้ของผู้รับบริการว่าบริการที่ได้รับเป็นไปตามความคาดหวังหรือไม่เพียงใด Zeithaml, Berry & Parasuraman (1990) และได้มีการวิจัยแล้วนำไปพัฒนาเป็นรูปแบบของการบริการตามความคาดหวังของผู้รับบริการ ซึ่งมีสิ่งบ่งชี้คุณภาพบริการ ดังนี้

มิติของคุณภาพบริการ (Dimensions of Service Quality) โดยการประเมินจากผู้รับบริการ ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์ต่าง ๆ 10 ด้าน ดังนี้

1. ความเป็นรูปธรรมของบริการ (Tangible) หมายถึง ลักษณะสิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพ อุปกรณ์ เครื่องมือ บุคลากรและวัสดุในการติดต่อสื่อสาร
2. ความเชื่อมั่นไว้วางใจได้ (Reliability) หมายถึง ความสามารถในการให้บริการตามที่ให้สัญญาไว้และมีความน่าเชื่อถือ

3. การตอบสนองต่อผู้รับบริการ (Responsiveness) หมายถึง ความยินดีที่จะช่วยเหลือผู้รับบริการ และพร้อมที่จะให้บริการได้ในทันที

4. สมรรถนะของผู้ให้บริการ (Competence) หมายถึง การมีความรู้และความสามารถทักษะในการบริการที่ให้บริการและสามารถแสดงออกมาให้ผู้รับบริการประจักษ์ได้

5. ความมีอัธยาศัยไมตรี (Courtesy) หมายถึง ความสุภาพอ่อนโยน ให้เกียรติ มีน้ำใจและเป็นมิตรต่อผู้รับบริการ

6. ความน่าเชื่อถือ (Credibility) หมายถึง ความน่าไว้วางใจเชื่อถือได้ซึ่งเกิดจากความซื่อสัตย์และความจริงใจของผู้ให้บริการ

7. ความมั่นคงปลอดภัย (Security) หมายถึง ความรู้สึกมั่นใจในความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน ชื่อเสียงปราศจากความรู้สึกเสี่ยงอันตราย และข้อสงสัยต่าง ๆ รวมทั้งการรักษาความลับของผู้รับบริการ

8. การเข้าถึงบริการ (Access) หมายถึง การที่ผู้รับบริการสามารถเข้ารับบริการได้ง่ายและได้รับความสะดวกจากการมารับบริการ

9. การติดต่อสื่อสาร (Communication) หมายถึง การให้ข้อมูลต่าง ๆ แก่ผู้รับบริการใช้สื่อสารด้วยภาษาที่ผู้รับบริการเข้าใจและรับฟังเรื่องราวต่าง ๆ จากผู้รับบริการ

10. การเข้าใจและรู้จักผู้รับบริการ (Understanding the Customer) หมายถึง การทำความเข้าใจ และรู้จักผู้รับบริการ รวมทั้งความต้องการของผู้รับบริการของตนเอง

ความหมายของความพึงพอใจ กู๊ด (Good, 1973) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพ คุณภาพหรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลมาจาก ความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งนั้น

โอลิเวอร์ (Oliver, 1997) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ คือ การตอบสนองที่แสดงถึงความรู้ของลูกค้าเป็นวิจารณ์ญาณของลูกค้าที่มีต่อสินค้าและบริการ ความพึงพอใจมีมุมมองที่แตกต่างกันแล้วแต่มุมมองของแต่ละคน

โวลแมน (Wolman, 1973) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุข เมื่อได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ความต้องการหรือแรงจูงใจ

เคลิร์ก (Quirk, 1987) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้ที่มีความสุขหรือความพอใจเมื่อได้รับความสำเร็จหรือได้รับสิ่งที่ต้องการ

ฮอร์นบี้ (Hornby, 2000) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดี เมื่อประสบความสำเร็จหรือได้รับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่พอใจ

วิรุฬ พรรณเทวี (2542) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งหนึ่งอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ว่ามีมากหรือน้อย

สุริยะ วิริยะสวัสดิ์ (2530 ; ปรากฏ กองแก้ว. 2546) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจหลังการให้บริการของหน่วยงานของรัฐของเขาว่าระดับผลที่ได้จากการพบปะ สอดคล้องกับปัญหาที่มีอยู่หรือไม่ ส่งผลดีและสร้างความภูมิใจเพียงใด และสร้างความภูมิใจเพียงใด

สาโรช ไสยสมบัติ (2534 ; ปรากฏ กองแก้ว .2546) ความพึงพอใจเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งซึ่งช่วยทำให้งานประสบผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเป็นงานที่เกี่ยวกับการให้บริการ นอกจากผู้บริหารจะดำเนินการให้ผู้ทำงานเกิดความพึงพอใจในการทำงานแล้ว ยังจำเป็นต้องดำเนินการที่จะทำให้ผู้ใช้บริการเกิดความพึงพอใจด้วย เพราะความเจริญก้าวหน้าของการบริการเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่เป็นตัวบ่งชี้ถึงจำนวนผู้มาใช้บริการ ดังนั้นผู้บริหารที่ชาญฉลาดจึงควรอย่างยิ่งที่จะศึกษาให้ลึกซึ้งถึงปัจจัยและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจ ทั้งผู้ปฏิบัติงานและผู้มาใช้บริการ

ราณี เขาวนปรีชา (2538 ; วุทธิ สารฤทธิคาม .2548) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องความรู้สึกพึงพอใจจะเกิดเมื่อความต้องการของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องความรู้สึกพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หากความต้องการหรือจุดมุ่งหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนองความพึงพอใจต่อการใช้บริการจึงเป็นความรู้สึกของผู้ที่มารับ บริการมีต่อสถานบริการตามประสบการณ์ ที่ได้รับจากการเข้าไปติดต่อขอรับบริการในสถานบริการนั้น ๆ

อรรถพร คำคม (2546, หน้า 29) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทัศนคติหรือระดับความพึงพอใจของบุคคลต่อกิจการต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้น ๆ โดยเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ ค่านิยมและประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลจะได้รับระดับของความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมนั้น ๆ สามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้

วุทธิ สารฤทธิคาม (2548 ; ตนศักดิ์ ยี่สารพัฒน์ .2551) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจว่า เป็นปฏิกิริยาด้านความรู้สึกต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นที่แสดงผลออกมาในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้ายของกระบวนการประเมิน โดยแบ่งออกถึงทิศทางของผลการประเมินว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางบวกหรือทิศทางลบหรือไม่มีปฏิกิริยา

วัลภา ชายหาด (2532 ; ประชากร พัฒนกุล และคณะ. 2550) ได้ให้ความหมาย ความพึงพอใจของประชากรที่มีต่อการบริการสาธารณะว่า หมายถึง ระดับของความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการได้รับบริการในลักษณะของ

1. การให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน
2. การให้บริการอย่างรวดเร็วและทันเวลา
3. การให้บริการอย่างต่อเนื่อง
4. การให้บริการอย่างก้าวหน้า

สุทธิชาติ อามาศย์หิน (2543 ; รังสรรค์ ฤทธิ์ผาด .2550) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจของผู้รับบริการ โดยแบ่งออกเป็น 2 นัย คือ

1. ความหมายที่ยึดสถานการณ์การซื้อหลัก ให้ความหมายว่า “ความพึงพอใจเป็นผลที่เกิดขึ้นเนื่องจากการประเมินสิ่งที่ได้รับภายหลังสถานการณ์หนึ่ง”

2. ความหมายที่ยึดประสบการณ์เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าเป็นหลัก ให้ความหมายว่า “ความพึงพอใจเป็นผลที่เกิดขึ้นเนื่องจากการประเมินภาพรวมทั้งหมดของประสบการณ์หลายอย่างเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์หรือการบริการในระยะหนึ่ง” และได้ให้ความหมายคำว่า ความพึงพอใจของ ผู้บริโภค หมายถึง ภาพการณ์แสดงออกที่เกิดจากการประเมินประสบการณ์ซื้อและการใช้สินค้าและบริการและได้อธิบายความหมายเพิ่มเติมว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ภาพที่แสดงออกถึงความรู้สึกในทางบวก ที่เกิดขึ้นจากการประเมินเปรียบเทียบประสบการณ์ ได้รับบริการที่ตรงกับสิ่งที่ลูกค้า คาดหวังหรือดีกว่าความคาดหวังของลูกค้าในทางตรงกันข้าม ความไม่พึงพอใจ หมายถึง ภาพการณ์แสดงออกถึงความรู้สึกในทางลบที่เกิดจากการเปรียบเทียบประสบการณ์ได้รับบริการที่ต่ำกว่าความคาดหวังของลูกค้า

ลักษณะของความพึงพอใจในการบริการ

การให้บริการเป็นหน้าที่สำคัญของหน่วยงานหรือองค์กร ที่จัดให้ผู้รับบริการอย่างเท่าเทียมกัน วิเบอร์ (Weber. 1966 : 340 ; อ้างอิงมาจาก อาภากร ธาตุโลหะ และคณะ. 2553 : 10-11) ได้ชี้ให้เห็นว่าการให้บริการที่มีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์มากที่สุด คือ การให้บริการโดยไม่คำนึงถึงตัวบุคคล กล่าวคือ เป็นการให้บริการที่ไม่ใช้อารมณ์และไม่มีความชอบพอใครเป็นพิเศษ ซึ่งทำให้เกิดความพึงพอใจ แก่ผู้ได้รับบริการทุกระดับความพึงพอใจในการบริการมีความสำคัญในการดำเนินงาน ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งมีลักษณะทั่วไปดังนี้ (สิริกัญญา พัฒนภทอง. 2546 : 9-10)

1. ความพึงพอใจในการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งบุคคลจำเป็นต้องปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมรอบตัว การตอบสนองความต้องการส่วนบุคคลด้วยการโต้ตอบกับบุคคลอื่นๆ และสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ทำให้แต่ละบุคคลมีประสบการณ์การรับรู้เรียนรู้สิ่งที่จะได้รับตอบแทนแตกต่างกันออกไป ในสถานการณ์บริการก็เช่นเดียวกัน บุคคลรับรู้สิ่งต่างๆ เกี่ยวกับการบริการไม่ว่าจะเป็นประเภทของการบริการ หรือคุณภาพของการบริการซึ่งประสบการณ์ที่ได้รับจากการสัมผัสบริการต่างๆ หากเป็นไปตามความต้องการของผู้รับบริการได้รับสิ่งที่คาดหวังทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีและพึงพอใจในบริการที่ได้รับ

2. ความพึงพอใจเกิดจากการประเมินความแตกต่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่ได้รับจริงในสถานการณ์หนึ่ง ในสถานการณ์ก่อนที่ผู้ใช้บริการจะมารับบริการก็ตาม มักจะมีมาตรฐาน การบริการนั้นอยู่ในใจอยู่แล้ว ซึ่งอาจเป็นแหล่งอ้างอิงคุณค่า หรือเจตคติที่ยึดถือต่อการบริการ ประสบการณ์ดั้งเดิมที่เคยใช้บริการ การบอกเล่าจากผู้อื่น การรับทราบการประกันข้อมูลจากที่ต่าง ๆ การให้คำมั่นสัญญาของผู้ให้บริการเหล่านี้เป็นปัจจัยพื้นฐานที่ผู้รับบริการใช้เปรียบเทียบกับบริการที่ได้รับในวงจรการให้บริการตลอดช่วงเวลาเผชิญความจริง สิ่งที่ผู้รับบริการได้รับรู้เกี่ยวกับบริการก่อนมาใช้บริการหรือความคาดหวังในสิ่งที่ควรจะได้รับนี้มีอิทธิพลต่อช่วงเวลาเผชิญความจริง หรือพบปะ

ระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการเป็นอย่างมาก เพราะผู้รับบริการจะเปรียบเทียบสิ่งที่ได้รับจริงในกระบวนการที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่คาดหวังหากสิ่งที่รับเป็นไปตามที่คาดหวัง ถือว่าเป็นการยืนยันที่ถูกต้องกับความคาดหวังที่มีอยู่ผู้รับบริการย่อมพอใจต่อบริการดังกล่าว แต่ถ้าไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง อาจจะสูงกว่าหรือต่ำกว่านับเป็นการยืนยันที่คลาดเคลื่อนจากความหวังดังกล่าว ทั้งนี้ช่วงความแตกต่างที่เกิดขึ้น จะชี้ให้เห็นถึงระดับความพึงพอใจหรือความไม่พึงพอใจมากน้อยได้ถ้าข้อยืนยันเบี่ยงเบนไปในทางบวก แสดงถึงความพึงพอใจถ้าไปในทางลบแสดงถึงความไม่พึงพอใจ

3. ความพึงพอใจสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามปัจจัยแวดล้อม และสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกชอบสิ่งหนึ่งที่ผันแปรได้ตามปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับความต้องการไว้ของบุคคลในแต่ละสถานการณ์ช่วงเวลาหนึ่งที่บุคคลอาจไม่พอใจต่อสิ่งหนึ่งเพราะไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้แต่อีกช่วงหนึ่งหากสิ่งที่คาดหวังไว้ได้รับการตอบสนองอย่างถูกต้อง บุคคลสามารถเปลี่ยนความรู้สึกเดิมต่อสิ่งนั้นได้อย่างทันทีทันใด แม้ว่าจะเป็นความรู้สึกที่ตรงกันข้ามก็ตาม นอกจากนี้ ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่สามารถแสดงออกในระดับมากน้อยได้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของการประเมินสิ่งที่ได้รับจริงกับสิ่งที่คาดหวังไว้ส่วนใหญ่ลูกค้าจะใช้เวลาเป็นมาตรฐานในการเปรียบเทียบความคาดหวังจากบริการต่าง ๆ

กัลทิมา เหลืองอร่าม, นิธิวดี เหลืองอ่อน และปัญญา มั่นบำรุง (2545) ได้กล่าวถึง ความพึงพอใจต่อการให้บริการและการจงใจว่าบุคคลส่วนใหญ่เข้าใจว่าเป็นสิ่งเดียวกัน ซึ่งในความเป็นจริงแล้วความพึงพอใจเป็นความรู้สึกต่อการให้บริการ ส่วนการจงใจมาใช้บริการนั้นเป็นผลที่เกิดจากความรู้สึก ซึ่งกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมการใช้บริการ ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจน คือ ความพึงพอใจเป็นทัศนคติที่มีต่อการให้บริการของบุคคลในองค์กรเป็นเป้าหมาย แต่แรงจูงใจนั้นมีจุดหมายอย่างไรก็ตามทั้งสองเรื่องไม่สามารถแยกออกจากกันได้อย่างชัดเจนด้วยเหตุผลสองประการ คือ

ประการที่หนึ่ง ความพึงพอใจนั้นเป็นความพึงพอใจที่ตอบสนองสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบ และเราถือว่าคนเราพยายามเข้าใกล้สิ่งที่ตนพอใจ และความพยายามหลีกเลี่ยงห่างสิ่งที่ตนไม่พอใจ ซึ่งเป็นผลให้ความพึงพอใจเชื่อมโยงกับพฤติกรรมในการจงใจมาใช้บริการ

ประการที่สอง ทฤษฎีการจงใจทั้งหลายอยู่ภายใต้ข้อสมมติฐานในเรื่องความพึงพอใจ ซึ่งหมายความว่า แต่ละคนจะถูกจงใจให้มุ่งหาสิ่งที่ตนพึงพอใจอันก่อให้เกิดผลที่ว่า ทฤษฎีการจงใจนั้นยังต้องพิจารณาในเรื่อง ความพึงพอใจควบคู่ไปด้วย

ความพึงพอใจมีความหมายโดยทั่วไปว่าระดับความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งความหมายของความพึงพอใจในการบริการ สามารถจำแนกออกเป็น 2 ความหมายในความหมายที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ ผู้บริโภคหรือผู้รับบริการและความพึงพอใจในงานของผู้ให้บริการ

ความพึงพอใจในการบริการเกิดจากการประเมินคุณค่าการรับรู้คุณภาพของการบริการเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์บริการตามลักษณะของการบริการและกระบวนการนำเสนอบริการในวงจรของการให้บริการระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการ ซึ่งถ้าตรงกับสิ่งที่ผู้รับบริการมีความต้องการ หรือตรงกับความคาดหวังที่มีอยู่หรือประสบการณ์ที่เคยได้รับบริการตามองค์ประกอบดังกล่าว ย่อมนำมาซึ่งความพึงพอใจในการบริการนั้น หากเป็นไป

ในทางตรงกันข้ามการรับรู้สิ่งที่ผู้รับบริการได้รับจริงไม่ตรงกับการรับรู้สิ่งที่ผู้รับบริการคาดหวังผู้รับบริการย่อมเกิดความไม่พอใจต่อผลิตภัณฑ์บริการและนำเสนอบริการนั้นได้

จากแนวคิดของนักวิชาการข้างต้น สรุปว่า ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการคือ ความรู้สึก อารมณ์ที่มีความสุข ความยินดี ทางจิตใจที่เกิดขึ้นเป็นผู้รับบริการ ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้รับบริการได้รับการตอบสนองความต้องการเป็นผู้ตอบสนองเองหรือผู้อื่นตอบสนองให้ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นระดับใดขึ้นอยู่กับปริมาณการรับสนองความต้องการที่เกิดขึ้นได้ครบถ้วนเพียงใด เช่น ความพึงพอใจของผู้บริโภคขึ้นอยู่กับคุณภาพของสินค้าและบริการ

2.4 ข้อมูลทั่วไปของเมืองพัทธยา ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566

ความเป็นมาของเมืองพัทธยา

เมืองพัทธยาตั้งอยู่ในเขตอำเภอบางละมุง มีพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในเขตตำบลหนองปรือ เขตตำบลนาเกลือ และพื้นที่บางส่วนอยู่ในตำบลห้วยใหญ่และตำบลหนองปลาไหล มีลักษณะภูมิประเทศ เป็นที่เนิน มีที่ราบน้อย ที่ราบสำคัญจะเป็นที่ตั้งของย่านพาณิชย์กรรมหรือแหล่งการค้า และบริเวณย่านที่พักอาศัยจะอยู่ถัดจากหาดพัทธยาขึ้นไปทางตอนบน โดยที่ราบจะถูกล้อมรอบเนินเขาเตี้ยๆ สูงไม่เกิน 100 เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง นับตั้งแต่ทิศเหนือลงมาเป็นเนินเขาเตี้ย ความสูงประมาณ 35 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง บริเวณถัดลงมาเป็นที่ราบน้อย เขาตาโล และเขาเสาธงทอง สูงประมาณ 65 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง แนวเขานี้แตกตัวออกไปต่อเนื่องกับเขาพัทธยาทางด้านทิศตะวันตก ซึ่งติดกับชายฝั่งทะเล สูงประมาณ 98 เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง ซึ่งทำให้เกิดที่ราบระหว่างเชิงเขากับชายฝั่งทะเลอีก 2 แห่ง อยู่ทางตอนบนและตอนล่าง โดยที่ราบตอนบนส่วนใหญ่เป็นพื้นที่บริเวณนาเกลือ ซึ่งเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางของชุมชนแถบนี้ ส่วนที่ราบตอนล่าง มีลักษณะเป็นแถบยาวขนานไปกับชายฝั่งทะเล ซึ่งห่างจากชายฝั่งทะเลประมาณ 1 กิโลเมตร และจากลักษณะของเนินเขาและที่ราบดังกล่าว ทำให้เกิดทางน้ำตามธรรมชาติ ลักษณะลำน้ำโดยทั่วไป มีขนาดเล็กและตื้นเขินในช่วงฤดูแล้ง เช่น คลองนาเกลือ คลองเสือเผ้ว คลองพัทธยา เป็นต้น รวมทั้งในเขตการปกครองของเมืองพัทธยาบางส่วนยังมีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะอยู่ห่างจากชายฝั่งทะเลประมาณ 8 กิโลเมตร เช่น เกาะล้าน เกาะครก และเกาะสาก เป็นต้น

คำว่า “พัทธยา” นั้น มีประวัติเล่ากันมาว่า ในปี พ.ศ. 2310 ก่อนที่จะเสียกรุงแก่พม่า พระยาตาก (สิน) ซึ่งขณะนั้นเป็นพระยากำแพงเพชร เห็นว่าถ้าในกรุงศรีอยุธยาต่อสู้อกับพม่าอ่อนแออย่างที่เป็นเช่นนี้ ก็จะต้องเสียกรุงเป็นมันจึงคิดหนีไปตั้งตัวใหม่ หาสวรรค์พรรคพวกได้ประมาณ 500 คน ยกออกจากค่ายวัดพิชัย มุ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ และได้รับกับพม่าที่ยกติดตามไปถึง 4 ครั้ง จนกระทั่งได้เดินทัพล่องหน้าไปแขวงเมืองชลบุรี พระยาตากไปพักทัพที่บริเวณหน้าวัดใหญ่อินทาราม (ปัจจุบัน) และจึงเคลื่อนทัพมุ่งไปยังจันทบุรี ระหว่างทางได้พักทัพที่บ้านหนองไผ่ (หลังสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทธยา ริมถนนสุขุมวิทปัจจุบัน) ตำบลนาเกลือ แขวงเมืองบางละมุง

พระราชพงศาวดารฉบับพระราชหัตถเลขา เล่ม 2 กล่าวไว้ว่า “ขณะนี้นายกลม เป็นนายชุมนุม” คุมไพร่พลอยู่ที่นั่น คอยสกัดจะต่อรอง และพระยากำแพงเพชรขึ้นขี่ช้างพลาย ถือบีบนกสักรางแดงพร้อมด้วยพลทหารแห่แวดล้อมหน้าหลังตรงเข้าไปในระหว่างพวกพลนายกลม ซึ่งมาสกัดอยู่นั้นด้วยเดชบารมีบันดาลให้นายกลม เกรงกลัวเดชะนภาพวางอาวุธเสียสิ้น พวกพลทัพเข้าอ่อนน้อมเป็นข้า แล้วนำทัพไปหยุดประทับ ณ ที่มีหนองน้ำ ครั้นรุ่งขึ้นวันอังคาร แรม ค่ำ เดือนยี่ นายกลมจึงนำไพร่พลหมื่นหนึ่ง นำทัพไปถึงตำบลแห่งหนึ่ง หยุดพักแรมเสียคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นเดินทัพมาถึงจอมเทียนและทุ่งไก่อเตี้ย สัตหีบ หยุดพักแรมแห่งละคืน

ต่อมาตำบลแห่งนั้นชาวบ้านเรียกว่า “ทัพพระยา” และต่อมาเรียกใหม่เป็น “พัทธยา” มีทั้งตัว ท. ทหาร และตัว ธ. ธง เนื่องจากเห็นว่าตรงที่บริเวณพระยาตากมาตั้งทัพนั้นทำเลดี มีลมทะเล ชื่อลมพัทธยา คือลมที่พัดจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือในต้นฤดูฝน จึงเรียกสถานที่แห่งนี้ว่า “หมู่บ้านพัทธยา” ต่อมาปัจจุบันได้เขียนใหม่เป็น “พัทธยา”

เหตุการณ์สำคัญของเมืองพัทธยา เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2502 มีรถบรรทุกขนาดใหญ่ของทหารอเมริกันประมาณ 4-5 คัน ได้บรรทุกทหารเต็มคันรถ ประมาณคันละ 100 คน จากนครราชสีมา ซึ่งมีฐานทัพของทหารอเมริกันอยู่ที่นั่นมาที่หาดพัทธยา และเข้าบ้านตากอากาศของพระยาสุนทรพักอยู่เป็นประจำ บ้านดังกล่าวอยู่ทางตอนใต้ของหาดพัทธยาโดยผลัดกันพักผ่อนเป็นงวดๆ ละ 1 สัปดาห์ และพักอยู่ที่บ้านพักดังกล่าว ด้วยเหตุการณ์เช่นนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการมาท่องเที่ยวพัทธยา และต่อมาพัทธยาได้เปลี่ยนจากหมู่บ้านชายทะเลที่สงบมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวตากอากาศที่ทันสมัย ดังที่เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน ก่อนเดือนพฤศจิกายน 2521 พัทธยา มีฐานะเป็นสุขาภิบาลนาเกลือ ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ.2499 มีพื้นที่เฉพาะตำบลนาเกลือ ต่อมาได้ขยายเขตไปถึงพัทธยาได้ เมื่อปี พ.ศ.2507 มีพื้นที่ในการปกครองดูแล ประมาณ 22.2 ตารางกิโลเมตร

แต่เนื่องจากพัทธยาได้เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมมากทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ หน่วยการปกครองที่เป็นสุขาภิบาลอยู่เดิมไม่อาจจะบริหารงาน และให้บริการได้ทันกับความเจริญอย่างรวดเร็วได้ รัฐบาลจึงได้ตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทธยา พ.ศ.2521 ขึ้น ด้วยผลแห่งพระราชบัญญัตินี้ จึงได้ยุบสุขาภิบาลนาเกลือ และได้จัดตั้งเมืองพัทธยา เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ.2521 เป็นการปกครองท้องถิ่น รูปแบบพิเศษ (City Manager) ผู้จัดการเมือง และให้เมืองพัทธยา มีฐานะเทียบเท่าเทศบาลนคร กระทั่งรัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มีผลบังคับใช้ ได้กำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นและสภาท้องถิ่น ต้องมาจากการเลือกตั้ง จึงยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทธยา พ.ศ.2521 และตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทธยา พ.ศ.2542 บังคับใช้ มีผลตั้งแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ.2542 เป็นต้นมา (บรรยายสรุปเมืองพัทธยา .2566)

โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการของเมืองพัทยา

ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2545 (เมืองพัทยา. 2546) ได้กำหนดให้การ
บริหารเมืองพัทยา และการแบ่งส่วนราชการของเมืองพัทยา มีรายละเอียด ดังนี้

1) การบริหารเมืองพัทยา ประกอบด้วย สภาเมืองพัทยา และนายกเมืองพัทยา ดังนี้

(1) สภาเมืองพัทยา ประกอบด้วย จำนวนสมาชิก 24 คน ซึ่งเลือกตั้งโดยราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขต
เมืองพัทยา อายุสภาเมืองพัทยามีกำหนดคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้งให้สภาเมืองพัทยาเลือกสมาชิกเป็นประธานสภา
เมืองพัทยานคนหนึ่ง และรองประธานสภาเมืองพัทยา จำนวนสองคน แล้วเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง ให้ปลัดเมือง
พัทยาทำหน้าที่เลขานุการสภาเมืองพัทยา มีหน้าที่รับผิดชอบงานธุรการ การจัดประชุม และงานอื่นใดตามที่สภาเมือง
พัทยามอบหมาย

(2) นายกเมืองพัทยา ให้เมืองพัทยานายกเมืองพัทยานคนหนึ่ง เลือกตั้งโดยราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขต
เมืองพัทยา มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้ง นายกเมืองพัทยาอาจแต่งตั้งรองนายกเมืองพัทยา
จำนวนไม่เกินสี่คน ซึ่งมีใช้สมาชิกเป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการของเมืองพัทยา นายกเมืองพัทยาอาจแต่งตั้ง
เลขานุการนายกเมืองพัทยานไม่เกินจำนวนรองนายกเมืองพัทยา และอาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นประธานที่ปรึกษาและ
ที่ปรึกษาได้จำนวนรวมกันแล้วไม่เกินห้าคน เพื่อช่วยเหลือในการบริหารราชการเมืองพัทยา

2) การแบ่งส่วนราชการเมืองพัทยา ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ.2542 ได้
แบ่งส่วนราชการออกเป็น 2 ส่วน คือ สำนักปลัดเมืองพัทยา และส่วนราชการอื่น ๆ ดังนี้

(1) สำนักปลัดเมืองพัทยา

(2) ส่วนราชการอื่น ตามที่นายกเมืองพัทยาประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของ
กระทรวงมหาดไทย

อำนาจหน้าที่ของเมืองพัทยา

เมืองพัทยามีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการบริหารราชการเมืองพัทยา ประกอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และอำนาจหน้าที่ตามโครงสร้างการบริหารของเมืองพัทยา ดังนี้

- 1) อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 มีดังนี้
 - (1) นายกเมืองพัทยา มีอำนาจหน้าที่ดังนี้
 - กำหนดนโยบายและรับผิดชอบในการบริหารราชการของเมืองพัทยาให้เป็นไปตามกฎหมาย ข้อบัญญัติ และนโยบาย
 - สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการของเมืองพัทยา
 - แต่งตั้งและถอดถอนรองนายกเมืองพัทยา เลขานุการนายกเมืองพัทยา ผู้ช่วยเลขานุการนายกเมืองพัทยา ประธานที่ปรึกษา ที่ปรึกษาหรือคณะที่ปรึกษา
 - วางระเบียบเพื่อให้งานของเมืองพัทยาเป็นไปด้วยความเรียบร้อย
 - ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี หรือผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย หรือตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของนายกเมืองพัทยา
- 2) เมืองพัทยา มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการในเขตเมืองพัทยาในเรื่องดังต่อไปนี้
 - รักษาความสงบ
 - การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
 - การคุ้มครองและดูแลรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน
 - การวางผังเมืองและควบคุมการก่อสร้าง
 - การจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย และการปรับปรุงแหล่งเสื่อมโทรม
 - การจัดการจราจร
 - การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
 - การกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล และการบำบัดน้ำเสีย
 - การจัดให้มีน้ำสะอาดหรือการประปา
 - การจัดให้มีการควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ และที่จอดรถ
 - การควบคุมอนามัยและความปลอดภัยในร้านจำหน่ายอาหาร โรงมหรสพ และสถานบริการอื่น
 - การควบคุมและส่งเสริมการท่องเที่ยว
 - การบำรุงรักษาศิลปะ จาริตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
 - อำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นของเมืองพัทยา

- 3) เมืองพัทยา มีอำนาจตราข้อบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมายในกรณีดังต่อไปนี้
- (1) การปฏิบัติให้เป็นไปตามนาจอหน้าที่ของเมืองพัทยา
 - (2) เมื่อมีกฎหมายเมืองพัทยามีอำนาจตราข้อบัญญัติได้
 - (3) การให้บริการโดยมีค่าตอบแทนตามมาตรา 64 วรรคหนึ่ง “เมืองพัทยาอาจให้บริการแก่บุคคล หน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น โดยมีค่าตอบแทนได้ เมื่อบริการนั้น โดยปกติเป็นบริการที่มีค่าตอบแทน”
 - (4) การพาณิชย์ตามมาตรา 64 วรรคสอง “การประกอบการพาณิชย์ของเมืองพัทยาให้ตราข้อบัญญัติ”
 - (5) การคลัง การงบประมาณ การเงิน ทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้าง และการพัสดุ (ข้อบัญญัติต้องมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่ามาตรฐานกลางที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด) ข้อบัญญัติตามวรรคหนึ่งจะตราขึ้นได้ต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาเมืองพัทยา
- 4) อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชน ในท้องถิ่นของตนเอง ดังนี้
- การจัดให้มีแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
 - การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ
 - การจัดให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม และที่จอดรถ
 - การสาธารณสุขโรคและการก่อสร้างอื่น ๆ
 - การสาธารณสุขโรค
 - การส่งเสริม การฝึก และประกอบอาชีพ
 - การพาณิชย์ และการส่งเสริมการลงทุน
 - การส่งเสริมการท่องเที่ยว
 - การจัดการศึกษา
 - การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส
 - การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
 - การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด และการจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย
 - การจัดให้มีและบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
 - การส่งเสริมกีฬา
 - การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน
 - ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
 - การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
 - การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย

- การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล
- การจัดให้มีและควบคุมสุสานและฌาปนสถาน
- การควบคุมการเลี้ยงสัตว์
- การจัดให้มีการควบคุมการฆ่าสัตว์
- การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัย โรงมหรสพ และสาธารณสถานอื่น ๆ
- การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดินทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- การผังเมือง
- การขนส่งและการวิศวกรรมจราจร
- การดูแลรักษาที่สาธารณะ
- การควบคุมอาหาร
- การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- กิจการอื่นใดที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

5) อำนาจหน้าที่ตามโครงสร้างการบริหารของเมืองพัทยา มีดังนี้

- สำนักปลัดเมืองพัทยา มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับราชการทั่วไปของเมืองพัทยา งานประสานราชการ งานทะเบียนราษฎรและบัตรประจำตัวประชาชน งานเลขานุการเมืองพัทยา งานเลขานุการเมืองพัทยาและผู้บริหารส่วนราชการเมืองพัทยา กิจการสภาเมืองพัทยา การอำนวยความสะดวกแก้ไขปัญหาเรื่องร้องทุกข์แบบบูรณาการเชิงรุก งานรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง การป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรม งานป้องกันภัยพิบัติ การอำนวยความสะดวกและบรรเทาสาธารณภัย การป้องกันอัคคีภัย การประสานงานกับส่วนราชการและเอกชน การเฝ้าระวังภัยพิบัติ การอำนวยความสะดวก การป้องกันและการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยทั้งทางบกและทางทะเล การบูรณาการ การส่งเสริมศูนย์พัฒนาบุคลากรทางด้านให้การป้องกันและช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ และปฏิบัติราชการอื่นที่ไม่ได้กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการใดโดยเฉพาะ รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย การจัดทำและพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านเศรษฐกิจ สังคมการเมือง การบริหาร โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ประสานและสนับสนุนการจัดทำแผนปฏิบัติราชการ และกำหนดทิศทางและจัดทำข้อบัญญัติงบประมาณ การดำเนินการวิจัยพัฒนาและประเมินผลการบริหารปฏิบัติตามแผนและงบประมาณให้

เกิดประสิทธิภาพ และการนำเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาการบริหารการบริการประชาชนการส่งเสริมด้านเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักคลัง มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการเงิน การคลัง การบัญชีของเมืองพัทยา ตลอดจนการรับจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐบาลตามโครงการต่าง ๆ การดำเนินการเกี่ยวกับเงินสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ แก่พนักงานเมืองพัทยา รวมทั้งการตรวจสอบเกี่ยวกับการขอรับและเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญของพนักงานเมืองพัทยาและลูกจ้างประจำ การศึกษา วิเคราะห์ กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการเกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้ทุกชนิด จัดทำประมาณการรายรับประจำปีแจ้งประเมินภาษีรับชำระภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้าย ค่าทำเนียมต่าง ๆ และรายได้อื่น ๆ ของเมืองพัทยา ติดตามเร่งรัดภาษีค้างชำระ การขอปลด การลดค่าภาษี การอุทธรณ์ภาษี ตลอดจนการผ่อนชำระภาษีการยึดและการขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างชำระ ภาษีดูแลรักษาและจัดหาผลประโยชน์จากการใช้ที่สาธารณะ ท่าเทียบเรือ ทรัพย์สินของเมืองพัทยา รับชำระและติดตามเร่งรัด ค่าเช่าทรัพย์สิน ค่าเช่าที่สาธารณะเพื่อบริการที่จอดยานยนต์ และเก็บค่าทำเนียมจอดยานยนต์ เป็นรายได้ของเมืองพัทยา งานจดทะเบียนพาณิชย์รับรองอาคารและสิ่งปลูกสร้าง ศึกษาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางให้เมืองพัทยาได้ รับจัดสรรรายได้เพิ่มจากส่วนที่รัฐบาลจัดสรรให้กับท้องถิ่น ในสัดส่วนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับภาระหน้าที่รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักช่าง มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการขออนุญาตควบคุมอาคาร และการก่อสร้าง การขออนุญาต และควบคุมด้านอุตสาหกรรมและพลังงาน การออกแบบและควบคุมการก่อสร้างการตรวจวิเคราะห์วัสดุก่อสร้าง การวางและควบคุมด้านผังเมือง การดูแลรักษาและคุ้มครอง ที่สาธารณะ การจัดรูปและกรรมสิทธิ์ที่ดิน การบำรุงรักษาและบูรณะสาธารณูปโภค อาหาร และสิ่งก่อสร้าง การสนับสนุนให้มีสาธารณูปโภคพื้นฐานบริการประชาชนและนักท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง ได้แก่ ประปา ไฟฟ้า เป็นต้น การจราจรและขนส่ง เชื่อมโยงการขนส่งสินค้า และเดินทางท่องเที่ยว รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการส่งเสริมสนับสนุน การจัดการบริการด้านการรักษาโรค การป้องกันและควบคุมโรค การเสริมสร้างสุขภาพ และการพัฒนาศักยภาพของประชาชนทางด้านพฤติกรรมและสำนักทางสุขภาพ การดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายที่เกี่ยวข้องการพัฒนาความรู้และรูปแบบการจัดระบบบริการสาธารณสุข การสุขาภิบาลอาหารการอาชีวอนามัยและการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม การเผยแพร่ความรู้และถ่ายทอด เทคโนโลยีทั้งด้าน การส่งเสริมสุขภาพการป้องกันโรค การควบคุมสาธารณสุขสิ่งแวดล้อมภายในอาคารสถานที่และชุมชนและพฤติกรรม การดูแลรักษาสุขภาพ รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักการศึกษา มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารการศึกษาและพัฒนาศึกษาทั้งการศึกษาในระบบการศึกษาและการศึกษานอกระบบการศึกษา และการศึกษาตามอัธยาศัย เช่น การจัดการศึกษา ประถมวัยอนุบาล ศึกษาประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา งานบริหารวิชาการ งานโรงเรียน งานนิเทศการ

การศึกษางานกิจกรรมนักเรียน งานการศึกษาประถมวัย งานขยายโอกาส ทางการศึกษา งานห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ และเครือข่ายทางการศึกษา งานศาสนา การสืบสานสร้างสรรค์ ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ และการศึกษาการสนองงานของสถาบันชาติศาสนาและพระมหากษัตริย์ เทิดทูนและดำรงไว้ ซึ่งสถาบันอันสูงสุดของประเทศ งานกีฬาและนันทนาการเพื่อการศึกษา งานกิจกรรมเด็ก และเยาวชนโรงเรียนและการศึกษานอกโรงเรียน รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักช่างสุขาภิบาล มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานจัดการระบบป้องกัน และระบายน้ำ การป้องกันน้ำท่วม การระบายน้ำ และการบริหารพื้นที่น้ำท่วม การออกแบบและวางโครงการระบบระบายน้ำ การควบคุมงานก่อสร้างเกี่ยวกับการป้องกันน้ำท่วม น้ำกัดเซาะ ระบบท่อระบบสูบน้ำ การบำรุงรักษาเครื่องกลและโรงงาน การขออนุญาตบำรุงรักษาระบบระบายน้ำ การจัดการคุณภาพน้ำรับผิวดินเกี่ยวกับการพัฒนาระบบของบัตร์น้ำเสีย การบำบัดน้ำเสีย การวิเคราะห์คุณภาพน้ำ และควบคุมมลพิษ การจัดการคุณภาพน้ำ สถานการณ์มลพิษทางน้ำ การจัดการปัญหามลภาวะทางน้ำทางวิศวกรรมเฝ้าระวัง ดูแลรักษาและอนุรักษ์แหล่งน้ำ คู คลอง และทะเล ตรวจสอบควบคุมคุณภาพน้ำทั้งจากอาคารสถานประกอบการต่าง ๆ ที่เป็นแหล่งกำเนิดน้ำเสียให้เป็นไปตามกฎหมาย รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักสวัสดิการสังคม มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ และความมั่นคงในชีวิตของประชาชน สร้างความเป็นธรรมและความเสมอภาคในการดำรงชีวิต การส่งเสริมคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของบุคคล พัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน การส่งเสริมและพัฒนาสถาบันครอบครัว ตลอดจนศึกษาวิเคราะห์วิจัยปัญหาและแนวทางการดำเนินงานการพัฒนาสังคม รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมการศึกษาวิเคราะห์วิจัยเพื่อแก้ไขฟื้นฟูส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม จัดทำรายงานสถานการณ์สิ่งแวดล้อม การควบคุมการควบคุมคุณภาพและเฝ้าระวังอากาศ เสียง ยานพาหนะ และแหล่งอื่น ๆ รวมทั้งการจัดการขยะ ของเสียอันตรายและสิ่งปฏิกูล การส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม การดูแลทรัพยากรธรรมชาติ การดูแลพื้นที่สีเขียว การใช้เทคโนโลยีสะอาดที่เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักพัสดุและทรัพย์สิน มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดหาวัสดุครุภัณฑ์ การสร้างงานก่อสร้างหรือบริการ การปรับปรุงซ่อมแซมวัสดุครุภัณฑ์และสิ่งปลูกสร้าง เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานและกองควบคุม การจ่ายโอนทรัพย์สิน การจดทะเบียน การต่อทะเบียน และการจำหน่ายทรัพย์สิน การพัฒนาระบบการบริหารพัสดุควบคุมและจัดทำทะเบียนทรัพย์สินและพัสดุ และให้คำปรึกษาแนะนำข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้าง รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬา มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวของประเทศในระดับภูมิภาคและระดับโลก มุ่งเน้นการสร้าง และมูลค่าเพิ่มให้กับเศรษฐกิจให้กับเมืองพัทยา และเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ การวางแผนการวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยง การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว การจัดมหกรรม การท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนากีฬาเพื่อการท่องเที่ยว การจัดมหกรรมกีฬา การจัดการประชุมนิทรรศการและนันทนาการระดับชาติ และนานาชาติ การส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมสร้างสรรค์ เพื่อการท่องเที่ยว การเป็นช่องทางในการแลกเปลี่ยนและเผยแพร่วัฒนธรรมทั้งในและต่างประเทศ การสร้างสรรค์การท่องเที่ยวแนวใหม่ให้เมืองพัทยานีความทันสมัย ที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารรูปแบบใหม่มาใช้ในการออกแบบการผลิตสื่อการท่องเที่ยวในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ สื่อเคลื่อนไหว เพื่อให้เมืองพัทยานีเป็นเมืองท่องเที่ยวดิจิทัลที่สมบูรณ์ การส่งเสริมการผลิตสารคดี ภาพยนตร์รวมทั้งการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางการสื่อสารอันทันสมัย เพื่อเผยแพร่การท่องเที่ยว ให้ประเทศสมาชิกอาเซียน และนานาชาติอารยประเทศได้เข้าถึงการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาได้โดยง่ายสร้างกระแสนิยมสร้างรายได้เข้าประเทศจากการท่องเที่ยว และส่งออกสินค้า บริการ การท่องเที่ยว กีฬาศิลปวัฒนธรรม การวิเทศสัมพันธ์นำเอกลักษณ์อันโดดเด่น เชิดชู สานสัมพันธ์อันดีกับนานาชาติอารยประเทศ รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- กองการเจ้าหน้าที่ มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของเมืองพัทยา พนักงานครูเมืองพัทยา บุคลากรทางการศึกษา ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้างเมืองพัทยา ได้แก่ เมืองพัทยา บรรจและแต่งตั้ง งานทะเบียนประวัติและบำเหน็จความชอบ งานพัฒนาทรัพยากรบุคคล งานวินัย การอุทธรณ์ การร้องทุกข์ งานเลขานุการคณะกรรมการพนักงานเมืองพัทยา รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่น ที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- หน่วยงานตรวจสอบภายใน มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการตรวจสอบการปฏิบัติการบริหารงานงบประมาณ การเงิน การพัสดุและทรัพย์สิน รวมทั้งการบริหารงานด้านอื่น ๆ ให้เป็นไปตามนโยบาย กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรี ตรวจสอบบัญชีเอกสาร หลักฐานประกอบการบันทึกบัญชี ตรวจสอบระบบการดูแลรักษาและความปลอดภัยของทรัพย์สินและการใช้ทรัพยากรทุกประเภทให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ และประหยัด การรายงานผล การตรวจสอบและข้อเสนอแนะต่อผู้บริหาร รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- กลุ่มงานกฎหมาย มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาและเสนอแนะด้านระเบียบกฎหมายแก่เมืองพัทยาและหน่วยงานต่าง ๆ ประสานงานกับสำนักงานอัยการสูงสุดในการร่างต่างและแก้ต่างแก้คดีแพ่งทุกชั้นศาล ดำเนินการเกี่ยวกับคดีปกครอง พิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับการละเมิดการพิจารณาคำขออุทธรณ์ภาษี ดำเนินการบังคับทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 พิจารณาร่างกฎหมาย ข้อบัญญัติเมืองพัทยา ดำเนินการฟ้องร้องคดีล้มละลาย การบังคับคดีและวางทรัพย์ การพิจารณาร่างกฎหมาย

ข้อบัญญัติเมืองพัทยา ระเบียบ ประกาศ คำสั่งของเมืองพัทยา พิจารณาตอบข้อหารือ ชี้แจง ให้คำปรึกษาแนะนำกับหน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

- เมืองพัทยา สาขาเกาะล้าน มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับกิจการในสำนักงานเมืองพัทยาสาขาเกาะล้าน ในส่วนที่เป็นอำนาจหน้าที่ของปลัดเมืองพัทยา โดยให้มีสำนักงานเมืองพัทยาสาขาเกาะล้าน รับผิดชอบงานบริหารทั่วไป งานป้องกันและรักษาความปลอดภัย งานโยธาและสุขาภิบาล งานสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม อยู่ในสังกัดหรืออาจจะให้มีการแบ่งส่วนงานอื่น ๆ ที่จำเป็นมาปฏิบัติหน้าที่ ในสำนักงานเมืองพัทยาสาขาเกาะล้านนั้น รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

แผนพัฒนาเมืองพัทยา (พ.ศ. 2566 - 2570)

ยุทธศาสตร์เมืองพัทยา

วิสัยทัศน์

“เมืองแห่งโอกาส เศรษฐกิจสมดุล คุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับทุกคน”

เป้าประสงค์

1. ประชาชนทุกคนในเมืองพัทยา สามารถเข้าถึงบริการพื้นฐานได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียมลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม เคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง (Resilience) พึ่งพาตนเองได้และเป็นประโยชน์ต่อเมืองอื่นโดยรอบ

2. การพัฒนานวัตกรรมทางเศรษฐกิจของเมืองพัทยาให้เกิดความสมดุล 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ก่อหนุนให้ประชาชนมีโอกาสพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ และสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจด้านการขับเคลื่อนนวัตกรรม โดยคำนึงถึงความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

3. ประชาชนในเมืองพัทยามีสุขภาวะที่ดี มีการศึกษา มีชีวิตการงานและรายได้ที่ดี มีสภาพแวดล้อมในการอยู่อาศัยที่ดี ชุมชนมีความปลอดภัย มีการคมนาคมที่สะดวกปลอดภัย เป็นเมืองที่น่าอยู่ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนทางการเมืองและสังคม

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

1. ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

2. ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น

3. ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีและความปลอดภัยสำหรับทุกคน

เป้าประสงค์

- 1) ประชาชนในเขตเมืองพัทยาทุกคน มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

- 1) ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการจัดบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 ด้าน ดังนี้

- (1) ด้านสาธารณสุข บริการทางสังคม และคุณภาพชีวิต
- (2) ด้านการศึกษา
- (3) ด้านการจัดระเบียบชุมชนและการรักษาความปลอดภัย
- (4) ด้านการส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน และโบราณสถาน

- 2) ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 3 ด้าน ดังนี้

- (1) ด้านสุขภาพ
- (2) ด้านการศึกษา
- (3) ด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน

- 3) ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน

- (1) ด้านการดำรงชีวิตอัจฉริยะ (Smart Living)
- (2) ด้านพลเมืองอัจฉริยะ (Smart People)

กลยุทธ์

- 1) การส่งเสริมการพัฒนาเมืองแห่งการศึกษาที่ทันสมัย มีมาตรฐานระดับสากล
- 2) การปรับปรุงและพัฒนาระบบความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน นักท่องเที่ยวและนักลงทุนในเมืองพัทยา ให้เป็นเมืองน่าอยู่และมีความปลอดภัยสูง
- 3) การยกระดับการจัดบริการสวัสดิการสังคม เพื่อแก้ไขปัญหาทางสังคม เช่น ด้านสุขภาพอนามัย การป้องกันโรคติดต่อ และการดูแลกลุ่มเปราะบาง ให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพสูง
- 4) การจัดระเบียบสังคมเพื่อความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของสังคม เช่น ทหารเรือ แผงลอย กลุ่มค้ามนุษย์ กลุ่มค้าสิ่งเสพติด กลุ่มคนเร่ร่อน ประชากรแฝง และอาชญากรข้ามชาติ เป็นต้น

จุดยืนทางยุทธศาสตร์

มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีและมีความสุขให้กับประชาชนทุกคน ได้แก่ การมีสุขภาพแข็งแรง มีที่อยู่อาศัย ครอบครัวที่อบอุ่น สภาพแวดล้อมที่ดี มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีการศึกษา มีสวัสดิการสังคม เคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม เป็นต้น ส่วนประกอบดังกล่าวจำเป็นต้องสร้างระบบให้สมดุลและดำรงอยู่ภายใต้ความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ความเปลี่ยนแปลงจากภัยธรรมชาติ และความเปลี่ยนแปลงของโรคอุบัติใหม่ ทั้งนี้คุณภาพชีวิตที่ดีสามารถทำให้ประชาชนมีความสุขและส่งผลทำให้สังคมมีคุณภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ยกระดับประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐาน รองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

เป้าประสงค์

- 1) การยกระดับระบบขนส่งมวลชนเมืองพัทยาให้มีมาตรฐานและประสิทธิภาพสูง
- 2) การยกระดับโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อบริการประชาชน
- 3) การยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานเมืองพัทยาให้มีมาตรฐานสูง

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

1) ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการจัดการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3 ด้าน ดังนี้

- (1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน
- (2) ด้านการจัดระเบียบชุมชนและการรักษาความสงบปลอดภัย
- (3) ด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน อาชีพ การท่องเที่ยวและการลงทุน
- 2) ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 2 ด้าน ดังนี้
 - (1) ด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม
 - (2) ด้านการคมนาคมและการสื่อสาร
- 3) ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 4 ด้าน ดังนี้
 - (1) ด้านพลังงานอัจฉริยะ (Smart Energy)
 - (2) ด้านการเดินทางและขนส่งอัจฉริยะ (Smart Mobility)
 - (3) ด้านสิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Smart Environment)
 - (4) ด้านการดำรงชีวิตอัจฉริยะ (Smart Living)

กลยุทธ์

- 1) การสร้างและพัฒนาระบบขนส่งมวลชนเมืองพัทยา เพื่อเชื่อมต่อการขนส่ง ทางบก ทางราง และทางทะเล ให้มีมาตรฐานและประสิทธิภาพ เช่น รถไฟฟ้ารางเบา รถขนส่งสาธารณะที่ทันสมัย เพื่อรองรับการขยายตัวเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
- 2) การยกระดับโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง แพลตฟอร์มกลาง และระบบสารสนเทศด้านบริหารและบริการ เพื่อรองรับการพัฒนานวัตกรรมทางเศรษฐกิจสมดุล
- 3) การยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานเมืองพัทยา ให้มีมาตรฐานสูง เช่น ทางเดินเท้า ศาลาที่พัก จุดจอดรถ สะพาน และไฟทางเดิน เป็นต้น โดยบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน
- 4) การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเดิมของเมืองพัทยาให้มีความทันสมัยมีความปลอดภัยและรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่นเดิม

5) การยกระดับพื้นที่อยู่อาศัย เพื่อรองรับจำนวนประชากรจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

จุดยืนทางยุทธศาสตร์

มุ่งเน้นการยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานให้มีมาตรฐานสากล เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการให้บริการประชาชน อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม พร้อมทั้งเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจและชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ รองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์

- 1) การเป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพที่ทันสมัยแห่งภาคตะวันออก
- 2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพและการท่องเที่ยวสีเขียว
- 3) การส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน ภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

1) ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการจัดการบริการสาธารณสุขขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3 ด้าน ดังนี้

- (1) ด้านสาธารณสุข บริการทางสังคม และคุณภาพชีวิต
- (2) ด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน อาชีพ การท่องเที่ยว และการลงทุน
- (3) ด้านการส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน และโบราณสถาน

2) ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 2 ด้าน ดังนี้

- (1) ด้านชีวิตการทำงาน
- (2) ด้านรายได้

3) ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 3 ด้าน ดังนี้

- (1) ด้านเศรษฐกิจอัจฉริยะ (Smart Economy)
- (2) ด้านสิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Smart Environment)
- (3) ด้านพลเมืองอัจฉริยะ (Smart People)

กลยุทธ์

1) การส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมด้านสุขภาพ เช่น บุคลากร โรงพยาบาล อุปกรณ์ทางการแพทย์ และระบบสารสนเทศสาธารณสุขและสุขภาพ เพื่อให้เมืองพัทยาเป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพที่ทันสมัยแห่งภาคตะวันออก และมุ่งสู่การพัฒนาาระบบการแพทย์ระดับนานาชาติ

- 2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ ที่มีศักยภาพในการเติบโตสูง
- 3) การส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียวใน 2 มิติ ได้แก่ (1) มิติด้านสิ่งแวดล้อม และ (2) มิติด้านศิลปวัฒนธรรม
ท้องถิ่นและพหุวัฒนธรรม
- 4) การยกระดับอุตสาหกรรมไมซ์ (Meetings, Incentives, Conventions, Exhibitions : MICE)
- 5) การส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน การประกอบอาชีพ การสร้างรายได้ ที่สามารถพึ่งตนเองภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- 6) การส่งเสริมเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์

จุดยืนทางยุทธศาสตร์

มุ่งเน้นการส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจการท่องเที่ยว เมืองพัทยาเติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการเชื่อมโยงความร่วมมือของทุกภาคส่วนในการฝ่าทุกวิกฤต ยกระดับศักยภาพเศรษฐกิจที่มีโอกาส การจ้างงาน และสร้างรายได้ให้กับภาคประชาชนอย่างทั่วถึง

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

เป้าประสงค์

- 1) การยกระดับการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
- 2) การเฝ้าระวังและป้องกันปราบปรามการเกิดปัญหามลพิษ
- 3) การอนุรักษ์ ฟื้นฟู และแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ
- 4) การจัดการขยะและของเสียอย่างเป็นระบบ

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

- 1) ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2 ด้าน ดังนี้
 - (1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน
 - (2) ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 2) ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 1 ด้าน ดังนี้
 - (1) ด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม
- 3) ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 1 ด้าน ดังนี้
 - (1) ด้านสิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Smart Environment)

กลยุทธ์

- 1) การยกระดับการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความมั่นคงด้านน้ำ เช่น การแก้ไขปัญหาขาดแคลนน้ำอุปโภค บริโภค และการแก้ไขปัญหาน้ำท่วม
- 2) การเฝ้าระวังและป้องกันปราบปรามการเกิดปัญหามลพิษทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ อย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) การอนุรักษ์ ฟื้นฟู และแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ เช่น แนวชายหาด แนวปะการัง สวนสาธารณะ หมู่เกาะ และป่าชายเลน
- 4) การจัดการขยะและของเสียอย่างเป็นระบบ เพื่อลดการตกค้างขยะในชุมชน

จุดยืนทางยุทธศาสตร์

มุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างถูกหลักอนุรักษ์วิทยา ได้แก่ การอนุรักษ์ ฟื้นฟู เฝ้าระวัง ป้องกัน และการแก้ไขปัญหา โดยการมีส่วนร่วมทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อลดอัตราการสูญเสียทรัพยากรและการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สุทธิเป็นศูนย์ อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การยกระดับการบริหารเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง

เป้าประสงค์

- 1) การเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง
- 2) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน
- 3) การปรับปรุงระบบการประชาสัมพันธ์เชิงรุก

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

- 1) ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการจั้ดบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 1 ด้าน ดังนี้
 - (1) ด้านการจัดระเบียบชุมชน และการรักษาความสงบปลอดภัย
- 2) ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 1 ด้าน ดังนี้
 - (1) ด้านการมีส่วนร่วม
- 3) ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 1 ด้าน ดังนี้
 - (1) การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ (Smart Governance)

กลยุทธ์

- 1) การพัฒนาและยกระดับการบริหารและการปฏิบัติงานของเมืองพัทยาที่มีความทันสมัยสู่การเป็นองค์กรดิจิทัลสมรรถนะสูง
- 2) การยกระดับการบริการสาธารณะของเมืองพัทยาให้ประชาชนสามารถเข้าถึงอย่างสะดวก และโปร่งใส

3) การปรับปรุงระบบการประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้กับเมืองพัทยา

4) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

จุดยืนทางยุทธศาสตร์

มุ่งเน้นส่งเสริมเมืองพัทยาเป็นองค์กรดิจิทัลสมรรถนะสูงมุ่งสู่เมืองอัจฉริยะ ใน 7 ด้าน ได้แก่ 1) สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ 2) เศรษฐกิจอัจฉริยะ 3) ขนส่งอัจฉริยะ 4) พลังงานอัจฉริยะ 5) พลเมืองอัจฉริยะ 6) การดำรงชีวิตอัจฉริยะ และ 7) การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ และสอดคล้องต่อการเป็นรัฐบาลดิจิทัลและการมีส่วนร่วมของประชาชน

ที่มา : ฝ่ายยุทธศาสตร์และแผนงาน สำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ (2566)

2.5 กรอบแนวคิดการประเมินผล

จากวรรณกรรมทั้งในส่วนของแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้อง สามารถนำมาใช้ในการกำหนด กรอบแนวคิดในการติดตามและการประเมินผลได้ดังนี้

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการประเมินผล

ที่มา : คณะผู้วิจัย (2566)

บทที่ 3

ยุทธศาสตร์ที่ 1

ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดี และความปลอดภัยสำหรับทุกคน
(Upgrading Life Quality and Security)

ยุทธศาสตร์ที่ 1

ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดี และความปลอดภัยสำหรับทุกคน

(Upgrading Life Quality and Security)

เป้าประสงค์ : ประชาชนในเขตเมืองพัทยาทุกคน มีคุณภาพชีวิตที่ดีและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- กลยุทธ์ :**
1. การส่งเสริมการพัฒนาเมืองแห่งการศึกษาที่ทันสมัย มีมาตรฐานระดับสากล
 2. การปรับปรุงและพัฒนาระบบความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน นักท่องเที่ยว และนักลงทุนในเมืองพัทยา ให้เป็นเมืองน่าอยู่และมีความปลอดภัยสูง
 3. การยกระดับการจัดบริการสวัสดิการสังคม เพื่อแก้ไขปัญหาทางสังคม เช่น ด้านสุขภาพอนามัย การป้องกันโรคติดต่อ และการดูแลกลุ่มเปราะบาง ให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพสูง
 4. การจัดระเบียบสังคมเพื่อความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของสังคม เช่น หาบเร่ แผงลอย กลุ่มค้ามนุษย์ กลุ่มค้าสิ่งเสพติด กลุ่มคนเร่ร่อน ประชากรแฝง และอาชญากรข้ามชาติ เป็นต้น

จุดยืนทางยุทธศาสตร์ :

มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีและมีความสุขให้กับประชาชนทุกคน ได้แก่ การมีสุขภาพแข็งแรง มีที่อยู่อาศัย ครอบครัวยุติธรรม สภาพแวดล้อมที่ดี มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีการศึกษา มีสวัสดิการสังคม เคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม เป็นต้น ส่วนประกอบดังกล่าวจำเป็นต้องสร้างระบบให้สมดุลและดำรงอยู่ภายใต้ความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ความเปลี่ยนแปลงจากภัยธรรมชาติ และความเปลี่ยนแปลงของโรคอุบัติใหม่ ทั้งนี้ คุณภาพชีวิตที่ดีสามารถทำให้ประชาชนมีความสุขและส่งผลทำให้สังคมดีมีคุณภาพ

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของยุทธศาสตร์ :

1. ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านสาธารณสุข บริการทางสังคม และคุณภาพชีวิต 2) ด้านการศึกษา 3) ด้านการจัดระเบียบชุมชนและการรักษาความปลอดภัย และ 4) ด้านการส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน และโบราณสถาน
2. ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านสุขภาพ 2) ด้านการศึกษา และ 3) ด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน
3. ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านการดำรงชีวิตอัจฉริยะ (Smart Living) และ 2) ด้านพลเมืองอัจฉริยะ (Smart People)

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล :

1. ตัวชี้วัดความก้าวหน้าของคน (HAI)
2. ตัวชี้วัดคดีอาชญากรรมในเขตเมืองพัทยา

วิธีการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ (ปีที่ 1) :

ในการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 1 ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดี และความปลอดภัยสำหรับทุกคน ในปี 1 (ปีงบประมาณพ.ศ.2566) จะใช้เกณฑ์สัมฤทธิ์ผลและการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Achievement) ซึ่งเป็นการประเมินความสำเร็จโดยพิจารณาเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของเมืองพัทยาที่นำนโยบายไปปฏิบัติ กับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบาย โดยการประเมินผลผลิต (Outputs) จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนที่สำคัญ คือ 1) ผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) และ 2) ผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs)

ผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) เป็นการประเมินผลการดำเนินงานตามที่เมืองพัทยามีการเปิดเผยให้สาธารณชนทราบอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอในทุกไตรมาสและหรือทุกปี โดยใช้ข้อมูลรายงานการติดตามประเมินผลสำเร็จของแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ในการพิจารณาผลสัมฤทธิ์รวมถึงการดำเนินงานที่การบรรลุเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ รวมถึงคุณภาพของผลผลิตและบริการสาธารณะ ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรขององค์กร การประหยัดพลังงานและการรักษาภาวะแวดล้อม โดยเปรียบเทียบผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นจริงกับเป้าหมายความต้องการในสายตาของประชาชนผู้รับบริการ

ผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs) เป็นการประเมินผลการดำเนินงานกับความสอดคล้องกับเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ โดยเปรียบเทียบผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นจริงกับภาพสะท้อนของความสำเร็จเชิงนโยบายตลอดระยะเวลา 1 ปีงบประมาณ ด้วยตัวชี้วัดดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI) เฉพาะประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เมืองพัทยา เปรียบเทียบกับดัชนีความก้าวหน้าของคนในระดับประเทศ และระดับภูมิภาค (พื้นที่ภาคตะวันออก) รวมทั้งมีการประเมินจากค่าสถิติคดีอาชญากรรมในเขตเมืองพัทยา เนื่องด้วยยุทธศาสตร์มีความเกี่ยวข้องเนื่องกับการยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดี และความปลอดภัย ทำให้ทราบถึงจุดแข็งและจุดอ่อนเชิงนโยบายที่เกิดขึ้นจริงและส่งผลกระทบต่อประชาชนทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ

ขั้นตอนการดำเนินงาน :

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยเริ่มจากการศึกษาเกี่ยวกับยุทธศาสตร์เมืองพัทยายภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 และแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งมีรายละเอียดของกิจกรรมและโครงการเมืองพัทยาที่เกี่ยวข้องตามยุทธศาสตร์ จากนั้นจึงกำหนดตัวชี้วัดที่สำคัญ กรอบแนวคิดการประเมินผล และเกณฑ์การติดตามและประเมินผลที่เหมาะสมตามแต่ละยุทธศาสตร์ ซึ่งยุทธศาสตร์ที่ 1 ยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดี และความปลอดภัยสำหรับทุกคน จะต้องมีการศึกษาวิจัยเอกสารเพิ่มเติมเกี่ยวกับดัชนีชี้วัดความก้าวหน้าของคน (HAI) และ สถิติคดีอาชญากรรมในเขตเมืองพัทยา รวมถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความพึงพอใจ การรับรู้ หรือความคิดเห็น ของผู้รับประโยชน์จากการดำเนินโครงการตามยุทธศาสตร์ที่ 1 ของเมืองพัทยา ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 เป็นปีแรกในการติดตามและประเมินผล จึงมีลักษณะของการศึกษาและสำรวจในลักษณะของการกำหนดฐานข้อมูลสำคัญและหลักเกณฑ์ เพื่อให้สามารถใช้ในการสังเกตและเปรียบเทียบชุดข้อมูลในปีงบประมาณ พ.ศ.2567 – 2570 (ปีที่ 2-5) ต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนที่ 2 วางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งที่มาต่างๆทั้งหน่วยงานภายใน หน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้รับประโยชน์ ประกอบด้วย

- 1) ข้อมูลสำหรับการประเมินผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) มีแหล่งที่มาของข้อมูล ดังนี้
 - (1) รายงานการติดตามประเมินผลสำเร็จของแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ปีงบประมาณ 2566
 - (2) ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้รับประโยชน์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตเมืองพัทยา
- 2) ข้อมูลสำหรับการประเมินผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs) มีแหล่งที่มาของข้อมูล ดังนี้
 - (1) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านสุขภาพ ประกอบด้วย จำนวนทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์, จำนวนประชากรที่เจ็บป่วยที่เป็นผู้ป่วยใน, จำนวนประชากรที่พิการ และ จำนวนการฆ่าตัวตายสำเร็จ โดยรวบรวมจากรายงานสถิติสาธารณสุข สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข, ข้อมูลทะเบียนกลางคนพิการ กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และระบบบริการข้อมูลสถิติชีพประเทศไทย กระทรวงสาธารณสุข กองยุทธศาสตร์และแผนงาน กระทรวงสาธารณสุข
 - (2) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านการศึกษา ประกอบด้วย จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป, จำนวนการเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา, จำนวนเด็ก 0-5 ปีที่มีพัฒนาการสมวัย และ คะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวบรวมจากสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ, ข้อมูลสุขภาพ Health Data Center (HDC) กลุ่มรายงานมาตรฐาน ส่งเสริมป้องกัน อนามัยแม่และเด็ก สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข และสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)
 - (3) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านชีวิตการงาน ประกอบด้วย จำนวนผู้ว่างงาน, อัตราการทำงานต่ำระดับ, ร้อยละของแรงงานที่มีประกันสังคม และ อัตราการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน โดยรวบรวมจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ, สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน, กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และ สำนักงาน ก.พ.
 - (4) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว, สัดส่วนประชากรยากจน, ร้อยละของครัวเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค และ ดัชนีความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย โดยรวบรวมจาก สำนักงานสภา

พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดย กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

(5) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม ประกอบด้วย จำนวนครัวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้สอยคงทนและเป็นของตนเอง, สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม, อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษ และร้อยละประชากรที่ประสบภัยพิบัติ โดยรวบรวมจาก ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน กระทรวงพลังงาน, กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, รายงานสถิติอุทกภัยและภัยแล้งของประเทศไทยประจำปี ศูนย์ข้อมูลสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และข้อมูลประชากรจากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครองประมวลผลโดย กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

(6) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน ประกอบด้วย จำนวนเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, จำนวนครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดี่ยว, ของผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว โดยรวบรวมจาก กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม, สำนักทะเบียนราษฎร์ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดยกองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

(7) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านการคมนาคมและการสื่อสาร ประกอบด้วย จำนวนหมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดปี, อัตราการตายจากอุบัติเหตุบนท้องถนน, ประชากรที่มีโทรศัพท์มือถือ และ จำนวนประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต โดยรวบรวมจากกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย, ศูนย์ความร่วมมือด้านข้อมูลการบาดเจ็บ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข และการสำรวจการมีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ

(8) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านการมีส่วนร่วม ประกอบด้วย จำนวนประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง, จำนวนองค์กรชุมชน, จำนวนครัวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น และ จำนวนครัวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน โดยรวบรวมจากสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง, สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน), สำนักงานทะเบียนราษฎร์ กระทรวงมหาดไทย และกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

(*รายละเอียดคำอธิบายและแหล่งที่มา ของข้อมูลตัวชี้วัดเพิ่มเติมใน ภาคผนวก ก)

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาวิจัยภาคสนาม (Survey Research) เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากประชาชนทั่วไปในพื้นที่ 42 ชุมชนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา เพื่อนำมาใช้ในการประเมินผลลัพธ์ในแง่มุมมองของผู้รับประโยชน์ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องในโครงการและกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ของเมืองพัทยา และหรือเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งเป็นข้อมูลทุติยภูมิที่ผ่านการรวบรวม วิเคราะห์ และเผยแพร่เป็นสาธารณะจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกที่ตั้งที่กำหนดไว้ในขั้นตอนที่ 2 เพื่อนำมาใช้ในการประเมินในประเด็นอื่นๆ ที่สามารถประเมินได้ตามเกณฑ์

ขั้นตอนที่ 4 นำข้อมูลทั้งข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณที่เก็บรวบรวมได้ มาทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ก่อนเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) ภายใตกรอบ แนวคิดของการติดตามและประเมินผล หรือตัวชี้วัดที่ได้จัดทำขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบของวัตถุประสงค์ แนวคิดของการติดตามและประเมินผล และตัวชี้วัด สำหรับการประเมินยุทธศาสตร์ทั้ง 5 ด้าน และ 19 ตัวชี้วัด ที่ได้กำหนดไว้ ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับในส่วนของข้อมูลเชิงคุณภาพ และวิธีการ วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) และสถิติอนุมาน (Inferential Statistics) สำหรับ ในส่วนของข้อมูลเชิงปริมาณภาพ

ขั้นตอนที่ 6 นำเสนอข้อมูล (Data Presentation) โดยจัดทำเป็นรายงานโครงการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570

การวิเคราะห์ข้อมูล :

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 1 มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. กำหนดตัวชี้วัดและรายละเอียดของตัวชี้วัดสำหรับการประเมินผลการดำเนินงานรายมิติ
2. กำหนดดัชนีชี้วัด และค่าสถิติต่างๆที่ต้องเก็บบันทึก ในปีงบประมาณ พ.ศ.2566 (ปีที่1) เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในลักษณะของการตั้งเป็นเกณฑ์ และกำหนดเป็นดัชนีชี้วัดที่ใช้ในการติดตามเปรียบเทียบ และประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ในปีงบประมาณต่อไป (ปีที่ 2-5)
3. นำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง หรือหน่วยงานต่างๆมาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการสรุปข้อมูล การจัดกลุ่มข้อมูลตามดัชนีตัวชี้วัดรายด้าน และการจำแนกข้อมูลรายมิติ ภายใตกรอบแนวคิดของการประเมินผล และตัวชี้วัดรายมิติที่ได้จัดทำไว้
4. นำข้อมูลที่ได้วิเคราะห์ และจำแนกไว้เป็นมิติยุทธศาสตร์รายด้านมาเก็บเป็นฐานข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อสรุประดับของผลการประเมินการดำเนินงานโครงการของเมืองพัทยาในส่วนของงบประมาณปี พ.ศ. 2566 และเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดดัชนีชี้วัด/ค่าเป้าหมาย รวมถึงเปรียบเทียบกับตัวชี้วัดในปีงบประมาณต่อไป

สรุปผลการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ที่ 1

1. ตัวชี้วัดความก้าวหน้าของคน (HAI)

1.1 สถิติดัชนีความก้าวหน้าของคน

แนวคิดการจัดทำดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI) มีการพัฒนาขึ้นโดยสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย (UNDP Thailand) ด้วยการผสมผสานระหว่างแนวคิดพื้นฐานของ การจัดทำดัชนี การพัฒนามนุษย์ (Human Development Index: HDI) ที่ทำโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) เป็นผู้จัดทำและเผยแพร่ตั้งแต่ปี 2533 โดยเป็นการประยุกต์ใช้แนวคิดที่ชื่อ “ทฤษฎีการพัฒนา (development theory)” จากที่เป็นการมองเฉพาะการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจเป็นการมองหาปัจจัยสำคัญ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาด้านสังคม อีกทั้งเมื่อมีการจัดทำและเผยแพร่ “รายงานการพัฒนามนุษย์ ค.ศ.1990 (Human Development Report 1990)” ที่เป็นการนำเสนอแนวทางใหม่ในการพัฒนาที่มุ่งเน้นไปยังด้านของคนเป็นหลัก ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงแนวคิดที่สำคัญอีกครั้ง เพราะรายงานดังกล่าวมีการระบุอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการสนับสนุนแนวคิดการพัฒนาที่มุ่งเน้นในเรื่องแนวทางการพัฒนาที่สามารถตอบสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ที่มีความเชื่อมโยงกับการสนับสนุนชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน โดยส่วนหนึ่งของรายงานมีการระบุถึงข้อค้นพบสำคัญอย่างหนึ่งว่า “ประชาชนคือศูนย์กลางของการพัฒนาในทุกด้าน” อีกทั้งแนวคิดว่าการพัฒนามนุษย์ (Human development) ที่ไม่มุ่งเน้นพัฒนาเฉพาะด้านเศรษฐกิจ แต่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านอื่นๆ ที่ช่วยส่งเสริมปัจจัยสนับสนุนให้ประชากรสามารถมีคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้น รวมถึงเพิ่มความเป็นไปได้ของ การพัฒนาให้มีความหลากหลายและเสริมสร้างศักยภาพของคนทุกด้านผ่านกิจกรรมต่างๆ อย่างเหมาะสม

ดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI) เป็นเครื่องมือสำหรับติดตามและประเมินผลสถานการณ์การพัฒนาคคนหรือระดับความก้าวหน้าของคนในประเทศ ภูมิภาค จังหวัด หรือท้องถิ่น รวมถึงผลลัพธ์การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนและลำดับตำแหน่งของความก้าวหน้าของแต่ละท้องถิ่นเพื่อสะท้อนจุดเด่นและจุดที่ต้องปรับปรุง การกำหนดประเด็นปัญหาให้สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ที่ส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าของคน และดำเนินการแก้ไขปัญหา ตลอดจนการกำหนดแผนหรือเป้าหมายในการพัฒนาเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตคนในพื้นที่ให้ดีขึ้น โดยประกอบด้วยดัชนีย่อยทั้งหมด 8 ดัชนีย่อยในด้านสุขภาพ การศึกษา ชีวิตการงาน เศรษฐกิจ ที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม ชีวิตครอบครัว และชุมชน การคมนาคมและการสื่อสาร และการมีส่วนร่วม ซึ่งแต่ละดัชนีย่อยประกอบด้วยตัวชี้วัดจำนวน 4 ตัวชี้วัดที่เป็นเชิงบวกและเชิงลบ รวมเป็นจำนวนทั้งหมด 32 ตัวชี้วัด มีรายละเอียดผลการวิจัยดังต่อไปนี้

● ดัชนีย่อยด้านสุขภาพ

การพัฒนาบ้านเมืองให้มีความเจริญสามารถแข่งขัน ในระดับนานาชาติได้จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือและการผลักดันกิจกรรมในประเทศซึ่งในการดำเนินกิจกรรมต่างๆต้องอาศัยทั้งกำลังแรงงานภายในประเทศ ซึ่งปัจจัยขั้นพื้นฐานปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการจะผลักดันกำลังแรงงาน คือปัจจัยด้านสุขภาพ โดยประชาชนควรจะได้รับ การดูแลสุขภาพผ่านช่องทางที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นประกันสุขภาพถ้วนหน้าสำหรับผู้คนที่ประกอบอาชีพทั่วไป ประกันสังคมสำหรับลูกจ้างในภาคเอกชน รวมถึงการมีสวัสดิการรักษายาบาล สำหรับข้าราชการหรือลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ ซึ่งเป็นประชาชน ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่สนับสนุนให้ประชาชน ในพื้นที่ต่างๆ มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงและสามารถใช้ชีวิต

ได้อย่างมีคุณภาพ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในด้านการพัฒนาคน โดยเฉพาะการประเมินความก้าวหน้าของคน ด้านสุขภาพแล้ว พบว่าความครอบคลุมด้านสุขภาพที่ดีควรครอบคลุมถึงประชากรในทุกช่วงวัย ตั้งแต่วัยเด็ก วัยเรียน วัยแรงงาน ไปจนถึงวัยสูงอายุ ที่ยังมีทิศทางที่น่ากังวล เพราะยังมีบางพื้นที่ที่มีความแตกต่างด้านสุขภาพ ตามปัจจัยของพื้นที่ ซึ่งในดัชนีย่อยสามารถสะท้อนปัจจัยพื้นฐานที่สามารถบ่งชี้ถึงปัญหาด้านสุขภาพในช่วงวัยต่างๆที่ได้รับการส่งเสริมด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล ตลอดจนพัฒนาด้านร่างกายและจิตใจของผู้คนให้มีความพร้อมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่ช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจ เพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองพัทยา พัฒนาท้องถิ่น หรือพัฒนาประเทศต่อไป สำหรับตัวชี้วัดที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของดัชนีย่อยด้านสุขภาพมี 4 ตัวชี้วัด ได้แก่ 1) ร้อยละของทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ 2) ร้อยละของประชากรที่เจ็บป่วยที่เป็นผู้ป่วยใน (ร้อยละ) 3) ร้อยละของประชากรที่พิการ และ 4) และ อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ ซึ่งตัวชี้วัดดังกล่าวเป็นตัวบ่งชี้ถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาคนด้านสุขภาพ อย่างครอบคลุม ช่วยแสดงให้เห็นถึงการกระจายตัวและการกระจุกตัวของความก้าวหน้าของคนด้านสุขภาพ ที่แตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ซึ่งจากการวิจัยและเก็บข้อมูลในพื้นที่เมืองพัทยาสมาสามารถสรุปสาระสำคัญ หรือสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านสุขภาพ

ข้อ	หัวข้อ และ รายละเอียด	ระดับประเทศ	ภาคตะวันออกเฉียง	เมืองพัทยา
1.1	ทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ (ร้อยละ)	9.83	9.53	9.50
1.2	ประชากรที่เจ็บป่วยที่เป็นผู้ป่วยใน (ร้อยละ)	10.41	9.95	9.41
1.3	ประชากรที่พิการ (ร้อยละ)	3.26	2.60	1.20
1.4	การฆ่าตัวตายสำเร็จ (รายต่อประชากรแสนคน)	9.75	8.97	6.95

ที่มา : สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข (2566)

จากตารางผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านสุขภาพ พบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2566 เมืองพัทยามีค่าดัชนีด้านสุขภาพ เป็นไปในทิศทางบวกทุกตัวชี้วัด โดยมีอัตราการมีทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ ประชากรที่เจ็บป่วยที่เป็นผู้ป่วยใน ประชากรที่พิการ และ การฆ่าตัวตายสำเร็จ ต่ำกว่าอัตราระดับประเทศ และอัตราระดับภูมิภาค บ่งชี้ถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาคนด้านสุขภาพของเมืองพัทยาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

● ดัชนีย่อยด้านการศึกษา

การศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคนให้มีความรู้ เป็นปัจจัย หนึ่ง ที่ช่วยพัฒนาให้คนพ้นจากความยากจน มีความมั่นคงในชีวิต และพัฒนาคนให้มีความสมบูรณ์ทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อย่างไรก็ตามการศึกษายังคงมีปัญหาคือความเหลื่อมล้ำในด้านคุณภาพการศึกษา จากความแตกต่างระหว่างสังกัดโรงเรียนและพื้นที่ โดยตัวชี้วัดที่เป็นองค์ประกอบของดัชนีย่อยด้านการศึกษามี 4 ตัวชี้วัด คือ 1) จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป 2) การเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา 3) เด็ก 0-5 ปีที่มีพัฒนาการสมวัย และ 4) คะแนนเฉลี่ย

การทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งจากการวิจัยและเก็บข้อมูลในพื้นที่เมืองพัทยาสามารถสรุปสาระสำคัญ หรือสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านการศึกษา

ข้อ	หัวข้อ และ รายละเอียด	ระดับประเทศ	ภาค ตะวันออก	เมืองพัทยา
2.1	จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป (ปี)	9.24	9.65	9.99
2.2	การเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา (ร้อยละ)	85.35	90.41	105.25
2.3	เด็ก 0-5 ปีที่มีพัฒนาการสมวัย (ร้อยละ)	85.14	83.61	83.06
2.4	คะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ)	29.92	31.83	44.05

ที่มา : สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) (2566)

จากตารางผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านการศึกษา พบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2566 เมืองพัทยามีค่าตัวชี้วัดของดัชนีด้านการศึกษาส่วนใหญ่เป็นไปในทิศทางบวก โดยมีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป การเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา และคะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สูงกว่าอัตราระดับประเทศ และอัตราระดับภูมิภาค บ่งชี้ถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาคนด้านการศึกษาของเมืองพัทยา เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของระบบการศึกษาในระดับชั้น มัธยมศึกษาในพื้นที่เมืองพัทยา

● ดัชนีย่อยด้านชีวิตการงาน

การพัฒนาคนในด้านชีวิตการงานมีความสำคัญโดยตรงกับด้านการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เนื่องจากเป็นการพัฒนาที่สะท้อนให้เห็นถึงโอกาสในการมีรายได้จากการมีเงินทำ การมีทักษะ ความ 3 ารณในการทำ การมีหลักประกันทางสังคมที่บ่งบอกถึงความมั่นคงในการใช้ชีวิต ตลอดจนความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงได้รับการคุ้มครองทางสังคมที่นำไปสู่การมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นี้่องค์ประกอบของดัชนีย่อยด้าน ชีวิตการงาน ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัดคือ 1) อัตราการว่างงาน 2) อัตราการทำงานต่ำระดับ 3) แรงงานที่มีหลักประกันทางสังคม และ 4) อัตราการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ซึ่งจากการวิจัยและเก็บข้อมูลในพื้นที่เมืองพัทยาสามารถสรุปสาระสำคัญ หรือสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านชีวิตการงาน

ข้อ	หัวข้อ และ รายละเอียด	ระดับประเทศ	ภาค ตะวันออก	เมืองพัทยา
3.1	อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	1.33	0.97	1.91
3.2	อัตราการทำงานต่ำระดับ (ร้อยละ)	0.71	0.17	0.27
3.3	แรงงานที่มีหลักประกันทางสังคม (ร้อยละ)	62.66	86.74	88.38
3.4	อัตราการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน (ต่อลูกจ้าง 1,000 คน)	6.55	6.64	5.33

ที่มา : การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2566)

จากตารางผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านชีวิตการงาน พบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2566 เมืองพัทยามีค่าตัวชี้วัดด้านชีวิตการงานที่เป็นไปในทิศทางบวกได้แก่ แรงงานที่มีหลักประกันทางสังคมซึ่งสูงกว่าอัตราระดับประเทศ และอัตราระดับภูมิภาค และอัตราการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานซึ่งสูงกว่าอัตราระดับประเทศ และอัตราระดับภูมิภาค บ่งชี้ถึงจุดเด่นในการพัฒนาคนด้านชีวิตการงานของเมืองพัทยาในด้านของสวัสดิการและคุ้มครองดูแลแรงงานในพื้นที่ รวมถึงมาตรการตรวจสอบ ควบคุมสถานประกอบการที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการส่งเสริมกำลังแรงงานในพื้นที่เพื่อผลักดันขับเคลื่อนเศรษฐกิจต่อไป

● ดัชนีย่อยด้านเศรษฐกิจ

การพัฒนาคนด้านเศรษฐกิจ เป็นการพัฒนา ที่ภาครัฐให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากโครงสร้างเศรษฐกิจในไทยในช่วงที่ผ่านมา มีความเปราะบางท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลก ที่ส่งผลโดยตรงต่อสภาพโดยรวมของประชาชนในประเทศ ซึ่งสามารถสะท้อนผ่านกิจกรรมทางเศรษฐกิจ รวมทั้งฐานะ ทางเศรษฐกิจของภาคครัวเรือน อาทิ ระดับรายได้ รายจ่าย และภาระหนี้สินในด้านต่างๆ ตลอดจนความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ แม้เศรษฐกิจในช่วงที่ผ่านมาจะมีทิศทางปรับตัวดีขึ้นก็ตาม โดยดัชนีย่อยด้านเศรษฐกิจประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัดได้แก่ 1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว 2) สัดส่วนประชากรยากจน 3) ครัวเรือนที่มีหนี้สิน เพื่อการอุปโภคบริโภค และ 4) ความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย ซึ่งตัวชี้วัดดังกล่าวสามารถสะท้อนประสิทธิภาพและกลไกการทำงานของนโยบายรวมทั้งความหลากหลายของการวางนโยบายการพัฒนาทางเศรษฐกิจตามสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับพื้นที่ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพของคนในพื้นที่ได้อย่างชัดเจน ซึ่งจากการวิจัยและเก็บข้อมูลในพื้นที่เมืองพัทยาสามารถสรุปสาระสำคัญ หรือสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 4 ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านเศรษฐกิจ

ข้อ	หัวข้อ และ รายละเอียด	ระดับประเทศ	ภาค ตะวันออก	เมืองพัทยา
4.1	ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว (บาท)	231,986	469,872	524,002
4.2	สัดส่วนประชากรยากจน (ร้อยละ)	5.43	2.56	0.01
4.3	ครัวเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค (ร้อยละ)	36.28	36.40	40.67
4.4	ดัชนีความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย (ร้อยละ)	34.28	30.19	25.25

ที่มา : การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ
ประมวลผลโดย กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช. (2566)

จากตารางผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านเศรษฐกิจ พบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2566 เมืองพัทยามีค่าตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจที่เป็นไปในทิศทางบ่งชี้ถึงสภาพความเป็นอยู่ของประชากรในพื้นที่มีค่าครองชีพสูงขึ้น คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัวควบคู่กับครัวเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค ที่สูงกว่าอัตราระดับประเทศ และอัตราระดับภูมิภาค สะท้อนให้เห็นถึงภาพรวมของการใช้จ่ายประชาชนที่ส่วนใหญ่จะใช้เพื่อการบริโภค และค่าใช้จ่าย สาธารณูปโภคมากกว่าการลงทุน ดัชนีความไม่เสมอภาคด้านรายจ่ายต่ำกว่าอัตราระดับประเทศ และอัตราระดับภูมิภาค และในขณะเดียวกันสัดส่วนประชากรยากจน อยู่ในระดับที่ต่ำมากจึงแสดงให้เห็นถึงโอกาสในการสร้างรายได้เข้าสู่ครัวเรือนในพื้นที่เมืองพัทยา แสดงให้เห็นว่าเมืองพัทยาคือหนึ่งในพื้นที่ทางเศรษฐกิจที่สำคัญ สะท้อนให้เห็นถึงการกระจายของลักษณะสภาพเศรษฐกิจทั่วพื้นที่พัทยาคือเป็นไปในลักษณะเดียวกัน คือการได้รับอิทธิพลจากนโยบายการแก้ไขปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำ จากการมุ่งเน้นการช่วยเหลือเยียวยาประชาชนและผู้ประกอบการ กลุ่มที่ได้รับผลกระทบ จากการแพร่ระบาดของโควิด-19 รวมทั้งจำนวนคนจนที่สามารถเข้าถึงสวัสดิการของภาครัฐเพิ่มมากขึ้น ซึ่งว่าเมืองพัทยามีนโยบายการแก้ไขปัญหา และพัฒนาขับเคลื่อนเศรษฐกิจที่ดี และสามารถเข้าถึงประชาชนได้

● ดัชนีย่อยด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม

ที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมถือเป็น หนึ่งในปัจจัยที่สำคัญที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้คนมีความพร้อมสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี รวมถึง การมีที่อยู่อาศัยที่คงทนและเป็นของตนเองในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย ยังสะท้อนถึงความมั่นคงในชีวิต สำหรับตัวชี้วัดที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของดัชนีย่อยด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมมี 4 ตัวชี้วัดได้แก่ 1) ครัวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้วัสดุคงทนและเป็นของตนเอง 2) สัดส่วนกำลัง ติดตั้งไฟฟ้าทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม 3) อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษ และ 4) ประชากรที่ประสบภัยพิบัติ ซึ่งจากการวิจัยและเก็บข้อมูลในพื้นที่เมืองพัทยาสมาสามารถสรุปสาระสำคัญ หรือสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 5 ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม

ข้อ	หัวข้อ และ รายละเอียด	ระดับประเทศ	ภาคตะวันออก	เมืองพัทยา
5.1	ครัวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้วัสดุคงทนและเป็นของตนเอง (ร้อยละ)	70.09	58.69	45.93
5.2	สัดส่วนกำลังติดตั้งไฟฟ้าทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม (กิโลวัตต์ต่อ 1,000 กิกะวัตต์)	62.80	29.18	8.09
5.3	อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษ (เรื่องต่อประชากรแสนคน)	1.08	1.36	8.59
5.4	ประชากรที่ประสบภัยพิบัติ (ร้อยละ)	3.09	0.81	0.25

ที่มา : กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน กระทรวงพลังงาน (2566)

จากตารางผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมพบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2566 ผลดัชนี เชิงลบของประชากรที่ประสบภัยพิบัติ อยู่ในระดับที่ต่ำมาก เมื่อเทียบกับดัชนีระดับประเทศหรือระดับภูมิภาค แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของเมืองพัทยาในการแก้ไขปัญหาภัยพิบัติต่างๆที่เกิดขึ้นในท้องที่ ขณะที่อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษและสิ่งแวดล้อมยังคงมีอัตราที่ค่อนข้างสูง อันเกิดขึ้นจากผลกระทบของการขยายการคมนาคม และกลุ่มผู้ประกอบการที่มีการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในภาคอุตสาหกรรม ซึ่งสอดคล้องกับสัดส่วนกำลัง การติดตั้งไฟฟ้าทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม ที่มีอัตราการใช้พลังงานทดแทน ค่อนข้างต่ำ เป็นผลสืบเนื่องมาจากพลังงานไฟฟ้าส่วนใหญ่ในพื้นที่เมืองพัทยาที่ใช้งาน ถูกส่งมาจากสถานีไฟฟ้าบางละมุง สถานีไฟฟ้าพัทยาใต้ สถานีไฟฟ้าพัทยาใต้2 สถานีไฟฟ้าพัทยาเหนือ สถานีไฟฟ้าพัทยาเหนือ2 สถานีไฟฟ้าเขาไม้แก้ว และสถานีไฟฟ้าพญากลาง เป็นสถานีไฟฟ้าที่รับไฟฟ้ามาจากโรงไฟฟ้าประเภทก๊าซธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่

● **ดัชนีย่อยด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน**

ชีวิตครอบครัวและชุมชนเป็นดัชนีย่อยที่สะท้อนถึงสภาพครอบครัวที่มีความอบอุ่น สมาชิกในครอบครัวอยู่ร่วมกัน โดยไม่ปล่อยให้ผู้สูงอายุต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว การมีหัวหน้าครัวเรือนเดียว การสร้างความอบอุ่นช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวเพื่อปกป้องเด็กและเยาวชนไม่ให้กระทำผิดและเข้าสู่สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน รวมทั้งสะท้อนถึงสภาพแวดล้อมและชุมชนที่มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไม่มีปัญหาการทำร้ายร่างกาย และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ซึ่งดัชนีย่อยด้านชีวิตครอบครัวและชุมชนประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัดคือ 1) เด็กและเยาวชนเข้าสู่สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2) ครอบครัวที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดียว 3) ผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว และ 4) การแจ้งความชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ซึ่งจากการวิจัยและเก็บข้อมูลในพื้นที่เมืองพัทยาสามารถสรุปสาระสำคัญ หรือสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 6 ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านชีวิตครอบครัวและชุมชน

ข้อ	หัวข้อ และ รายละเอียด	ระดับประเทศ	ภาค ตะวันออก	เมืองพัทยา
6.1	เด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชน (ต่อประชากรกลุ่มอายุพันคน)	2.29	1.24	1.32
6.2	ครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดียว (ร้อยละ)	7.97	9.19	22.94
6.3	ผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว (ร้อยละ)	7.45	5.41	4.23
6.4	การแจ้งความคดี ชีวิต ร่างกาย เพศ และคดี ประทุษร้ายต่อทรัพย์ (รายต่อประชากรแสนคน)	97.80	117.54	371.20

ที่มา: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (2566)
และสำนักทะเบียนราษฎร์ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย (2566)

จากตารางผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านชีวิตครอบครัวและชุมชนพบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2566 อัตราของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีอัตราที่สูงกว่า ระดับภูมิภาค แต่ยังคงต่ำกว่าอัตราในระดับประเทศ และในขณะเดียวกันมีอัตราการแจ้งความ คดีชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ในอัตราที่สูงถึง 371.20 รายต่อประชากรแสนคน เป็นผลอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจ สังคม และการย้ายถิ่นของประชากร ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากมิติความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวในลักษณะการหย่าร้างกันหรือแยกกันอยู่เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ต่อปี (อัตรการหย่าร้างต่อการสมรส .2566) ซึ่งปรากฏอยู่ในสอดคล้องกับดัชนีที่มีติของครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดียวสูงถึง ร้อยละ 22.94 ซึ่งสูงกว่าอัตราดัชนีในระดับประเทศและระดับภูมิภาค 2.50-2.88 เท่า

• ดัชนีย่อยด้านการคมนาคมและการสื่อสาร

ปัจจัยสำคัญในการพัฒนา คนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้แก่การมีระบบโครงสร้างพื้นฐาน ที่พร้อมรองรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสังคม และเป็นตัวเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ทั้งในระดับภูมิภาค หรือระดับประเทศ การคมนาคมขนส่งทางบกจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวันของคนจำนวนมาก นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตอื่น การเดินทางในเขตพื้นที่ต่างๆเพื่อไปยังจุดหมายปลายทางที่ต้องการให้มีความสะดวกรวดเร็วและมีความปลอดภัยรวมทั้งการติดต่อสื่อสารโดยเฉพาะในยุคปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร การศึกษาหาความรู้ และเป็นการเปิดโลกทัศน์ที่กว้างขึ้น ดังนั้นโทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นปัจจัยที่ 5 ของการดำรงชีวิตของประชาชนไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาและถ่ายทอดองค์ความรู้ต่างๆ การสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา ให้เมืองพัทยา สร้างความเจริญก้าวหน้าแก่ชุมชนและสังคมในทุกด้านใด ดังนั้นความก้าวหน้าของคนด้านการคมนาคมและการสื่อสารจึงสะท้อนผ่านตัวชี้วัด 4 ตัวชี้วัดดังนี้ 1) หมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดปี 2) อัตราการตาย จากอุบัติเหตุบนท้องถนน 3) ประชากรที่มีโทรศัพท์มือถือ และ 4) ประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต ซึ่งจะเป็นข้อบ่งชี้ถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาของคนแต่ละท้องที่ รวมทั้งเป็นเครื่องมือเพื่อ

วางแผนพัฒนาหรือป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตให้เหมาะสมและสอดคล้องกับพื้นที่ ซึ่งจากการวิจัยและเก็บข้อมูลในพื้นที่เมืองพัทยาสามารถสรุปสาระสำคัญ หรือสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 7 ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านการคมนาคมและการสื่อสาร

ข้อ	หัวข้อ และ รายละเอียด	ระดับประเทศ	ภาคตะวันออก	เมืองพัทยา
7.1	หมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดปี (ร้อยละ)	59.97	53.17	75.59
7.2	อัตราการตายจากอุบัติเหตุบนท้องถนน (รายต่อประชากรแสนคน)	26.67	43.56	5.16
7.3	ประชากรที่มีโทรศัพท์มือถือ (ร้อยละ)	95.29	96.41	96.18
7.4	ประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ)	87.98	91.29	91.39

ที่มา : กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย (2566)

จากตารางผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านชีวิตครอบครัวและชุมชนพบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2566 ประชากรในพื้นที่เมืองพัทยา มีสัดส่วนประชากร ที่มีโทรศัพท์มือถือและการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตที่เพิ่มขึ้น ครอบคลุมเกือบทั่วทั้งพื้นที่ โดย คิดเป็นร้อยละ 96.18 และ 91.39 ตามลำดับ ซึ่งในช่องที่ผ่านมาเป็นช่วงของการเร่งพัฒนาประเทศ ตามนโยบายรัฐบาล ทำให้การพัฒนาด้านการคมนาคมและการสื่อสารเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด นอกจากนี้ภาครัฐยังได้มีการสนับสนุนโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ให้มีความครอบคลุม ทั่วทุกพื้นที่มากยิ่งขึ้น เพื่อให้โรงเรียน และชุมชนได้เข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ต อีกทั้งหน่วยงานต่างๆทั้งภาครัฐและเอกชนได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานและการสื่อสารเป็นรูปแบบออนไลน์เป็นหลัก ทำให้ความก้าวหน้าทางด้านการคมนาคมและการสื่อสารมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม หมู่บ้านที่มีถนนสายหลักที่ใช้การได้ตลอดปี มีอัตราสูงถึงร้อยละ 75.19 ซึ่งสูงกว่าอัตราดัชนีในระดับประเทศและในระดับภูมิภาค เนื่องจากถนนส่วนใหญ่ที่ไม่สามารถใช้งานได้หลายช่วงตลอดปี เกิดมาจากโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ เพื่อปรับปรุง โครงสร้างพื้นฐานในการคมนาคม แต่เมื่อโครงการเสร็จสิ้นตามระยะเวลาที่กำหนดจะทำให้ค่าดัชนีความก้าวหน้า ด้านการคมนาคมปรับตัวสูงขึ้นในปีต่อไป

• ดัชนีย่อยด้านการมีส่วนร่วม

ดัชนีความก้าวหน้าของคนด้านการมีส่วนร่วมจะครอบคลุมทั้งการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการใช้สิทธิเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย และการมีส่วนร่วมทางสังคมเช่นการมีส่วนร่วมในครัวเรือน ในการเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มองค์กรในชุมชน และการมีจิตอาสาร่วมทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนและท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นการสะท้อนถึงความเข้มแข็งของชุมชนและเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาท้องถิ่น ที่มุ่งให้ประชาชนมีความเข้มแข็งสามารถพึ่งพาตนเองและช่วยเหลือชุมชนได้อย่างยั่งยืน ดัชนีย่อยด้านการมีส่วนร่วมที่สะท้อนการพัฒนาความก้าวหน้าของคนประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัดคือ 1) ประชากรที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง 2) จำนวนองค์กรชุมชน 3) ครัวเรือนที่เป็น

สมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น และ 4) คริวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน ซึ่งจากการวิจัยและเก็บข้อมูลในพื้นที่เมืองพัทยาสามารถสรุปสาระสำคัญ หรือสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 8 ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านการมีส่วนร่วม

ข้อ	หัวข้อ และ รายละเอียด	ระดับประเทศ	ภาคตะวันออก	เมืองพัทยา
8.1	ประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง (ร้อยละ)	74.87	76.01	49.63
8.2	จำนวนองค์กรชุมชน (แห่งต่อประชากรแสนคน)	144.45	158.85	36.09
8.3	คริวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น (ร้อยละ)	67.80	53.56	61.58
8.4	คริวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน (ร้อยละ)	99.72	99.62	99.99

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง (2566)

จากตารางผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านชีวิตครอบครัวและชุมชนพบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2566 ประชากรในพื้นที่เมืองพัทยา มีสัดส่วนประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้งที่ต่ำกว่าดัชนีระดับประเทศและระดับภูมิภาคสะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญการบทบาทในเชิงการเมืองในระดับปานกลาง แต่ในขณะเดียวกันประชากรในพื้นที่เมืองพัทยา หรือคริวเรือนต่างให้ความสำคัญในการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมสาธารณะ ของชุมชนหรือหมู่บ้านสูงถึงร้อยละ 99.99 รวมทั้งมีคริวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น ร้อยละ 61.58 ซึ่งสูงกว่าระดับดัชนีของภูมิภาค เป็นผลต่อเนื่องมาจาก หลังการฟื้นตัวจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่เกิดขึ้นในช่วงปีที่ผ่านมา ส่งผลให้สถานการณ์จึงเป็นไปได้ในทิศทางที่ดี เนื่องจากทางภาครัฐได้มีการจัดกิจกรรมหรือการมีส่วนร่วมต่างๆ ได้มากขึ้น และประชาชนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้ตามปกติโดยไม่มีกังวล ทำให้การพัฒนาคนด้านการมีส่วนร่วมปรับตัวดีขึ้นมีการฟื้นตัวของเศรษฐกิจรากฐาน ผ่านกลไกการท่องเที่ยวของชุมชน

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การติดตามความก้าวหน้าของบุคคล (HAI: Human Advancement Indicator) ในเมืองพัทยาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชน นี่คือการวิเคราะห์, ปรับปรุง, และข้อเสนอที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา HAI ในเมืองพัทยา

การวิเคราะห์ HAI

1. การระบุตัวชี้วัดหลัก:

- การศึกษาและการฝึกอบรม: ระดับการศึกษาของประชาชน การเข้าถึงการฝึกอบรมและการศึกษาในทักษะต่าง ๆ
- สุขภาพ: การเข้าถึงบริการสุขภาพ การตรวจสุขภาพ และอัตราการป่วยไข้

- คุณภาพชีวิต: ดัชนีคุณภาพชีวิต เช่น รายได้เฉลี่ย ความมั่นคงในการทำงาน และการเข้าถึงที่อยู่อาศัยที่มีคุณภาพ
 - การมีส่วนร่วมในชุมชน: ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชน การอาสาสมัคร และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมสาธารณะ
 - การพัฒนาอาชีพ: ความก้าวหน้าในอาชีพ การมีงานทำที่มั่นคง และการเติบโตในสายอาชีพ
2. การเก็บข้อมูล:
- ข้อมูลสถิติ: ใช้ข้อมูลจากหน่วยงานราชการ เช่น สำนักงานสถิติแห่งชาติ, กระทรวงศึกษาธิการ, และกระทรวงสาธารณสุข
 - การสำรวจความคิดเห็น: การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความพอใจในชีวิต การศึกษา และการบริการสาธารณะ
 - การวิเคราะห์รายงาน: วิเคราะห์รายงานขององค์กรท้องถิ่นและสื่อท้องถิ่นเพื่อให้เห็นภาพรวมของการพัฒนา

การปรับปรุงและแก้ไข

1. การปรับปรุงตัวชี้วัด:
- การเพิ่มความหลากหลายของตัวชี้วัด: เพิ่มตัวชี้วัดใหม่ที่สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงในความต้องการและความสำคัญของประชาชน เช่น การพัฒนาทักษะดิจิทัล
 - การพัฒนาเครื่องมือวัด: ใช้เครื่องมือที่ทันสมัยในการวัดความก้าวหน้า เช่น ระบบการจัดเก็บข้อมูลที่อัปเดต
2. การเก็บข้อมูลที่แม่นยำ:
- การใช้เทคโนโลยี: ใช้เทคโนโลยีในการเก็บข้อมูล เช่น การสำรวจออนไลน์ หรือแอปพลิเคชันที่ช่วยในการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์
 - การตรวจสอบข้อมูล: ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและความสมบูรณ์ของข้อมูลที่เก็บ
3. การวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียด:
- การวิเคราะห์แนวโน้ม: วิเคราะห์แนวโน้มของตัวชี้วัดเพื่อระบุปัญหาที่เกิดขึ้นและโอกาสในการพัฒนา
 - การศึกษากรณี: ศึกษากรณีเฉพาะของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ เพื่อเข้าใจปัจจัยที่ส่งผล

ข้อเสนอแนะทางในการพัฒนา HAI ในเมืองพัทยา

1. การพัฒนาแผนการพัฒนาบุคคล:
- การสร้างแผนการพัฒนาที่ชัดเจน: พัฒนาแผนการพัฒนาที่ชัดเจนโดยมีเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง เช่น การส่งเสริมการศึกษา การเพิ่มโอกาสในการทำงาน หรือการส่งเสริมสุขภาพ
 - การสร้างโครงการสนับสนุน: จัดโครงการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะที่ตอบสนองความต้องการของประชาชน

2. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน:
 - การสร้างโอกาสในการมีส่วนร่วม: ส่งเสริมกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน เช่น การทำงานอาสาสมัคร
 - การสร้างพื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้: จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในชุมชน
3. การพัฒนาทักษะและการศึกษา:
 - การสนับสนุนการศึกษาและการฝึกอบรม: ให้การสนับสนุนด้านการศึกษาที่เข้าถึงได้ง่าย เช่น การจัดหลักสูตรการฝึกอบรมหรือการศึกษาต่อ
 - การสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต: ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตผ่านการจัดกิจกรรมหรือหลักสูตรออนไลน์
4. การส่งเสริมสุขภาพและคุณภาพชีวิต:
 - การพัฒนาบริการสุขภาพ: เพิ่มการเข้าถึงบริการสุขภาพ เช่น การจัดบริการสุขภาพฟรีหรือการตรวจสุขภาพเป็นประจำ
 - การพัฒนาสภาพแวดล้อม: ปรับปรุงสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิต เช่น การพัฒนาพื้นที่สาธารณะและการจัดกิจกรรมเพื่อสุขภาพ
5. การติดตามและประเมินผล:
 - การติดตามความก้าวหน้า: กำหนดช่วงเวลาสำหรับการติดตามและประเมินผลการพัฒนา HAI
 - การปรับปรุงตามผลการประเมิน: ใช้ผลการประเมินเพื่อปรับปรุงกลยุทธ์และแผนการพัฒนา

การพัฒนา HAI ในเมืองพัทยาต้องการการประสานงานอย่างใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน เพื่อให้สามารถติดตามและปรับปรุงความก้าวหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตอบสนองความต้องการของประชาชนในทุกด้านอย่างครอบคลุม.

2. ตัวชี้วัดคดีอาชญากรรมในเขตเมืองพัทยา

2.1 สถิติคดีอาชญากรรมในเขตเมืองพัทยา

สถิติคดีอาชญากรรมในเขตเมืองพัทยา ในปี พ.ศ.2566 โดยสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา ได้แบ่งคดีอาญาออกเป็น 4 กลุ่ม ตามระบบ CRIMES (Criminal Record Information Management Enterprise System) หรือ ระบบสารสนเทศข้อมูลอาชญากรรมสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้แก่ 1) ฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ 2) ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน 3) ฐานความผิดพิเศษ และ 4) คดีความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหาย

ตารางที่ 9 ข้อมูลผลการดำเนินงานในเชิงสถิติด้านคดีอาญา 4 กลุ่ม ปี พ.ศ. 2566

ประเภทความผิด	คดีรับแจ้งเฉลี่ย/ เดือน 2566	อัตราความผิดต่อ ประชากรแสนคน
1. ฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	11	0.69
1) ฆ่าผู้อื่น	-	-
2) ทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ความตาย	/	/
3) พยายามฆ่า	/	/
4) ทำร้ายร่างกาย	/	/
5) ข่มขืนกระทำชำเรา	/	/
6) อื่นๆ	/	/
2. ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	28	1.77
1) ปล้นทรัพย์	-	-
2) ชิงทรัพย์	/	/
3) วิ่งราวทรัพย์	/	/
4) ลักทรัพย์	/	/
5) กรรโชกทรัพย์	-	-
6) ฉ้อโกง (ยกเว้นฉ้อโกงที่กระทำผ่านระบบคอมพิวเตอร์)	/	/
7) ยักยอกทรัพย์	/	/
8) ทำให้เสียทรัพย์	/	/
9) รับของโจร	/	/
10) ลักพาเรียกค่าไถ่	-	-
11) วางเพลิง	-	-
12) อื่นๆ	/	/
3. ฐานความผิดพิเศษ	0	0.00
1) พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์	-	-
2) พ.ร.บ. คุ่มครองเด็ก	-	-
3) พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์	-	-
4) พ.ร.บ. สิทธิบัตร	-	-
5) พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า	-	-
6) พ.ร.บ. ว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์	-	-
7) ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์ (ป.อาญา ม.269/1-269/7)	-	-

ตารางที่ 9 ข้อมูลผลการดำเนินงานในเชิงสถิติด้านคดีอาญา 4 กลุ่ม ปี พ.ศ. 2566 (ต่อ)

ประเภทความผิด	คดีรับแจ้งเฉลี่ย/ เดือน 2566	อัตราความผิดต่อ ประชากรแสนคน
8) พ.ร.บ.ป่าไม้		-
9) พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ		-
10) พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542		-
11) พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา		-
12) พ.ร.บ.ทวงถามหนี้		-
4. คดีความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	176	10.56
1) ยาเสพติด		/
2) อาวุธปืนและวัตถุระเบิด		/
3) การพนัน		/
4) ความผิดเกี่ยวกับวัสดุ สื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร		-
5) ความผิดเกี่ยวกับ พ.ร.บ. คนเข้าเมือง		/
6) ความผิดเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี		-
7) ความผิดเกี่ยวกับสถานบริการ		
8) ความผิดเกี่ยวกับการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์		/
		/

ที่มา: ข้อมูลผลการดำเนินงานด้านคดีอาญา 4 กลุ่ม ในพื้นที่เมืองพัทยา (2566)

จากตารางข้อมูลผลการดำเนินงานด้านคดีอาญา 4 กลุ่ม ในพื้นที่เมืองพัทยา ปีพ.ศ. 2566 พบว่า มีผู้กระทำความผิดมากที่สุด ได้แก่ คดีความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหาย โดยมีอัตราความผิดต่อประชากรแสนคนต่อเดือนสูงถึง 10.56 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการทำงาน และการดูแลความปลอดภัยอย่างทั่วถึงของสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา ซึ่งเป็นผู้ดูแลความสงบเรียบร้อยในพื้นที่ รองลงมาคือ ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ โดยมีอัตราความผิดต่อประชากรแสนคนต่อเดือนเท่ากับ 1.77 และ 0.69 และยังไม่มีผู้กระทำความผิดในฐานความผิดพิเศษ

2.2 มีการติดตั้งระบบความปลอดภัยและระบบป้องกันสาธารณภัย เช่น ติดตั้งไฟส่องสว่าง กล้องวงจรปิด ครอบคลุมทางสัญจรสาธารณะของชุมชน ใช้ผลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดการจัดการบริการสาธารณะ ของเมืองพัทยา ประจำปี พ.ศ. 2566

ตารางที่ 10 การติดตั้งระบบความปลอดภัยและระบบป้องกันสาธารณภัย ในพื้นที่เมืองพัทยา

ภารกิจ/ตัวชี้วัด	ร้อยละที่ทำได้ตามเป้าหมาย	ผลการประเมิน
1. ไฟส่องสว่างในความรับผิดชอบในเขตทางของเมืองพัทยา ที่ได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ปกติ	100.00	เป็นไปตามเป้าหมาย
2. มีการจัดทำแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยประเภทสำคัญที่เกิดขึ้นในพื้นที่	100.00	เป็นไปตามเป้าหมาย
3. อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ที่เมืองพัทยา สนับสนุนให้จัดตั้งขึ้น รวมทั้งอาสาสมัครป้องกันสาธารณภัยของมูลนิธิ สมาคม สมาชิก ชมรม รูปแบบอื่น ที่ตั้งขึ้นถูกต้องตามกฎหมาย ในเขตพื้นที่เมืองพัทยา	105.50	สูงกว่าค่าเป้าหมาย
4. กล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ด้านความปลอดภัย (ของ เมืองพัทยา ที่มีระบบ CCTV) ที่ชำรุดเสียหายและสามารถซ่อมแซมได้ ที่ได้รับการซ่อมแซมให้สามารถใช้งานได้ปกติ	6.55	*อยู่ระหว่างการพัฒนา ในอนาคต

ที่มา: การประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะ เมืองพัทยา (2566)

จากผลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะ ของเมืองพัทยาประจำปี พ.ศ. 2566 ตามตารางข้างต้น เมืองพัทยามีการติดตั้งระบบความปลอดภัยและระบบป้องกันสาธารณภัยที่ค่อนข้างครอบคลุมทั่วพื้นที่ ซึ่งโครงการส่งเสริมความปลอดภัยส่วนใหญ่เป็นไปตามค่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ สำหรับการติดตั้งระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ในเมืองพัทยา ณ ปัจจุบันมีการติดตั้งกล้องพื้นที่สาธารณะ 620 จุด กล้องพื้นที่เส้นทางการจราจร 370 จุด กล้องพื้นที่อาคารหน่วยงานเมืองพัทยา 549 จุด กล้องเฉพาะงาน 66 จุด กล้องพื้นที่ชายหาด 394 จุด กล้องพื้นที่พัทยาเกาะล้าน 96 จุด รวมทั้งสิ้น 2,095 จุด ซึ่งมีการชำรุดเสียหายที่ยังอยู่ระหว่างการซ่อมแซมถึง 1,170 จุด จึงทำให้กล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) สามารถใช้งานได้เพียงร้อยละ 44.15 ของจำนวนทั้งหมดเท่านั้น เมื่อทำการลงพื้นที่สำรวจพบว่าสาเหตุหลักเกิดจาก 1) การปรับปรุงทัศนียภาพของเมืองพัทยา เพื่ออำนวยความสะดวกบาทวิถี โดยมีการจัดระเบียบสายไฟฟ้าในพื้นที่ต่างๆของเมืองพัทยา ตามข้อร้องเรียนของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งส่งผลให้สายส่งไฟฟ้าสายส่งสัญญาณ (สายไฟเบอร์) หรืออื่นๆ นอกเหนือจากสายส่งไฟฟ้าหลักของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคถูกตัดออกไปเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย 2) อุปกรณ์ส่งสัญญาณเกิดการชำรุดเนื่องจากสภาพภูมิอากาศที่มีความร้อนหรือความชื้นสูง 3) อุปกรณ์จ่ายไฟฟ้าเกิดความเสียหายจากเหตุอัคคีภัย และ 4) เกิดเหตุไฟฟ้าขัดข้อง อาทิเช่น ไฟฟ้าดับ แรงดันไฟฟ้าตก อุปกรณ์สำรองไฟฟ้าใช้งานไม่ได้ ทำให้เกิดความไม่เสถียรของไฟฟ้าที่จ่ายเข้า ส่งผลให้อุปกรณ์เกิดการชำรุดหรือสิ้นอายุการใช้งานก่อนกำหนด จึงทำให้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดในหลายพื้นที่ไม่สามารถใช้งานได้เป็นการชั่วคราว

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การวิเคราะห์และปรับปรุงตัวชี้วัดคดีอาชญากรรมในเขตเมืองพัทยาสำคัญสำหรับการพัฒนาแผนการป้องกันและจัดการกับปัญหาอาชญากรรมอย่างมีประสิทธิภาพ นี่คือนแนวทางในการวิเคราะห์ ปรับปรุง และเสนอแนวทางในการจัดการกับปัญหานี้

การวิเคราะห์ตัวชี้วัดคดีอาชญากรรม

1. การระบุและกำหนดตัวชี้วัด:

- จำนวนคดีอาชญากรรม: จำนวนคดีที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนด (รายวัน, รายเดือน, รายปี)
- ประเภทของอาชญากรรม: การจำแนกประเภทคดี เช่น การโจรกรรม การลักทรัพย์ การฆาตกรรม

และการทำร้ายร่างกาย

- สถานที่เกิดเหตุ: การติดตามพื้นที่ที่เกิดอาชญากรรมบ่อย ๆ
- เวลา: การวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดอาชญากรรมเกิดขึ้น เช่น วันในสัปดาห์ เวลาในวัน
- อัตราการจับกุม: เปอร์เซ็นต์ของคดีที่สามารถจับกุมผู้กระทำผิดได้
- อัตราการฟ้องร้อง: เปอร์เซ็นต์ของคดีที่เข้าสู่กระบวนการฟ้องร้องและการตัดสิน

2. การเก็บข้อมูล:

- การใช้ข้อมูลทางการ: ข้อมูลจากสถานีตำรวจ รายงานความผิดปกติ หรือฐานข้อมูลอาชญากรรม
- การสำรวจความคิดเห็น: สำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่เกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัย

และประสบการณ์การเจอกับอาชญากรรม

- การวิเคราะห์รายงานข่าว: ศึกษาข้อมูลจากสื่อท้องถิ่นเพื่อคุณภาพรวมของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

การปรับปรุงและแก้ไข

1. การจัดการข้อมูล:

- การบูรณาการข้อมูล: รวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เช่น สถานีตำรวจ องค์กรท้องถิ่น และประชาชน เพื่อให้ได้ภาพรวมที่ครอบคลุม
- การปรับปรุงระบบบันทึกข้อมูล: ใช้ระบบเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการเก็บบันทึกและจัดการข้อมูล

2. การวิเคราะห์เชิงลึก:

- การวิเคราะห์แนวโน้ม: ระบุแนวโน้มและรูปแบบของอาชญากรรม เพื่อพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคต
- การศึกษาสาเหตุ: วิเคราะห์สาเหตุที่อาจนำไปสู่การเกิดอาชญากรรม เช่น ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม หรือสภาพแวดล้อม

3. การเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันและควบคุม:
 - การเพิ่มความปลอดภัยในพื้นที่เสี่ยง: ติดตั้งกล้องวงจรปิด เพิ่มการลาดตระเวนของตำรวจในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง
 - การร่วมมือกับชุมชน: จัดกิจกรรมสร้างความตระหนักรู้ในชุมชน และส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประชาชนและเจ้าหน้าที่

ข้อเสนอแนวทางในการจัดการ

1. การสร้างกลยุทธ์การป้องกันที่มีเป้าหมาย:
 - การพัฒนาแผนป้องกันอาชญากรรม: สร้างแผนที่มุ่งเน้นการลดประเภทอาชญากรรมที่เกิดขึ้นบ่อย เช่น การจัดตั้งหน่วยป้องกันเฉพาะกิจ
 - การใช้ข้อมูลในการวางแผน: ใช้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เพื่อวางแผนป้องกันที่ตรงจุด
2. การปรับปรุงการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน:
 - การสร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกัน: สร้างความร่วมมือระหว่างตำรวจ หน่วยงานท้องถิ่น และองค์กรภาคเอกชนในการจัดการปัญหาอาชญากรรม
 - การแบ่งปันข้อมูล: ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ในการจัดการอาชญากรรม
3. การศึกษาและการฝึกอบรม:
 - การจัดอบรมเจ้าหน้าที่: จัดอบรมให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการและป้องกันอาชญากรรม
 - การศึกษาให้กับประชาชน: จัดการศึกษาและฝึกอบรมเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมให้กับประชาชน
4. การติดตามและประเมินผล:
 - การติดตามผลการดำเนินงาน: ติดตามผลการดำเนินงานของกลยุทธ์และมาตรการต่าง ๆ และประเมินผลอย่างต่อเนื่อง
 - การปรับปรุงตามผลลัพธ์: ปรับปรุงกลยุทธ์ตามผลการประเมินเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การใช้ข้อมูลและการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบสามารถช่วยในการพัฒนามาตรการป้องกันและจัดการอาชญากรรมในเมืองพัทยาอย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับประชาชน

บทที่ 4
ยุทธศาสตร์ที่ 2
ยกระดับประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐาน
รองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
(Upgrading infrastructure performance Support for EEC)

ยุทธศาสตร์ที่ 2

ยกระดับประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐาน รองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

(Upgrading infrastructure performance Support for EEC)

- เป้าประสงค์ :**
1. การยกระดับระบบขนส่งมวลชนเมืองพัทยาให้มีมาตรฐานและประสิทธิภาพสูง
 2. การยกระดับโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อบริการประชาชน
 3. การยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานเมืองพัทยาให้มีมาตรฐานสูง
- กลยุทธ์ :**
1. การสร้างและพัฒนาระบบขนส่งมวลชนเมืองพัทยา เพื่อเชื่อมต่อการขนส่ง ทางบก ทางราง และทางทะเล ให้มีมาตรฐานและประสิทธิภาพ เช่น รถไฟฟ้ารางเบา รถขนส่งสาธารณะที่ทันสมัย เพื่อรองรับการขยายตัวเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
 2. การยกระดับโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง แพลตฟอร์มกลาง และระบบสารสนเทศด้านบริหารและบริการ เพื่อรองรับการพัฒนานวัตกรรมทางเศรษฐกิจสมดุล
 3. การยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานเมืองพัทยา ให้มีมาตรฐานสูง เช่น ทางเดินเท้า ศาลาที่พัก จุดจอดรถ สะพาน และไฟทางเดิน เป็นต้น โดยบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน
 4. การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเดิมของเมืองพัทยาให้มีความทันสมัยมีความปลอดภัย และรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่นเดิม
 5. การยกระดับพื้นที่อยู่อาศัย เพื่อรองรับจำนวนประชากรจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

จุดยืนทางยุทธศาสตร์ :

มุ่งเน้นการยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานให้มีมาตรฐานสากล เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการให้บริการประชาชน อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม พร้อมทั้งเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจและชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ รองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของยุทธศาสตร์ :

1. ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน 2) ด้านการจัดระเบียบชุมชน และการรักษาความสงบปลอดภัย และ 3) ด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน อาชีพ การท่องเที่ยวและการลงทุน
2. ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 2 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม และ 2) ด้านการคมนาคมและการสื่อสาร
3. ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านพลังงานอัจฉริยะ (Energy) 2) ด้านการเดินทางและขนส่งอัจฉริยะ (Mobility) 3) ด้านสิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Environment) และ 4) ด้านการดำรงชีวิตอัจฉริยะ (Living)

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล :

1. ตัวชี้วัดความพึงพอใจจากการใช้บริการระบบขนส่งมวลชน
2. ตัวชี้วัดเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ครอบคลุมเขตเมืองพัทยา
3. ตัวชี้วัดความพึงพอใจในการบริการผ่านแพลตฟอร์มกลาง หรือระบบสารสนเทศด้านบริการ
4. ตัวชี้วัดความพร้อมใช้งานของโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภค

วิธีการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ (ปีที่ 1) :

ในการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 2 ยกระดับประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐานรองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ในปีที่ 1 (ปีงบประมาณพ.ศ.2566) จะใช้เกณฑ์สัมฤทธิ์ผลและการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Achievement) ซึ่งเป็นการประเมินความสำเร็จโดยพิจารณาเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของเมืองพัทยาที่นำ นโยบายไปปฏิบัติ กับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบาย โดยการประเมินผลผลิต (Outputs) จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนที่สำคัญ คือ 1) ผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) และ 2) ผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs)

ผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) เป็นการประเมินผลการดำเนินงานตามที่เมืองพัทยามีการเปิดเผยให้สาธารณชนทราบ อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอในทุกไตรมาสและหรือทุกปี โดยใช้ข้อมูลรายงานการติดตามประเมินผลสำเร็จของแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ในการพิจารณาผลสัมฤทธิ์รวมถึงการดำเนินงานที่การบรรลุเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ รวมถึงคุณภาพของผลผลิตและบริการสาธารณะ ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรขององค์กร การประหยัดพลังงานและการรักษาภาวะแวดล้อม โดยเปรียบเทียบผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นจริงกับเป้าหมายความต้องการในสายตาของประชาชนผู้รับบริการ

ผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs) เป็นการประเมินผลการดำเนินงานกับความสอดคล้องกับเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ โดยเปรียบเทียบผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นจริงกับภาพสะท้อนของความสำเร็จเชิงนโยบายตลอดระยะเวลา 1 ปีงบประมาณ

ขั้นตอนการดำเนินงาน :

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยเริ่มจากการศึกษาเกี่ยวกับยุทธศาสตร์เมืองพัทยาภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 และแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งมีรายละเอียดของกิจกรรมและโครงการเมืองพัทยาที่เกี่ยวข้องตามยุทธศาสตร์ จากนั้นจึงกำหนดตัวชี้วัดที่สำคัญ กรอบแนวคิดการประเมินผล และเกณฑ์การติดตามและประเมินผลที่เหมาะสมตามแต่ละยุทธศาสตร์ ซึ่งยุทธศาสตร์ที่ 2 ยกระดับประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐาน รองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก จะต้องมีการศึกษาวิจัยเอกสารเพิ่มเติม รวมถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความพึงพอใจ การรับรู้ หรือความคิดเห็น ของผู้รับประโยชน์จากการดำเนินโครงการตามยุทธศาสตร์ที่ 2 ของเมืองพัทยา ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 เป็นปีแรกในการติดตามและประเมินผล จึงมีลักษณะของการศึกษาและสำรวจในลักษณะของการกำหนดฐานข้อมูลสำคัญและหลักเกณฑ์ เพื่อให้สามารถใช้ในการสังเกตและเปรียบเทียบชุดข้อมูลในปีงบประมาณ พ.ศ.2567 – 2570 (ปีที่ 2-5) ต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนที่ 2 วางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งที่มาต่างๆทั้งหน่วยงานภายในหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้รับประโยชน์ ประกอบด้วย

- 1) ข้อมูลสำหรับการประเมินผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) มีแหล่งที่มาของข้อมูล ดังนี้
 - (1) รายงานการติดตามประเมินผลสำเร็จของแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ปีงบประมาณ 2566
 - (2) ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้รับประโยชน์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตเมืองพัทยา
- 2) ข้อมูลสำหรับการประเมินผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs) มีแหล่งที่มาของข้อมูล

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาวิจัยภาคสนาม (Survey Research) เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากประชาชนทั่วไปในพื้นที่ 42 ชุมชนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา เพื่อนำมาใช้ในการประเมินผลลัพธ์ในแง่มุมมองของผู้รับประโยชน์ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องในโครงการและกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ของเมืองพัทยา และหรือเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งเป็นข้อมูลทุติยภูมิที่ผ่านการรวบรวม วิเคราะห์ และเผยแพร่เป็นสาธารณะจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งภายในและภายนอก เพื่อนำมาใช้ในการประเมินในประเด็นอื่นๆ ที่สามารถประเมินได้ตามเกณฑ์

ขั้นตอนที่ 4 นำข้อมูลทั้งข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณที่เก็บรวบรวมได้มาทำการ ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ก่อนเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) ภายใตกรอบ แนวคิดของการติดตามและประเมินผล หรือตัวชี้วัดที่ได้จัดทำขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบของวัตถุประสงค์ แนวคิดของการติดตามและประเมินผล และตัวชี้วัด สำหรับการประเมินยุทธศาสตร์ทั้ง 5 ด้าน และ 19 ตัวชี้วัด ที่ได้กำหนดไว้ ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับในส่วนของข้อมูลเชิงคุณภาพ และวิธีการ วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) และสถิติอนุมาน (Inferential Statistics) สำหรับ ในส่วนของข้อมูลเชิงปริมาณภาพ

ขั้นตอนที่ 6 นำเสนอข้อมูล (Data Presentation) โดยจัดทำเป็นรายงานโครงการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570

การวิเคราะห์ข้อมูล :

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 2 มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. กำหนดตัวชี้วัดและรายละเอียดของตัวชี้วัดสำหรับการประเมินผลการดำเนินงานรายมิติ
2. กำหนดดัชนีชี้วัด และค่าสถิติต่างๆที่ต้องเก็บบันทึก ในปีงบประมาณ พ.ศ.2566 (ปีที่1) เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในลักษณะของการตั้งเป็นเกณฑ์ และกำหนดเป็นดัชนีชี้วัดที่ใช้ในการติดตามเปรียบเทียบ และประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ในปีงบประมาณต่อไป (ปีที่ 2-5)

3. นำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง หรือหน่วยงานต่างๆมาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการสรุปข้อมูล การจัดกลุ่มข้อมูลตามดัชนีตัวชี้วัดรายด้าน และการจำแนกข้อมูลรายมิติ ภายใต้กรอบแนวคิดของการประเมินผล และตัวชี้วัดรายมิติที่ได้จัดทำไว้
4. นำข้อมูลที่ได้วิเคราะห์ และจำแนกไว้เป็นมิติยุทธศาสตร์รายด้านมาเก็บเป็นฐานข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อสรุป ระดับของผลการประเมินการดำเนินงานโครงการของเมืองพัทยา ในส่วนของงบประมาณปี พ.ศ. 2566 และเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดดัชนีชี้วัด/ค่าเป้าหมาย รวมถึงเปรียบเทียบกับตัวชี้วัดในปีงบประมาณต่อไป

สรุปผลการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ที่ 2

1. ตัวชี้วัดความพึงพอใจจากการใช้บริการระบบขนส่งมวลชน

เมืองพัทยา มีความพร้อมด้วยศักยภาพการเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ด้วยเป็นฐานการผลิตขนาดใหญ่ เป็นทำเลที่ดีที่สุดในการลงทุนในภูมิภาคอาเซียนที่สำคัญเป็นประตูสู่อาเซียน โดยเฉพาะจีนและอินเดีย และมีมูลค่าลงทุนพัฒนาเมืองในพื้นที่ และการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวมูลค่าสูง นอกจากนี้รัฐบาลยังมีนโยบายส่งเสริมให้เป็นศูนย์กลางการค้า การลงทุนด้านอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญของประเทศและภูมิภาคอาเซียนมีการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานที่แข็งแกร่งพร้อมรับการแข่งขันจากต่างประเทศ ทั้งโครงการรถไฟความเร็วสูงเชื่อม 3 สนามบิน (ดอนเมือง สุวรรณภูมิ อู่ตะเภา) โครงการรถไฟฟ้ารางเบาเชื่อมรถไฟฟ้าความเร็วสูง และโครงการขยายสนามบินอู่ตะเภา เพื่อรองรับผู้โดยสารให้ได้ 3 ล้านคนต่อปี นอกจากนี้ยังมีความพร้อมด้านธุรกิจบริการมาตรฐานสากล และแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกซึ่งติดอันดับ 18 เมืองจุดหมายปลายทางของโลกในปี พ.ศ. 2561 จากปริมาณนักท่องเที่ยวทั้ง 14 ล้านคน และมีแนวโน้มขยายตัวขึ้นอีกมาก รวมทั้งยังเป็นศูนย์กลางการค้า การลงทุน และธุรกิจบริการ มีความพร้อมทั้งด้านการแพทย์ การศึกษา และเป็นหนึ่งในพื้นที่นำร่องการพัฒนาเป็นเมืองอัจฉริยะ ดังนั้นการเลือกเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี เป็นเมืองพัฒนา TOD จะช่วยเพิ่มความคุ้มค่าในการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ การกระจายความเจริญ การเพิ่มโอกาสทางเศรษฐกิจ และคุณภาพชีวิตที่ดีแก่ประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งจังหวัดในภูมิภาคตะวันออก และเป็นกลไกสำคัญในการสนับสนุนการเติบโตเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

ปัจจุบันเมืองพัทยามีเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ ดังนี้

1) การคมนาคมทางรถยนต์

เมืองพัทยาสามารถเข้าถึงได้สะดวกจากกรุงเทพฯ ในระยะเวลาไม่เกิน 2 ชั่วโมง โดยพัทยาเป็นศูนย์กลางเพื่อการเดินทาง ทางรถยนต์ไปยังพื้นที่ต่างๆ ในภาคตะวันออกได้อย่างสะดวก เนื่องจากมีถนนเส้นทางสายหลักของภาคตะวันออกและเป็นถนนเชื่อมเมืองพัทยากับสถานที่สำคัญอื่นๆ พาดผ่านโดยเส้นทางสายสำคัญมีดังนี้ ทางหลวงพิเศษหมายเลข 7 กรุงเทพฯ - ชลบุรี - พัทยา - มาบตาพุด , ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3 (ถนนสุขุมวิท) , ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 36 และ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3240 นอกจากนี้ทางหลวงแผ่นดินแล้วยังมีทางหลวงชนบทซึ่งเป็นเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างอำเภอบางละมุงกับชุมชนอื่น ๆ จำนวน 8 สาย ระยะทางรวมกว่า 69.91 กิโลเมตร ซึ่งนอกจากการเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัว ยังสามารถเดินทางโดยรถโดยสารปรับอากาศจากสถานีขนส่งสายตะวันออก

(เอกมัย) สถานีขนส่งสายเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ (หมอชิต 2) และสถานีขนส่งสายใต้มายัง เมืองพัทยาได้สะดวก โดยมีรถโดยสารบริการทุกวันในทุกครึ่งชั่วโมง ส่วนการเดินทางจากสนามบินสุวรรณภูมิสามารถใช้บริการรถแท็กซี่ หรือรถโดยสารปรับอากาศจากสนามบินมายังเมืองพัทยาได้เช่นเดียวกัน

2) การคมนาคมทางรถไฟ

การเดินทางมายังเมืองพัทยาโดยทางรถไฟอาศัยเส้นทางรถไฟสายฉะเชิงเทรา - สัตหีบ ซึ่งเป็นเส้นทางเลียบชายฝั่งทะเลตะวันออกจากสถานีฉะเชิงเทราผ่านตัวจังหวัดชลบุรี อำเภอบางละมุง อำเภอเมืองชลบุรี อำเภอศรีราชา อำเภอบางละมุง สู่ปลายทางบริเวณท่าเทียบเรือน้ำลึกสัตหีบ ระยะทางประมาณ 134 กิโลเมตร

เส้นทางเดินรถไฟที่ผ่านเมืองพัทยา ได้แก่ สายที่ 283 กรุงเทพฯ - พลูตาหลวง และสายที่ 284 พลูตาหลวง กรุงเทพฯ มีการเดินรถเฉพาะวันจันทร์ - วันศุกร์

3) การคมนาคมทางอากาศ

การเดินทางมายังเมืองพัทยาโดยการคมนาคมทางอากาศ สามารถกระทำได้โดยมาลงที่ท่าอากาศยานนานาชาติอู่ตะเภา (ระยอง - พัทยา) หรือที่เรียกกันว่าสนามบินอู่ตะเภา เป็นสนามบินที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ ตำบลพลาก อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง ห่างจากเมืองพัทยาประมาณ 45 กิโลเมตร ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 190 กิโลเมตร โดยใช้เส้นทาง ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (มอเตอร์เวย์), ถนนบางนา - ตราด หรือถนนเส้นทางยุทธศาสตร์ (331) ที่แยกตัดออกมาจากทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 36 ในช่วงที่ต่อกับทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (มอเตอร์เวย์) สนามบินอู่ตะเภาเป็นท่าอากาศยานภายใต้การดูแลของกองทัพเรือไทย

สนามบินอู่ตะเภาสามารถรองรับเครื่องบินขนาดใหญ่ เช่น หรือ ได้ แต่ด้วยที่ตั้งอยู่ใกล้กับท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ จึงทำให้ไม่มีเที่ยวบินประจำมากนัก เที่ยวบินระหว่างประเทศที่มาใช้บริการส่วนใหญ่เป็นแบบเช่าเหมาลำ โดยเฉพาะจากประเทศรัสเซีย

ปัจจุบันสนามบินอู่ตะเภาเปิดให้บริการเชิงพาณิชย์ด้วย โดยมีสายการบินและเปิดบริการรับส่งผู้โดยสารระหว่างอู่ตะเภาไปยังสนามบินต่างๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ตามตารางการบิน นอกจากนี้สนามบินอู่ตะเภายังสามารถรองรับสายการบินต่างชาติ รวมทั้งเครื่องบินแบบเช่าเหมาลำ (Flight) ได้เช่นกัน

4) การคมนาคมทางน้ำ

เมืองพัทยามีท่าเรือพัทยาใต้ (แหลมบาลีฮาย) ซึ่งเป็นท่าเทียบเรือของเมืองพัทยาสำหรับเรือโดยสารและเรือท่องเที่ยวที่มีการประเมินด้วยระดับความพึงพอใจ จากการให้บริการระบบขนส่งมวลชน ซึ่งใช้เครื่องมือ คือ **แบบสอบถามความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการขนส่งมวลชน** เก็บรวบรวมจากประชาชนผู้รับประโยชน์ โดยมีคำถามจำนวน 45 ข้อ ดังนี้

จากข้อมูลด้านการคมนาคมทางน้ำในเมืองพัทยา พบว่า พัทยามีการเชื่อมโยงทางทะเลกับหมู่เกาะต่างๆ ในจังหวัดชลบุรีได้เป็นอย่างดี และยังสามารถรองรับการเดินทางทางเรือจากต่างประเทศ ซึ่งมีท่าเรืออยู่ที่แหลมฉบัง ร่วมกับการมีมาริน่าที่ใหญ่ที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งจากทำเลที่ตั้งและศักยภาพของเมืองพัทยา และประกอบกับแนวโน้มของการเดินทางทางเรือที่มีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะมีการขยายเส้นทางเดินเรือเฟอร์รี่เพิ่มเติมในการพัฒนาการคมนาคมขนส่งทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว เชื่อมโยงพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกและภาคอื่น รองรับปริมาณผู้โดยสารและรถยนต์ที่จะมาใช้บริการ ตลอดจนจัดสร้างสถานีให้บริการนักท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวก

ความสะดวกที่จำเป็น รวมทั้งส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการของประเทศอย่างยั่งยืนตามเจตนารมณ์ของรัฐบาล

ค่าสถิติพื้นฐานแสดงลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าสถิติพื้นฐานแสดงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างประชาชนผู้ใช้บริการระบบขนส่งมวลชนของเมืองพัทยา จากการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 ตัวอย่าง มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 ลักษณะทั่วไปของประชากรตัวอย่างผู้ใช้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 1)

ลักษณะของประชากรตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	162	40.50
หญิง	178	44.50
ไม่ระบุ	60	15.00
2. อายุ		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 30 ปี	112	28.00
31 – 40 ปี	81	20.25
41 – 50 ปี	100	25.00
มากกว่า 50 ปี	107	26.75
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	103	25.75
ปริญญาตรี	266	66.50
สูงกว่าปริญญาตรี	31	7.75
4. อาชีพ		
พนักงานเอกชน	124	31.00
รับราชการ / ลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ	38	9.50
ธุรกิจส่วนตัว	105	26.25
นักเรียน / นักศึกษา	70	17.50
อาชีพอิสระ	54	13.50
ว่างงาน / อื่นๆ	9	2.25

ตารางที่ 11 ลักษณะทั่วไปของประชากรตัวอย่างผู้ใช้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 1) (ต่อ)

ลักษณะของประชากรตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
5. ประเภทของบริการขนส่งมวลชนที่เคยใช้บริการ		
รถโดยสารประจำทาง	191	47.75
รถโดยสารประจำทางของสนามบิน	76	19.00
รถไฟ	53	13.25
เรือข้ามฟาก	80	20.00
รวม	400	100.00

ที่มา: คณะผู้วิจัย (2566)

ตารางที่ 12 ความคิดเห็นด้านคุณภาพการให้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 2)

ลำดับที่	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	การแปลผล (ระดับ คุณภาพ)
1	สภาพยานพาหนะโดยสารโดยทั่วไป มีความทันสมัย	4.11	มาก
2	ยานพาหนะโดยสารโดยทั่วไป มีความสะอาด	4.84	มากที่สุด
3	สถานีขนส่ง/ท่าเรือ มีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย	2.11	น้อย
4	สถานีขนส่ง/ท่าเรือ มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆไว้อย่างเพียงพอ	3.20	ปานกลาง
5	พนักงานให้บริการด้วยความถูกต้อง	4.56	มากที่สุด
6	พนักงานมีความตรงต่อเวลาในการปฏิบัติหน้าที่	4.45	มากที่สุด
7	การเข้า-ออกสถานีขนส่ง/ท่าเรือตรงตามเวลาที่กำหนด	4.67	มากที่สุด
8	ระบบคิดค่าโดยสารมีความเป็นมาตรฐาน	4.82	มากที่สุด
9	การตรวจสอบเอกสารและข้อมูลเป็นไปด้วยความถูกต้อง	4.26	มากที่สุด
10	พนักงานมีความตั้งใจปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างดี	3.91	มาก
11	ตารางเวลาเดินทางมีความสะดวกต่อการใช้บริการ	3.75	มาก
12	สถานีขนส่งมีการเผยแพร่ข่าวสารประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง	3.70	มาก
13	สภาพยานพาหนะดูแล้วมีความปลอดภัยในการเดินทาง	4.25	มากที่สุด
14	ระบบขั้นตอนการให้บริการมีความเป็นมาตรฐาน	4.10	มากที่สุด
15	พนักงานมีการจัดลำดับการให้บริการก่อนหลัง	3.68	มาก

ตารางที่ 12 ความคิดเห็นด้านคุณภาพการให้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 2) (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	การแปลผล (ระดับ คุณภาพ)
16	พนักงานขับ ขับดี มีความปลอดภัยดี	4.72	มากที่สุด
17	พนักงานให้บริการด้วยความเอาใจใส่ดี	4.15	มาก
18	พนักงานมีการรับฟังปัญหาของผู้ใช้บริการและเสนอแนวทางแก้ไขปัญหา	4.32	มากที่สุด
19	ข้อมูลที่มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ตรงกับความต้องการของท่าน	4.43	มากที่สุด
20	พนักงานมีความเต็มใจให้ความช่วยเหลือทุกครั้ง ท่านมาขอใช้บริการ	4.57	มากที่สุด

ที่มา: คณะผู้วิจัย (2566)

ตารางที่ 13 ความคิดเห็นด้านความพึงพอใจในการให้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 3)

ลำดับ ที่	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	การแปลผล (ความพึง พอใจ)
1	บริษัทขนส่งมีขั้นตอนการให้บริการที่ชัดเจน	4.78	มากที่สุด
2	บริษัทขนส่งมีการให้บริการที่เป็นไปตามกำหนดระยะเวลา	4.89	มากที่สุด
3	บริษัทขนส่งมีอุปกรณ์/เครื่องมือ เทคโนโลยีและความพร้อมในการ ให้บริการ	4.13	มาก
4	บริษัทขนส่งมีการให้บริการเป็นมาตรฐานเดียวกันไม่เลือกปฏิบัติ	4.03	มาก
5	การให้บริการของบริษัทขนส่งมีความถูกต้อง	4.39	มากที่สุด
6	ค่าใช้จ่ายในการให้บริการของบริษัทขนส่งมีความเหมาะสม	2.87	ปานกลาง
7	บริษัทขนส่งมีการพัฒนาและปรับปรุงการให้บริการอยู่เสมอ	3.12	มาก
8	บริษัทขนส่งมีการให้บริการที่ปลอดภัย	4.38	มาก
9	บริษัทขนส่งมีการให้คำแนะนำการใช้บริการและวิธีปฏิบัติเพื่อความ ปลอดภัยแก่ผู้โดยสาร	3.85	มาก
10	บุคลากรของบริษัทขนส่งมีความพร้อมและกระตือรือร้นในการให้บริการ	4.44	มากที่สุด

ตารางที่ 13 ความคิดเห็นด้านความพึงพอใจในการให้บริการระบบขนส่งมวลชน (ส่วนที่ 3) (ต่อ)

ลำดับ ที่	ข้อความคำถาม	ค่าเฉลี่ย	การแปลผล (ความพึง พอใจ)
11	บุคลากรของบริษัทขนส่งมีความสามารถในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี	4.62	มากที่สุด
12	บุคลากรของบริษัทขนส่งให้บริการแก่ผู้ใช้บริการอย่างเสมอภาคเท่าเทียม กัน	4.37	มากที่สุด
13	บริษัทขนส่งมีบุคลากรเพียงพอต่อการให้บริการ	3.28	ปานกลาง
14	บุคลากรของบริษัทขนส่งให้บริการด้วยความถูกต้องและรวดเร็ว	4.11	มาก
15	บริษัทขนส่งมีป้ายประชาสัมพันธ์ตารางการเดินรถ/เรือ	4.86	มากที่สุด
16	บริษัทขนส่งมีการประชาสัมพันธ์เสียงตามสายที่ชัดเจน	3.75	มาก
17	บริษัทขนส่งมีสถานที่ให้รอรับบริการสำหรับผู้โดยสารอย่างเพียงพอ	3.02	ปานกลาง
18	บริษัทขนส่งมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ ตู้ATM ร้านค้า ฯลฯ ไว้ บริการอย่างเพียงพอ	2.64	ปานกลาง
19	อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน	2.40	น้อย
20	บริเวณอาคารที่พักผู้โดยสารและบริเวณโดยรอบสะอาด ไม่มีมลพิษ	2.05	น้อย

ที่มา: คณะผู้วิจัย (2566)

จากตารางพบว่า ลักษณะทั่วไปของประชาชนผู้ใช้บริการระบบขนส่งมวลชนของเมืองพัทยา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 44.50 เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 40.50 และไม่ระบุ คิดเป็นร้อยละ 15.00 ส่วนใหญ่ มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.00 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 66.50 และประกอบอาชีพเป็นพนักงานเอกชน คิดเป็นร้อยละ 31.00 โดยประเภทของบริการขนส่งมวลชนที่ใช้บริการมากที่สุด คือ รถโดยสารประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 47.75 รองลงมาคือ เรือข้ามฟาก รถโดยสารประจำทางของสนามบิน และรถไฟ คิดเป็นร้อยละ 20.00 , 19.00 และ 13.25 ตามลำดับ

ด้านคุณภาพการให้บริการระบบขนส่งมวลชนของเมืองพัทยา พบว่า ประชากรตัวอย่างมีการให้คะแนนคุณภาพการให้บริการสูงสุดในประเด็น 1) ยานพาหนะโดยสารโดยทั่วไป มีความสะอาด (4.84) 2) ระบบคิดค่าโดยสารมีความเป็นมาตรฐาน (4.82) และ 3) พนักงานขับ ขับดี มีความปลอดภัยดี ตามลำดับ (4.72) ซึ่งถือว่าเป็นจุดเด่นในการให้บริการ ในขณะเดียวกัน ประเด็นที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือ 1) สถานีขนส่ง/ท่าเรือ มีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย (2.11) และ 2) สถานีขนส่ง/ท่าเรือ มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ใ้เพียงพอ (3.20) ซึ่งจัดว่ามีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับน้อย และปานกลาง

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การวิเคราะห์และปรับปรุงบริการระบบขนส่งมวลชนในเมืองพัทยาต้องอิงกับตัวชี้วัดความพึงพอใจที่ชัดเจนเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดและสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการได้อย่างเหมาะสม นี่คือบางตัวชี้วัดและวิธีการวิเคราะห์ที่อาจเป็นประโยชน์:

ตัวชี้วัดความพึงพอใจ

1. ความสะอาดของรถขนส่ง:
 - การรักษาความสะอาดภายในและภายนอกของรถ
 - ความถี่ในการทำความสะอาด
2. ความปลอดภัย:
 - ความปลอดภัยในระหว่างการเดินทาง
 - การปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย
 - การจัดการกับเหตุการณ์ฉุกเฉิน
3. ความสะดวกสบาย:
 - ความสะดวกในการเข้าถึงบริการ
 - การจัดการที่นั่งและพื้นที่ภายในรถ
 - อุปกรณ์เสริม เช่น ระบบปรับอากาศหรือ Wi-Fi
4. ความตรงต่อเวลา:
 - ความตรงต่อเวลาของการเดินรถ
 - ความสม่ำเสมอของตารางการเดินรถ
5. ความพึงพอใจของพนักงาน:
 - ความเป็นมิตรและความช่วยเหลือของพนักงาน
 - ความรู้และทักษะในการให้บริการ
6. ค่าใช้จ่าย:
 - ความเหมาะสมของค่าโดยสารเมื่อเปรียบเทียบกับคุณภาพบริการ
 - ระบบการชำระเงินที่สะดวก
7. ข้อมูลและการสื่อสาร:
 - การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตารางเวลาและเส้นทาง
 - ช่องทางการสื่อสารและการให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้ให้บริการ

การวิเคราะห์

1. การสำรวจความคิดเห็น:
 - ใช้แบบสอบถามหรือการสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลจากผู้ใช้บริการ
 - วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เพื่อระบุปัญหาและความต้องการของผู้ใช้
2. การตรวจสอบคุณภาพการบริการ:
 - ตรวจสอบการปฏิบัติงานของระบบขนส่งตามตัวชี้วัดที่ตั้งไว้
 - ใช้การตรวจสอบจากภายนอก เช่น การตรวจสอบจากหน่วยงานภายนอกหรือผู้เชี่ยวชาญ
3. การรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ:
 - รวบรวมข้อมูลจากการใช้บริการจริง เช่น เวลาที่ใช้ในการเดินทาง การล่าช้าของรถ
 - ใช้ข้อมูลการบันทึกเหตุการณ์หรือข้อร้องเรียนจากผู้ใช้

การปรับปรุงและข้อเสนอ

1. การเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน:
 - ปรับปรุงตารางการเดินรถและเพิ่มความตรงต่อเวลา
 - เพิ่มจำนวนรถในช่วงเวลาที่มีความต้องการสูง
2. การปรับปรุงคุณภาพการบริการ:
 - เพิ่มการฝึกอบรมให้กับพนักงาน
 - ปรับปรุงความสะอาดและความสะอาดความสะดวกสบายภายในรถ
3. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน:
 - ปรับปรุงสถานีและจุดจอดรถให้สะดวกและเข้าถึงได้ง่าย
 - จัดหาอุปกรณ์เสริมที่จำเป็น เช่น ตู้เก็บของหรือพอร์ตชาร์จ
4. การสร้างช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ:
 - จัดทำแอปพลิเคชันหรือเว็บไซต์ที่ใช้งานง่ายเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับตารางเวลาและเส้นทาง
 - สร้างช่องทางให้ผู้ใช้บริการสามารถแสดงความคิดเห็นหรือร้องเรียนได้สะดวก
5. การตรวจสอบและติดตามผล:
 - ติดตามความก้าวหน้าและประสิทธิผลของการปรับปรุงที่ทำ
 - ทำการสำรวจความคิดเห็นซ้ำเพื่อวัดความพึงพอใจหลังจากการปรับปรุง

การปรับปรุงบริการระบบขนส่งมวลชนในเมืองพัทยาจะต้องอิงจากข้อมูลที่ชัดเจนและการมีส่วนร่วมของผู้ใช้บริการเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดในการตอบสนองความต้องการและสร้างความพึงพอใจสูงสุด

2. ตัวชี้วัดเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ครอบคลุมเขตเมืองพัทยา

ประเมินจากพื้นที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ในเขตเมืองพัทยา และสัดส่วนพื้นที่ที่รองรับบริการตามความเร็วอินเทอร์เน็ต ที่วัดโดยผู้ให้บริการเครือข่ายอินเทอร์เน็ตรายใหญ่ในพื้นที่ โดยแบ่งประเภทสัญญาณหรือคลื่นความถี่ออกเป็น 5 รูปแบบ คือ 2G ,3G ,4G ,4G+ และ 5G

ตารางที่ 14 ความครอบคลุมของคลื่นความถี่ ในพื้นที่เมืองพัทยา

ลำดับที่	ผู้ให้บริการ	ความครอบคลุมของคลื่นความถี่						บิตเรตสูงสุดในการดาวน์โหลด
		2G	3G	4G	4G+	5G	ร้อยละของพื้นที่	
1	AIS Mobile		/	/	/	/	85	1G
2	CAT Mobile		/	/		/	40	20M
3	DTAC			/	/	/	90	1G
4	NT Mobile		/	/	/	/	45	1G
5	True (incl. Roaming)		/	/	/	/	95	-
6	True Move H			/	/	/	95	1G

แหล่งที่มา: ผู้วิจัย (2566)

การปรับปรุงเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงในเขตเมืองพัทยาเป็นกระบวนการที่สำคัญในการเพิ่มคุณภาพการให้บริการและตอบสนองความต้องการของประชาชนและนักท่องเที่ยว นี่คือตัวชี้วัดหลัก วิธีการวิเคราะห์ และข้อเสนอในการปรับปรุงเครือข่าย

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

ตัวชี้วัดเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง

- ความเร็วในการเชื่อมต่อ (Bandwidth):
 - ความเร็วในการดาวน์โหลดและอัปโหลดข้อมูล
 - ความเร็วในการตอบสนอง (Latency)
- ความเสถียรและความเชื่อถือได้:
 - อัตราการขาดการเชื่อมต่อ (Dropout Rate)
 - ความเสถียรของการเชื่อมต่อในช่วงเวลาต่าง ๆ
- ความครอบคลุม (Coverage):
 - พื้นที่ที่ครอบคลุมด้วยสัญญาณอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง
 - ความแข็งแกร่งของสัญญาณในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น เขตชุมชน เขตธุรกิจ และพื้นที่ท่องเที่ยว

4. การให้บริการลูกค้า (Customer Service):
 - เวลาที่ใช้ในการแก้ไขปัญหา
 - ความพึงพอใจของลูกค้าในเรื่องการบริการ
5. ความปลอดภัยและการป้องกันข้อมูล:
 - ระบบป้องกันการโจมตีไซเบอร์
 - การรักษาความปลอดภัยของข้อมูลผู้ใช้
6. ความสามารถในการรองรับการใช้งาน:
 - จำนวนผู้ใช้งานที่สามารถเชื่อมต่อพร้อมกันได้
 - ความสามารถในการรองรับการใช้งานหนัก เช่น สตรีมมิ่งวิดีโอ หรือการประชุมออนไลน์

การวิเคราะห์

1. การสำรวจและรวบรวมข้อมูล:
 - ใช้เครื่องมือวัดความเร็วอินเทอร์เน็ตเพื่อเก็บข้อมูลความเร็วในการเชื่อมต่อ
 - ดำเนินการสำรวจความพึงพอใจของผู้ใช้บริการผ่านแบบสอบถามหรือสัมภาษณ์
2. การตรวจสอบความครอบคลุมและความเสถียร:
 - ตรวจสอบสัญญาณอินเทอร์เน็ตในพื้นที่ต่าง ๆ โดยใช้เครื่องมือวัดสัญญาณ
 - วิเคราะห์ข้อมูลการขาดการเชื่อมต่อและปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่าง ๆ
3. การประเมินการให้บริการลูกค้า:
 - ตรวจสอบเวลาในการตอบสนองและแก้ไขปัญหาของศูนย์บริการลูกค้า
 - เก็บข้อเสนอแนะและความคิดเห็นจากผู้ใช้บริการเกี่ยวกับประสบการณ์การบริการ
4. การตรวจสอบระบบความปลอดภัย:
 - ตรวจสอบมาตรการป้องกันการโจมตีไซเบอร์และการรักษาความปลอดภัยข้อมูล
 - ตรวจสอบความปลอดภัยของการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต

การปรับปรุงและข้อเสนอ

1. การเพิ่มความเร็วและความเสถียร:
 - อัปเกรดโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การติดตั้งไฟเบอร์ออปติกหรือเทคโนโลยี 5G
 - เพิ่มจำนวนเซิร์ฟเวอร์หรือเส้นทางการเชื่อมต่อเพื่อเพิ่มความเร็วและลดความล่าช้า
2. การขยายความครอบคลุม:
 - ติดตั้งจุดเชื่อมต่อ Wi-Fi หรือเสาสัญญาณเพิ่มเติมในพื้นที่ที่ขาดการครอบคลุม
 - ใช้เทคโนโลยีเครือข่าย Mesh เพื่อเพิ่มความครอบคลุมและการกระจายสัญญาณ
3. การปรับปรุงบริการลูกค้า:
 - เพิ่มการฝึกอบรมให้กับทีมบริการลูกค้าเพื่อให้สามารถตอบสนองปัญหาได้เร็วขึ้น
 - จัดทำช่องทางการติดต่อที่สะดวก เช่น แอปพลิเคชันหรือเว็บไซต์สำหรับการรายงานปัญหา และข้อเสนอแนะ
4. การเสริมความปลอดภัย:
 - ติดตั้งและอัปเดตระบบป้องกันการโจมตีไซเบอร์อย่างสม่ำเสมอ
 - ให้ความรู้และแนวทางเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยข้อมูลแก่ผู้ใช้บริการ
5. การติดตามและประเมินผล:
 - ดำเนินการตรวจสอบความเร็วและเสถียรภาพของเครือข่ายอย่างสม่ำเสมอ

- สำนวญควมคืดเห็นและควมพึงพอใจของผูใ้บริการเพื่อปรับปรุ้งบริการต่อไป
การดำเนินการตามตัวชี้วัดและข้อเสนอที่กล่าวถึงจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงในเมืองพญาและสร้างประสบการณ์การใช้งานที่ดีขึ้นให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว

3. ตัวชี้วัดควมพึงพอใจในการบริการผ่านแพลตฟอร์มกลาง หรือระบบสารสนเทศด้านบริการ

การประเมินควมพึงพอใจในการบริการผ่านแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการ โดยการพิจารณาตัวชี้วัดหลายด้านเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุม จะช่วยให้เข้าใจถึงระดับควมพึงพอใจของผูใ้ใช้ และพื้นที่ที่ต้องการการปรับปรุ้งในแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการ เพื่อพัฒนา และเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการต่อไป ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 15 ค่าสถิติควมพึงพอใจในแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการ

ข้อคำถาม		ค่าเฉลี่ย	การแปลผล (ระดับคุณภาพ)
1	การใช้แพลตฟอร์มกลาง ๓ ช่วยลดค่าใช้จ่ายและปัญหาในการเดินทาง	4.67	มากที่สุด
2	แพลตฟอร์มกลาง๓ มีความทันสมัย	4.33	มากที่สุด
3	แพลตฟอร์มกลาง๓ สามารถตรวจสอบความถูกต้องได้	4.33	มากที่สุด
4	แพลตฟอร์มกลาง๓ มีความชัดเจนในการสื่อสาร	4.67	มากที่สุด
5	แพลตฟอร์มกลาง๓ มีขั้นตอนการใช้งานที่ชัดเจน	5.00	มากที่สุด
6	ระบบแพลตฟอร์มกลาง๓ สามารถตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว	4.33	มากที่สุด
7	การจัดผัง และรูปแบบของแพลตฟอร์มกลาง๓ใช้งานง่าย	4.00	มาก
8	ภาพและเนื้อหาที่มีความเหมาะสม สวยงาม	4.00	มาก
9	แพลตฟอร์มกลาง๓ สามารถตอบสนองต่อผูใ้ใช้งานได้ทุกระดับ	4.33	มากที่สุด
10	แพลตฟอร์มกลาง๓ มีการเชื่อมโยงไปยังเว็บไซต์อื่นๆ	4.00	มาก
11	การแจ้งข่าวสารประชาสัมพันธ์มีความเหมาะสม	4.00	มาก
12	แพลตฟอร์มกลาง๓ มีความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร	4.33	มากที่สุด
13	แพลตฟอร์มกลาง๓ ให้ความสะดวกในการติดต่อราชการ	4.67	มากที่สุด
14	แพลตฟอร์มกลาง๓ สะดวกต่อการสืบค้นข้อมูล	4.67	มากที่สุด
15	แพลตฟอร์มกลาง๓ มีฟังก์ชันการใช้งานที่ครบถ้วนตามควมต้องการ	4.67	มากที่สุด

ที่มา : คณะผู้วิจัย (2566)

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การวัดความพึงพอใจในการบริการผ่านแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการมีความสำคัญในการประเมินคุณภาพการให้บริการและการตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ ตัวชี้วัดความพึงพอใจสามารถแบ่งออกเป็นหลายด้านเพื่อให้ได้ภาพรวมที่ครอบคลุมและมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงบริการนี้คือตัวชี้วัดหลักและวิธีการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้อง:

ตัวชี้วัดความพึงพอใจในการบริการผ่านแพลตฟอร์มกลาง

1. ความสะดวกในการใช้งาน (Usability):
 - ความง่ายในการเข้าถึง: ความสามารถในการเข้าสู่แพลตฟอร์มได้โดยไม่มียุ่งยาก
 - ความเข้าใจในอินเทอร์เฟซ: ความง่ายในการนำทางและการใช้งานฟังก์ชันต่าง ๆ
2. ความเสถียรและความเร็ว:
 - ความเร็วในการโหลด: เวลาที่ใช้ในการโหลดหน้าและข้อมูล
 - ความเสถียรของระบบ: ความถี่ในการเกิดข้อผิดพลาดหรือการล่มของระบบ
3. คุณภาพของข้อมูลและการให้บริการ:
 - ความถูกต้องของข้อมูล: ความถูกต้องและความทันสมัยของข้อมูลที่ให้บริการ
 - การให้ข้อมูลที่ชัดเจน: ความชัดเจนและความครอบคลุมของข้อมูลและคำแนะนำที่มีให้
4. ประสิทธิภาพในการตอบสนอง (Responsiveness):
 - เวลาตอบสนอง: เวลาที่ใช้ในการตอบสนองต่อคำร้องหรือข้อเสนอแนะ
 - คุณภาพการตอบสนอง: ความพึงพอใจต่อคำตอบหรือการดำเนินการที่ได้รับ
5. ความพึงพอใจของผู้ใช้ (User Satisfaction):
 - ความพอใจโดยรวม: ความพอใจในภาพรวมของประสบการณ์การใช้แพลตฟอร์ม
 - ความตั้งใจในการใช้บริการซ้ำ: ความตั้งใจที่จะใช้บริการหรือแพลตฟอร์มอีกครั้งในอนาคต
6. ความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัว:
 - การปกป้องข้อมูลส่วนบุคคล: มาตรการที่มีในการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล
 - ความโปร่งใสในการจัดการข้อมูล: ความชัดเจนในวิธีการเก็บและใช้งานข้อมูลผู้ใช้
7. การสนับสนุนและการช่วยเหลือ (Support):
 - ความพร้อมให้บริการ: ความพร้อมในการให้บริการช่วยเหลือหรือสนับสนุน
 - คุณภาพของการช่วยเหลือ: ความพึงพอใจต่อการสนับสนุนที่ได้รับจากทีมบริการลูกค้า

วิธีการวิเคราะห์

1. การสำรวจความคิดเห็นผู้ใช้:
 - ใช้แบบสอบถามหรือสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์และความพึงพอใจของผู้ใช้
 - ใช้เครื่องมือสำรวจออนไลน์ เช่น Google Forms หรือ SurveyMonkey

2. การวิเคราะห์ข้อมูลการใช้งาน:

- ติดตามและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้งาน เช่น เวลาที่ใช้ในการโหลด, อัตราการคลิก, และข้อมูลการเข้าใช้แพลตฟอร์ม
- ใช้เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเว็บ เช่น Google Analytics

3. การตรวจสอบข้อร้องเรียนและข้อเสนอแนะ:

- รวบรวมและวิเคราะห์ข้อร้องเรียนหรือข้อเสนอแนะจากผู้ใช้เพื่อระบุปัญหาและความต้องการ
- ประเมินแนวโน้มและข้อบกพร่องที่ต้องการการปรับปรุง

4. การประเมินการสนับสนุนและการช่วยเหลือ:

- ประเมินเวลาการตอบสนองและคุณภาพของการช่วยเหลือที่ได้รับจากทีมบริการลูกค้า
- ตรวจสอบความพึงพอใจของผู้ใช้จากการสนับสนุนที่ได้รับ

ข้อเสนอในการปรับปรุง

1. การพัฒนาและออกแบบ:

- ปรับปรุงการออกแบบและฟังก์ชันของแพลตฟอร์มให้ใช้งานง่ายและเข้าใจได้ง่าย
- เพิ่มฟังก์ชันการค้นหาหรือคำแนะนำที่ช่วยให้ผู้ใช้สามารถหาข้อมูลได้รวดเร็ว

2. การเพิ่มความเร็วและความเสถียร:

- ปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบเพื่อลดเวลาในการโหลดและเพิ่มความเสถียร
- ตรวจสอบและแก้ไขข้อผิดพลาดหรือปัญหาที่เกิดขึ้นในระบบ

3. การปรับปรุงข้อมูลและการให้บริการ:

- ตรวจสอบและอัปเดตข้อมูลให้ถูกต้องและทันสมัยอยู่เสมอ
- ให้ข้อมูลที่ชัดเจนและครอบคลุมเกี่ยวกับบริการที่มี

4. การเสริมความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัว:

- เสริมมาตรการป้องกันการโจมตีและรักษาความปลอดภัยของข้อมูลผู้ใช้
- เพิ่มความโปร่งใสในการจัดการข้อมูลและการใช้ข้อมูลผู้ใช้

5. การพัฒนาการสนับสนุนและการช่วยเหลือ:

- ปรับปรุงการตอบสนองและการสนับสนุนที่มีให้กับผู้ใช้
- เพิ่มช่องทางการติดต่อและการให้ความช่วยเหลือที่สะดวกและมีประสิทธิภาพ

การติดตามตัวชี้วัดและการดำเนินการตามข้อเสนอที่เสนอจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความพึงพอใจในการใช้แพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการ, ซึ่งเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ที่ดีและตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้บริการได้อย่างดีเยี่ยม

4. ตัวชี้วัดความพร้อมใช้งานของโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภค

การพิจารณาความพร้อมใช้งานของโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภคในเมืองพัทยาและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องสามารถช่วยให้เมืองมีการพัฒนาและปรับปรุงในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้ดียิ่งขึ้น ด้านล่างนี้คือการวิเคราะห์ความพร้อมใช้งานและข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงในเมืองพัทยา

1. น้ำประปา (Water Supply)

สถานการณ์ปัจจุบัน:

- การเข้าถึงน้ำประปาในเมืองพัทยามีความครอบคลุมทั่วทั้งเมือง แต่บางพื้นที่อาจพบปัญหาการขาดแคลนน้ำในช่วงฤดูแล้ง

ข้อเสนอแนะ:

- การขยายระบบน้ำประปา: ลงทุนในการขยายเครือข่ายน้ำประปาไปยังพื้นที่ที่ยังขาดแคลนและพื้นที่ขยายตัวใหม่
- การพัฒนาแหล่งน้ำใหม่: สำรวจและพัฒนาแหล่งน้ำใหม่เพื่อรองรับความต้องการที่เพิ่มขึ้น
- การปรับปรุงเทคโนโลยีการกรองน้ำ: ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการกรองและบำบัดน้ำเพื่อเพิ่มคุณภาพน้ำ

2. ไฟฟ้า (Electricity)

สถานการณ์ปัจจุบัน:

- ระบบไฟฟ้าในเมืองพัทยามีความเสถียร แต่บางพื้นที่อาจมีปัญหาไฟฟ้าดับบ่อยครั้ง

ข้อเสนอแนะ:

- การอัปเกรดโครงสร้างพื้นฐานไฟฟ้า: ลงทุนในการอัปเกรดโครงสร้างพื้นฐานไฟฟ้า เช่น การเพิ่มสายไฟฟ้าและระบบส่งไฟฟ้า
- การพัฒนาแหล่งพลังงานทดแทน: ส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ เพื่อลดการพึ่งพาพลังงานฟอสซิล
- การติดตั้งระบบสำรองไฟฟ้า: ติดตั้งระบบสำรองไฟฟ้าเพื่อรับมือกับการหยุดชะงักของระบบ

3. การขนส่ง (Transportation)

สถานการณ์ปัจจุบัน:

- ระบบขนส่งสาธารณะในเมืองพัทยายังมีข้อจำกัดและไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่

ข้อเสนอแนะ:

- การขยายระบบขนส่งสาธารณะ: เพิ่มจำนวนเส้นทางและบริการของระบบขนส่งสาธารณะ เช่น รถบัสและรถไฟฟ้า
- การพัฒนาระบบขนส่งอัจฉริยะ: ใช้เทคโนโลยีในการจัดการการขนส่ง เช่น ระบบติดตามตำแหน่งและแอปพลิเคชันสำหรับการจอง
- การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานถนน: ปรับปรุงถนนและสัญญาณจราจรเพื่อเพิ่มความปลอดภัยและลดการจราจรติดขัด

4. ระบบระบายน้ำ (Drainage System)

สถานการณ์ปัจจุบัน:

- ระบบระบายน้ำในเมืองพัทธามีปัญหา น้ำท่วมในบางพื้นที่โดยเฉพาะช่วงฤดูฝน

ข้อเสนอแนะ:

- การพัฒนาระบบระบายน้ำ: อัปเดตระบบระบายน้ำเพื่อเพิ่มความสามารถในการรับน้ำฝนและลดน้ำท่วม
- การสร้างพื้นที่เก็บน้ำฝน: สร้างพื้นที่เก็บน้ำฝนหรือบ่อน้ำเพื่อช่วยระบายน้ำออกจากพื้นที่
- การบำรุงรักษาระบบระบายน้ำ: ตรวจสอบและบำรุงรักษาระบบระบายน้ำอย่างสม่ำเสมอเพื่อป้องกันการอุดตัน

5. การจัดการขยะ (Waste Management)

สถานการณ์ปัจจุบัน:

- การจัดการขยะในเมืองพัทธามีประสิทธิภาพ แต่ยังมีปัญหาขยะล้นหลามในบางพื้นที่

ข้อเสนอแนะ:

- การเพิ่มระบบการรีไซเคิล: ส่งเสริมการรีไซเคิลและการจัดการขยะอย่างยั่งยืน
- การจัดการขยะอย่างมีประสิทธิภาพ: เพิ่มความถี่ในการเก็บขยะและใช้เทคโนโลยีในการจัดการขยะ
- การสร้างความตระหนักรู้: ส่งเสริมการศึกษาผู้ประชาชนเกี่ยวกับการจัดการขยะและการรีไซเคิล

บทที่ 5

ยุทธศาสตร์ที่ 3

ส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
(Encourage economic innovation and Eco-Friendly)

ยุทธศาสตร์ที่ 3

ส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
(Encourage economic innovation and Eco-Friendly)

- เป้าประสงค์ :**
1. การเป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพที่ทันสมัยแห่งภาคตะวันออก
 2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพและการท่องเที่ยวสีเขียว
 3. การส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน ภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- กลยุทธ์ :**
1. การส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมด้านสุขภาพ เช่น บุคลากร โรงพยาบาล อุปกรณ์ทางการแพทย์ และระบบสารสนเทศสาธารณสุขและสุขภาพ เพื่อให้เมืองพัทยาเป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพที่ทันสมัยแห่งภาคตะวันออก และมุ่งสู่การพัฒนาาระบบการแพทย์ระดับนานาชาติ
 2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ ที่มีศักยภาพในการเติบโตสูง
 3. การส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียวใน 2 มิติ ได้แก่ 1) มิติด้านสิ่งแวดล้อม และ 2) มิติด้านศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นและพหุวัฒนธรรม
 4. การยกระดับอุตสาหกรรมไมซ์ (Meetings, Incentives, Conventions, Exhibitions: MICE)
 5. การส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน การประกอบอาชีพ การสร้างรายได้ ที่สามารถพึ่งตนเองภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
 6. การส่งเสริมเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์

จุดยืนทางยุทธศาสตร์ :

มุ่งเน้นการส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจการท่องเที่ยว เมืองพัทยาเติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการเชื่อมโยงความร่วมมือของทุกภาคส่วนในการฝ่าทุกวิกฤต ยกกระดับศักยภาพเศรษฐกิจที่มีโอกาสการจ้างงาน และสร้างรายได้ให้กับภาคประชาชนอย่างทั่วถึง

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของยุทธศาสตร์ :

1. ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3 ด้าน ดังนี้
 - 1.1 ด้านสาธารณสุข บริการทางสังคม และคุณภาพชีวิต
 - 1.2 ด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน อาชีพ การท่องเที่ยว และการลงทุน
 - 1.3 ด้านการส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน และโบราณสถาน
2. ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 2 ด้าน ดังนี้
 - 2.1 ด้านชีวิตการงาน
 - 2.2 ด้านรายได้

3. ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 3ด้าน ดังนี้
 - 3.1 ด้านเศรษฐกิจอัจฉริยะ (Smart Economy)
 - 3.2 ด้านสิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Smart Environment)
 - 3.3 ด้านพลเมืองอัจฉริยะ (Smart People)

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล :

1. ตัวชี้วัดการรับรองคุณภาพโรงพยาบาลมาตรฐานสากลของสถานพยาบาลสังกัดเมืองพัทยา
2. ตัวชี้วัดปริมาณของแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิดBCG
3. ตัวชี้วัดรายได้ของประชาชนต่อหัวหรือครัวเรือน
4. ตัวชี้วัดกลุ่มอาชีพชุมชนเมืองพัทยา

วิธีการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ (ปีที่ 1) :

ในการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (ปีงบประมาณพ.ศ.2566) จะใช้เกณฑ์สัมฤทธิ์ผลและการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Achievement) ซึ่งเป็นการประเมินความสำเร็จโดยพิจารณาเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของเมืองพัทยา ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ กับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบาย โดยการประเมินผลผลิต (Outputs)

1. กำหนดตัวชี้วัด (Indicators) : กำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลได้ชัดเจน เช่น จำนวนธุรกิจใหม่ที่เริ่มต้นในพัทยา, มูลค่าการลงทุนใหม่ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม, อัตราการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่เข้าสู่ธุรกิจในพื้นที่ เป็นต้น
2. เก็บข้อมูลเบื้องต้น (Baseline Data) : ทำการเก็บข้อมูลพื้นฐาน (baseline data) เพื่อทราบสถานภาพปัจจุบันของแต่ละตัวชี้วัด ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเปรียบเทียบและการวัดผลในอนาคต
3. การติดตามและบันทึกข้อมูล (Tracking and Recording) : ติดตามการดำเนินการและกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์ โดยบันทึกข้อมูลอย่างเป็นระบบ เช่น การจัดสรรงบประมาณ, การประชาสัมพันธ์โครงการ, การประชุมทำความเข้าใจกับผู้บริหาร, การตรวจสอบความก้าวหน้าของโครงการ เป็นต้น
4. การวิเคราะห์และประเมินผล (Analysis and Evaluation) : วิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมและประเมินผลตามตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ ปรับปรุงแผนการดำเนินงานต่อไปหากจำเป็น
5. รายงานผลและสื่อสาร (Reporting and Communication) : จัดทำรายงานผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ และสื่อสารผลต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหาร สื่อมวลชน และสาธารณะ เป็นต้น

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล :

1. จำนวนธุรกิจใหม่ที่เริ่มต้นในพัทยา : เป็นตัวชี้วัดที่บ่งบอกถึงความน่าสนใจของพัทยาคือเป็นศูนย์กลางธุรกิจและนวัตกรรมใหม่

2. มูลค่าการลงทุนใหม่ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม : การวัดผลจากการลงทุนที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ อัตราการลงทุน
3. การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่เข้าสู่ธุรกิจ : วัดจากการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่เข้าสู่ กิจกรรมธุรกิจในพื้นที่
4. การเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ-เอกชน : เช่น โครงการร่วมสร้างสรรค์ที่มีประโยชน์ ต่อเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม
5. การสร้างองค์ความรู้และการศึกษา: การวัดผลจากการสร้างองค์ความรู้และการศึกษาที่เกี่ยวข้อง กับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในพื้นที่

ขั้นตอนการดำเนินงาน :

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยเริ่มจากการศึกษาเกี่ยวกับยุทธศาสตร์เมือง พัทยาภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 และแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งมีรายละเอียดของกิจกรรมและโครงการเมืองพัทยาที่เกี่ยวข้องตามยุทธศาสตร์ จากนั้นจึงกำหนดตัวชี้วัดที่สำคัญ กรอบแนวคิดการประเมินผล และเกณฑ์การติดตามและประเมินผลที่เหมาะสม ตามแต่ละยุทธศาสตร์ ซึ่งยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมได้ดังต่อไปนี้

1. เป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพที่ทันสมัยแห่งภาคตะวันออก ด้วยการพัฒนาศักยภาพทางการแพทย์และบริการสุขภาพ พัฒนาโรงพยาบาลและศูนย์การแพทย์ที่มีเทคโนโลยีและอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ทันสมัย เพื่อให้บริการการรักษาที่มีคุณภาพสูง สนับสนุนการศึกษาและการอบรมในวงการแพทย์และด้านสุขภาพ เพื่อเพิ่มศักยภาพและความเชี่ยวชาญของบุคลากรทางการแพทย์ พัฒนาระบบสารสนเทศทางการแพทย์ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อการบริหารจัดการที่เป็นระบบและการให้บริการที่มีประสิทธิภาพ สนับสนุนการรับรองมาตรฐานสากลเช่น Joint Commission International (JCI) เพื่อให้โรงพยาบาลและศูนย์การแพทย์ได้รับการยอมรับทั้งในและต่างประเทศ พัฒนาบริการที่ประทับใจและตอบสนองต่อความต้องการของผู้รับบริการทางการแพทย์ เช่น การจัดทำแผนการดูแลผู้ป่วยที่ทันสมัยและเหมาะสม สร้างพื้นที่สีเขียวและพื้นที่สาธารณะที่เป็นมิตรต่อสุขภาพ เช่น สวนสาธารณะ สนามกีฬา และทางเท้าของเมือง สร้างเสริมกิจกรรมที่ส่งเสริมสุขภาพ เช่น การจัดกิจกรรมการออกกำลังกายที่สาธารณะ เป็นต้น เพิ่มเติมสนับสนุนการร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาโครงการที่เกี่ยวกับสุขภาพและการแพทย์ สนับสนุนธุรกิจในพื้นที่ให้เข้าร่วมกับโครงการที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและการแพทย์

2. การส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจเบื้องต้น การจัดตั้งจัดตั้งศูนย์นวัตกรรมเพื่อส่งเสริมการพัฒนาและนวัตกรรมในภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจของพัทยา และให้ความสำคัญต่อการสนับสนุนธุรกิจสตาร์ทอัพที่มีแนวคิดนวัตกรรมในพัทยา โดยการให้ที่ปรึกษาทางธุรกิจ และการสนับสนุนทุนเริ่มต้น สร้างโอกาสให้กับภาครัฐและเอกชนที่จะร่วมมือกันในการพัฒนาโครงการที่สนับสนุน

นวัตกรรมทางเศรษฐกิจ สนับสนุนการศึกษาและการอบรมที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีให้แก่ประชาชนและธุรกิจในพื้นที่

3. การเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อย่างยั่งยืน รวมถึงการจัดการทรัพยากรน้ำและพื้นที่สีเขียว สนับสนุนโครงการที่ช่วยลดการมลพิษและการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในพื้นที่สร้างพื้นที่สีเขียวและพื้นที่สาธารณะที่สะดวกสบายแก่ประชาชน สนับสนุนโครงการการใช้พลังงานทดแทนและการลดการใช้พลังงานที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อม

ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 เป็นปีแรกในการติดตามและประเมินผล จึงมีลักษณะของการศึกษาและสำรวจในลักษณะของการกำหนดฐานข้อมูลสำคัญและหลักเกณฑ์ เพื่อให้สามารถใช้ในการสังเกตและเปรียบเทียบชุดข้อมูลในปีงบประมาณ พ.ศ.2567 – 2570 (ปีที่ 2-5) ต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนที่ 2 วางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งที่มาต่างๆทั้งหน่วยงานภายในหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้รับประโยชน์ ประกอบด้วย

1. ข้อมูลสำหรับการประเมินผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) มีแหล่งที่มาของข้อมูล ดังนี้
 - 1.1 ข้อมูลสถานพยาบาล ที่ตั้งอัตราการรองรับผู้ป่วยและสัดส่วนประชาชนในพื้นที่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา
 - 1.2 สถิติประชากร เมืองพัทยา
 - 1.3 จำนวนโครงการที่เมืองพัทยามีการสนับสนุนงบประมาณ หรือสนับสนุนกลุ่มอาชีพกลุ่มวิสาหกิจชุมชนกลุ่มการท่องเที่ยว ฯลฯ
 - 1.4 จำนวนโครงการหรือกิจกรรมที่เมืองพัทยาดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ
2. ข้อมูลสำหรับการประเมินผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs) มีแหล่งที่มาของข้อมูล ดังนี้
 - 2.1 ข้อมูลจากสถานพยาบาลในสังกัดเมืองพัทยาและข้อมูลประชากรจากเมืองพัทยา
 - 2.2 ข้อมูลจากภาพถ่ายดาวเทียมและการสำรวจแหล่งพื้นที่ท่องเที่ยวรายชุมชน
 - 2.3 แบบสอบถามข้อมูลประชากรเก็บรวบรวมจากประชาชนกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.4 ข้อมูลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะของเมืองพัทยา

ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนี

1. ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีด้านสถานพยาบาล การรับรองคุณภาพโรงพยาบาลมาตรฐานสากลของสถานพยาบาลสังกัดเมืองพัทยา โดยใช้ข้อมูลสถานพยาบาล ที่ตั้งอัตราการรองรับผู้ป่วย และสัดส่วนประชาชนในพื้นที่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา ซึ่งเขตพื้นที่เมืองพัทยารองรับและรักษาผู้ป่วย ส่งเสริมการให้บริการประชาชนทางด้านสาธารณสุข ประกอบด้วยโรงพยาบาลในสังกัดของ รัฐ โรงพยาบาลของเอกชน โรงพยาบาลที่อยู่ในกำกับดูแลของเมืองพัทยา ศูนย์บริการสาธารณสุขเมือง พัทยา ศูนย์สาธารณสุข มูลฐานชุมชนเมืองพัทยา อาสาสมัครสาธารณสุขในเขตเมืองพัทยา คลินิก ร้าน ขายยา และคลินิกสัตว์แพทย์ ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ประกอบด้วย

- 1) โรงพยาบาลรัฐจำนวน 1 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลบางละมุง

- 2) โรงพยาบาลของเอกชน จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลกรุงเทพพัทยา, โรงพยาบาลพัทยาเมโมเรียล, โรงพยาบาลพัทยาอินเตอร์ และโรงพยาบาลจอมเทียน
- 3) โรงพยาบาลในกำกับดูแลของเมืองพัทยา จำนวน 1 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลเมืองพัทยา
- 4) ศูนย์บริการสาธารณสุขเมืองพัทยา จำนวน 1 แห่ง ได้แก่ ศูนย์บริการสาธารณสุข เมืองพัทยา
- 5) ศูนย์แพทย์ชุมชน 2 แห่ง ได้แก่ ศูนย์แพทย์ชุมชนบ้านเกาะล้าน (โอนไปอยู่เกาะล้าน) และศูนย์แพทย์ชุมชนเมืองพัทยา (วัดบุญญ์กัญจนาราม)
- 6) ศูนย์สาธารณสุขมูลฐานชุมชนเมืองพัทยา จำนวน 32 แห่ง
- 7) อาสาสมัครสาธารณสุขในเขตเมืองพัทยา (อสม.) จำนวน 231 คน
- 8) ทีมเฝ้าระวังสอบสวนโรคเคลื่อนที่เร็ว (SRRT) เมืองพัทยา จำนวน 153 คน และจิตอาสา จำนวน 57 คน
- 9) คลินิก จำนวน 359 แห่ง
- 10) ร้านขายยา จำนวน 473 แห่ง
- 11) คลินิกสัตว์แพทย์ จำนวน 39 แห่ง

ที่มา : สถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (2566)

2. ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีด้านข้อมูลประชากร เมืองพัทยาเป็นหนึ่งในเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย ด้วยการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีการอพยพแรงงานจากถิ่นอื่นเข้ามาทำงานในภาคการท่องเที่ยวและบริการ ทำให้ประชากรแฝงมีจำนวนมากกว่าประชากรตามทะเบียนราษฎรประมาณ 4-5 เท่า ซึ่งคิดเป็นจำนวนประมาณ 400,000 - 500,000 คนในช่วงเวลาปกติ อย่างไรก็ตาม สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ได้ส่งผลให้ประชากรแฝงลดลงอย่างมีนัยสำคัญ จากข้อมูลของโครงการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป จำนวน การกระจายตัวและวัตถุประสงค์ในการย้ายถิ่นของประชากรแฝงในเมืองพัทยา เพื่อใช้กำหนดแนวทางในการวางแผนพัฒนาเมืองพัทยา ระยะที่ 3 ประจำปี พ.ศ. 2565 (จัดทำโดยฝ่ายวิจัยและประเมินผล สำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ) พบว่ามีจำนวนประชากรแฝงจำนวน 317,967 คน ซึ่งไม่ได้มีการแจ้งย้ายที่อยู่เข้ามาตามกฎหมายทะเบียนราษฎร ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนประชากรแฝง ได้แก่

- 1) เมืองพัทยามีสถานที่ท่องเที่ยวและสถานบันเทิงมากมาย ทำให้มีนักท่องเที่ยวและแรงงานเข้ามาเป็นจำนวนมาก
- 2) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ และโครงสร้างพื้นฐานส่งเสริมการท่องเที่ยว
- 3) แรงงานจากจังหวัดต่างๆ รวมถึงแรงงานต่างชาติที่เข้ามาทำงานในภาคบริการ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร และการก่อสร้าง
- 4) การเคลื่อนย้ายของแรงงานมีผลโดยตรงต่อจำนวนประชากรแฝงในพัทยา
- 5) การแพร่ระบาดของโควิด-19 ส่งผลให้มีการเคลื่อนย้ายกลับภูมิลำเนาของแรงงาน และการลดลงของนักท่องเที่ยวต่างชาติและในประเทศทำให้จำนวนประชากรแฝงลดลงอย่างมีนัยสำคัญ

ซึ่งอาจจำเป็นต้องเพิ่มการจัดเก็บและบริหารจัดการข้อมูลประชากรแฝงอย่างเป็นระบบ เพื่อนำมาวิเคราะห์และวางแผนการพัฒนาเมืองอย่างแม่นยำ รวมถึงส่งเสริมให้ประชากรแฝงมีการแจ้งย้ายที่อยู่เข้ามาตามกฎหมายทะเบียนราษฎรเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ตอบสนองต่อการเติบโตของประชากรแฝง เช่น ที่อยู่อาศัย ระบบน้ำและไฟฟ้า ส่งเสริมการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ ๆ ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกลับมาได้หลังสถานการณ์โควิด-19

3. ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีด้านจำนวนโครงการที่เมืองพัทยามีการสนับสนุนงบประมาณหรือสนับสนุนกลุ่มอาชีพ กลุ่ม วิสาหกิจชุมชนกลุ่มการท่องเที่ยวเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากร ข้อมูลรายงานประจำปีของเมืองพัทยา หรือสำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ ซึ่งเมืองพัทยามีการจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนโครงการต่างๆ มีจำนวนมากมายื่นอยู่กับแผนงานและนโยบายของแต่ละปี งบประมาณเหล่านี้อาจครอบคลุมถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การปรับปรุงบริการสาธารณะ และการส่งเสริมการท่องเที่ยว มีการจัดอบรมเพื่อเพิ่มทักษะและความรู้ให้กับกลุ่มอาชีพต่างๆ เช่น การทำงานในภาคบริการ การประกอบอาชีพเสริม การทำธุรกิจขนาดเล็ก มีการสนับสนุนเงินทุนหรือสินเชื่อเพื่อช่วยเหลือกลุ่มอาชีพในการเริ่มต้นหรือขยายธุรกิจ การจัดอบรมและให้คำปรึกษาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนการสนับสนุนด้านการตลาด เช่น การจัดแสดงสินค้า การประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางต่างๆ

4. ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีด้านจำนวนโครงการหรือกิจกรรมที่เมืองพัทยาดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ ได้แก่

- 1) จำนวนโครงการส่งเสริมอาชีพที่ดำเนินการในแต่ละปี จำนวนกิจกรรมต่างๆ ที่ดำเนินการภายในโครงการแต่ละโครงการ
- 2) ประเภทของการส่งเสริมอาชีพ การจัดประเภทโครงการ เช่น การฝึกอบรม การให้คำปรึกษา การสนับสนุนเงินทุน การจัดงานแสดงสินค้าและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น และข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของอาชีพที่ได้รับการส่งเสริม เช่น การท่องเที่ยว การเกษตร การประมง งานฝีมือ และบริการ
- 3) ข้อมูลเกี่ยวกับงบประมาณที่จัดสรรให้กับโครงการส่งเสริมอาชีพและการสนับสนุนเงินทุนหรือสินเชื่อให้กับ กลุ่มอาชีพต่างๆ
- 4) ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการหรือกิจกรรมส่งเสริมอาชีพ การวิเคราะห์ผลลัพธ์ของโครงการ เช่น การสร้างงานใหม่ การเพิ่มรายได้ ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วม

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาวิจัยภาคสนาม (Survey Research) เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากประชาชนทั่วไปในพื้นที่ 42 ชุมชนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา เพื่อนำมาใช้ในการประเมินผลลัพธ์ในแง่มุมมองของผู้รับประโยชน์ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องในโครงการและกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของเมืองพัทยา และหรือเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งเป็นข้อมูลทุติยภูมิที่ผ่านการรวบรวม วิเคราะห์ และเผยแพร่

เป็นสาธารณะจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกดังที่กำหนดไว้ในขั้นตอนที่ 2 สำหรับนำมาใช้ในการประเมินในประเด็นอื่นๆ ที่สามารถประเมินได้ตามเกณฑ์

ขั้นตอนที่ 4 นำข้อมูลทั้งข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณที่เก็บรวบรวมได้มาทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ก่อนเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) ภายใต้กรอบแนวคิดของการติดตามและประเมินผล หรือตัวชี้วัดที่ได้จัดทำขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบของวัตถุประสงค์ แนวคิดของการติดตามและประเมินผล และตัวชี้วัดสำหรับการประเมินยุทธศาสตร์ทั้ง 5 ด้าน และ 19 ตัวชี้วัด ที่ได้กำหนดไว้ ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับในส่วนของข้อมูลเชิงคุณภาพ และวิธีการ วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) และสถิติอนุมาน (Inferential Statistics) สำหรับ ในส่วนของข้อมูลเชิงปริมาณภาพ

ขั้นตอนที่ 6 นำเสนอข้อมูล (Data Presentation) โดยจัดทำเป็นรายงานโครงการติดตาม และประเมินผล ตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570

การวิเคราะห์ข้อมูล :

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 3 มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. กำหนดตัวชี้วัดและรายละเอียดของตัวชี้วัดสำหรับการประเมินผลการดำเนินงานรายมิติ
2. กำหนดดัชนีชี้วัด และค่าสถิติต่างๆที่ต้องเก็บบันทึก ในปีงบประมาณ พ.ศ.2566 (ปีที่1) เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในลักษณะของการตั้งเป็นเกณฑ์ และกำหนดเป็นดัชนีชี้วัดที่ใช้ในการติดตาม เปรียบเทียบ และประเมินผล ตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ในปีงบประมาณต่อไป (ปีที่ 2-5)
3. นำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง หรือหน่วยงานต่างๆมาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการ สรุปข้อมูล การจัดกลุ่มข้อมูลตามดัชนีตัวชี้วัดรายด้าน และการจำแนกข้อมูลรายมิติ ภายใต้กรอบแนวคิดของการประเมินผล และตัวชี้วัดรายมิติที่ได้จัดทำไว้
4. นำข้อมูลที่ได้วิเคราะห์ และจำแนกไว้เป็นมิติยุทธศาสตร์รายด้านมาเก็บเป็นฐานข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อสรุประดับของผลการประเมินการดำเนินงานโครงการของเมืองพัทยาในส่วนของงบประมาณปี พ.ศ. 2566 และเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดดัชนีชี้วัด/ค่าเป้าหมาย รวมถึงเปรียบเทียบกับตัวชี้วัดในปีงบประมาณต่อไป

สรุปผลการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ที่ 3

1. ตัวชี้วัดการรับรองคุณภาพโรงพยาบาลมาตรฐานสากลของสถานพยาบาลสังกัดเมืองพัทยา

- ข้อมูลจากสถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล หรือ สรพ.

วิเคราะห์จากข้อมูลโรงพยาบาล

การวิเคราะห์นี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการรับรองมาตรฐานสากลในการยกระดับคุณภาพการบริการทางการแพทย์และสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ป่วย ทั้งในและนอกประเทศ ข้อมูลนี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา นโยบายและแผนการพัฒนสถานพยาบาลในอนาคต

1) ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ดัชนีด้านสถานพยาบาล การรับรองคุณภาพโรงพยาบาลมาตรฐานสากลของสถานพยาบาลสังกัดเมืองพัทยา โดยใช้ข้อมูลสถานพยาบาล ที่ตั้งอัตราการรองรับผู้ป่วย และสัดส่วนประชาชนในพื้นที่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา ซึ่งเขตพื้นที่เมืองพัทยารองรับและรักษาผู้ป่วย ส่งเสริมการให้บริการประชาชนทางด้านสาธารณสุข ประกอบด้วยโรงพยาบาลในสังกัดของรัฐ โรงพยาบาลของเอกชน โรงพยาบาลที่อยู่ในกำกับดูแลของเมืองพัทยา ศูนย์บริการสาธารณสุขเมืองพัทยา ศูนย์สาธารณสุขมูลฐานชุมชนเมืองพัทยา อาสาสมัครสาธารณสุขในเขตเมืองพัทยา คลินิก ร้านขายยา และคลินิกสัตว์แพทย์ ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ประกอบด้วย

1. โรงพยาบาลรัฐจำนวน 1 แห่ง
2. โรงพยาบาลของเอกชน จำนวน 4 แห่ง
 - โรงพยาบาลกรุงเทพพัทยา
 - โรงพยาบาลพัทยาเมโมเรียล
 - โรงพยาบาลพัทยาอินเตอร์
 - โรงพยาบาลจอมเทียน
3. โรงพยาบาลในกำกับดูแลของเมืองพัทยา จำนวน 1 แห่ง
4. ศูนย์บริการสาธารณสุขเมืองพัทยา จำนวน 1 แห่ง
5. ศูนย์แพทย์ชุมชน จำนวน 2 แห่ง
6. ศูนย์สาธารณสุขมูลฐานชุมชนเมืองพัทยา จำนวน 32 แห่ง
7. อาสาสมัครสาธารณสุขในเขตเมืองพัทยา (อสม.) จำนวน 231 คน
8. ทีมเฝ้าระวังสอบสวนโรคเคลื่อนที่เร็ว (SRRT) เมืองพัทยา จำนวน 153 คน และจิตอาสา จำนวน 57 คน
9. คลินิก จำนวน 359 แห่ง
10. ร้านขายยา จำนวน 473 แห่ง
11. คลินิกสัตว์แพทย์ จำนวน 39 แห่ง

ที่มา : กองบริหารการสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข (2566)

1.1.2 การประเมินและการรับรอง

สถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากล: เช่น Joint Commission International - JCI หรือมาตรฐาน HA ของไทย

- **ดัชนีย่อยด้านประเภทของการรับรองมาตรฐาน**

สถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน JCI และ HA มีความแตกต่างกันในด้านการบริหารจัดการ การบริการทางการแพทย์ และการดูแลผู้ป่วย ซึ่งส่งผลให้มีความหลากหลายในการให้บริการที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ป่วย ได้แก่

ประเภทของการรับรอง : ส่วนใหญ่เป็นการรับรองตามมาตรฐาน JCI และมาตรฐาน HA

ความแตกต่างในการรับรอง : ความแตกต่างระหว่างการรับรองของ JCI และ HA ในด้านการบริหารจัดการ การบริการทางการแพทย์ และการดูแลผู้ป่วย รักษาและปรับปรุงคุณภาพการบริการอย่างต่อเนื่อง โดยการประเมินและรับฟังความคิดเห็นจากผู้ป่วย

- **ดัชนีย่อยด้านประเภทของการรับรองมาตรฐาน**

มาตรฐาน JCI (Joint Commission International) อยู่ในกำกับดูแลของ The Joint Commission ซึ่งเป็นสถาบันของสหรัฐอเมริกาที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล เป็นองค์กรอิสระที่ไม่หวังผลกำไร และมีการดำเนินงานมานานกว่า 75 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพ และความปลอดภัยในการดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยให้กับสถานพยาบาลต่างๆ ทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง ด้วยการตรวจประเมินอย่างละเอียดถี่ถ้วน ตลอดจนให้การรับรองมาตรฐานคุณภาพแก่สถานพยาบาลที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามข้อกำหนด ในปัจจุบันทั่วโลกมีสถานพยาบาลที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน JCI แล้วกว่า 300 แห่ง จาก 39 ประเทศ และสำหรับในประเทศไทยมีสถานพยาบาลที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน JCI รวม 53 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาล 43 แห่ง และคลินิกอีก 10 แห่ง โดยกรมสบส. ก็ได้มีนโยบายพัฒนาและส่งเสริมให้ความรู้สถานพยาบาลของประเทศไทยให้ได้รับการรับรองจากมาตรฐานสากล JCI มาอย่างต่อเนื่อง

การตรวจประเมินของ The Joint Commission เพื่อพิจารณารับรองสถานพยาบาลตามมาตรฐาน JCI นั้นครอบคลุมทั้งการบริหารจัดการองค์กร ทิศทางและภาวะผู้นำ ระบบโครงสร้างความปลอดภัยทางกายภาพ ระบบการรองรับภาวะฉุกเฉิน ระบบการป้องกันและควบคุมการติดเชื้อ ระบบการสื่อสารและสารสนเทศ ระบบการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคล ระบบคุณภาพและความปลอดภัยผู้ป่วย รวมไปถึงการพัฒนา และปรับปรุงคุณภาพการดูแลรักษาตั้งแต่ผู้ป่วยเข้ามาในโรงพยาบาล จนกระทั่งผู้ป่วยออกจากโรงพยาบาล โดยคำนึงถึงสิทธิผู้ป่วย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคและอาการที่เป็น ตลอดจนการปฏิบัติที่ถูกต้องเพื่อให้กระบวนการดูแลรักษาเกิดผลลัพธ์ที่ให้ประโยชน์สูงสุดต่อผู้ป่วย

มาตรฐาน HA (Hospital Accreditation) “มาตรฐานโรงพยาบาลและบริการสุขภาพ ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี” ซึ่งประกาศใช้เมื่อพ.ศ. 2549 เป็นมาตรฐานที่ประมวลเอาข้อกำหนดสำคัญมาตรฐาน 3 เรื่อง ได้แก่ มาตรฐานการดูแลผู้ป่วย มาตรฐานการสร้างเสริมสุขภาพ

และเกณฑ์บริหารจัดการสู่ความเป็นเลิศ มาตรฐานดังกล่าวได้รับการรับรองในระดับสากลจาก ISQua (International Society for Quality in Healthcare) เมื่อต้นปี 2553 ISQua เป็นองค์กรเดียวที่ให้การรับรองระบบ Healthcare Accreditation ของประเทศต่างๆ ทั่วโลก การที่มาตรฐาน HA ได้รับการรับรองจาก ISQua ถือเป็นก้าวที่สำคัญในการสร้างภาพลักษณ์ของกระบวนการรับรองคุณภาพสถานพยาบาลของประเทศไทย ให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล และช่วยให้ผู้มารับบริการในสถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองกระบวนการคุณภาพ HA ไม่ว่าจะเป็่นชาวไทยหรือชาวต่างชาติให้มั่นใจในคุณภาพของบริการที่จะได้รับมากยิ่งขึ้น

- **ดัชนีย่อยด้านการบริการทางการแพทย์**

การประเมินคุณภาพการบริการพบว่าผู้ป่วยมีความพึงพอใจสูง และมีอัตราการกลับมาใช้บริการที่สถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลเพิ่มขึ้น การให้บริการที่มีคุณภาพสูงมีผลให้ผู้ป่วยได้รับการดูแลที่ดีและปลอดภัย ได้แก่

การประเมินคุณภาพการบริการ: การประเมินความพึงพอใจของผู้ป่วยและการตอบสนองต่อความต้องการของผู้ป่วย อัตราการกลับมาใช้บริการ: อัตราการกลับมาใช้บริการของผู้ป่วยที่มีการรับรองมาตรฐานสากลสูงขึ้น

การส่งเสริมการฝึกอบรมบุคลากร: จัดการฝึกอบรมเพิ่มเติมให้กับบุคลากรทางการแพทย์เพื่อรักษามาตรฐานและความเป็นมืออาชีพในการให้บริการ

- **ดัชนีย่อยด้านการบริหารจัดการและการพัฒนา**

สถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองได้ดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการจัดการระบบสารสนเทศทางการแพทย์ และการพัฒนาทักษะบุคลากรอย่างต่อเนื่อง การฝึกอบรมและการศึกษาต่อเนื่องเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยรักษามาตรฐานการบริการ ได้แก่

การปรับปรุงและพัฒนา: การปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การจัดการระบบสารสนเทศทางการแพทย์ และการพัฒนาทักษะบุคลากร

การส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ: การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการและการให้บริการทางการแพทย์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความสะดวกสบาย

การฝึกอบรมและการศึกษา: การส่งเสริมการฝึกอบรมและการศึกษาเพิ่มเติมสำหรับบุคลากรทางการแพทย์เพื่อรักษามาตรฐานการบริการ

- **ดัชนีย่อยด้านผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม**

การรับรองมาตรฐานสากลช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวและผู้ป่วยจากต่างประเทศ ส่งผลให้มีการเพิ่มรายได้จากการให้บริการทางการแพทย์ นอกจากนี้ยังช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในเมืองพัทยาและพื้นที่ใกล้เคียง ได้แก่

ผลกระทบทางเศรษฐกิจ: การรับรองมาตรฐานสากลช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวและผู้ป่วยจากต่างประเทศ ส่งผลให้มีการเพิ่มรายได้จากการให้บริการทางการแพทย์

ผลกระทบทางสังคม: การมีสถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในเมืองพัทยาและพื้นที่ใกล้เคียง

รหัสชั้นการรับรอง

การรับรองและสถานะการรับรองของสถานพยาบาลตามมาตรฐานโรงพยาบาลและบริการสุขภาพ

ตารางที่ 16 รายชื่อโรงพยาบาลที่ผ่านการรับรอง HA และ A-HA

โรงพยาบาล	H Code	สังกัด	ชนิด รพ.
กรุงเทพพัทยาโรงพยาบาลทั่วไปขนาดใหญ่	11850	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน
กองพันพยาบาล สนับสนุน	12456	กระทรวงกลาโหม	กรมแพทย์ทหารบก
เกาะจันทร์	28006	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
เกาะสีชัง	10824	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
ค่ายนวมินทราชินี	11486	กระทรวงกลาโหม	กรมแพทย์ทหารบก
จอมเทียน โรงพยาบาลทั่วไปขนาดกลาง	41859	เอกชน	เอกชน
จุฬารัตน์ ชลเวชโรงพยาบาลทั่วไปขนาดกลาง ทั่วไปขนาดกลาง	11845	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน
เฉพาทางมะเรียงขนาดเล็กแคนเซอร์โอลิมป์ ศรีราชา	41711	เอกชน	เอกชน
ชลบุรี	10662	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพศ.
ทั่วไปขนาดใหญ่สมิติเวช ชลบุรี	40768	เอกชน	เอกชน
บ่อทอง	10826	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
บางละมุง	10819	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพท.
บ้านบึง	10817	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
ปิยะเวทซ์ บ่อวินโรงพยาบาลทั่วไปขนาดกลาง	23914	เอกชน	เอกชน
แผนกแพทย์ศูนย์ฝึกทหาร	12453	กระทรวงกลาโหม	กรมแพทย์ทหารเรือ
แผนกแพทย์ฯรร.ทหารเกล็ดแก้ว	12454	กระทรวงกลาโหม	กรมแพทย์ทหารเรือ
พญาไท ศรีราชาโรงพยาบาลทั่วไปขนาดใหญ่	11855	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน
พนัสนิคม	10822	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพท.
พัทยาโมเรียลโรงพยาบาลทั่วไปขนาดกลาง	11851	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน
พัทยาอินเตอร์เนชั่นแนลฮอสพิทอลโรงพยาบาลทั่วไปขนาดกลาง	11852	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน

ตารางที่ 16 รายชื่อโรงพยาบาลที่ผ่านการรับรอง HA และ A-HA (ต่อ)

โรงพยาบาล	H Code	สังกัด	ชนิด รพ.
พานทอง	10821	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
มหาวิทยาลัยบูรพา	13766	มหาวิทยาลัย	โรงเรียนแพทย์
มะเร็ิงชลบุรี	13760	รัฐในสังกัดสธ.	กรมการแพทย์
เมืองพัทยา	28005	กระทรวงมหาดไทย	กระทรวงมหาดไทย
วัดญาณสังวราราม	10820	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
วิภาราม อมตะนครโรงพยาบาลทั่วไปขนาดใหญ่	40750	เอกชน	เอกชน
วิภารามแหลมฉบังโรงพยาบาลทั่วไปขนาดใหญ่	11854	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ กรมแพทย์ทหารเรือ	13758	กระทรวงกลาโหม	กรมแพทย์ทหารเรือ
สมเด็จพระบรมราชเทวี ณ ศรีราชา สภากาชาดไทย	13754	สภากาชาดไทย	สภากาชาดไทย
สมเด็จพระสังฆราชญาณสังวรเพื่อผู้สูงอายุ จังหวัดชลบุรี	12442	รัฐในสังกัดสธ.	กรมการแพทย์
สมิติเวช ศรีราชาโรงพยาบาลทั่วไปขนาดใหญ่	11853	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน
สัตหีบ กม.10	10825	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
หน่วยกามโรคและโรคเอดส์ที่ ๖.๑ อำเภอบางละมุง (ศูนย์พัชยา รักษ์)	77500	รัฐในสังกัดสธ.	กรมควบคุมโรค
หนองใหญ่	10818	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
แหลมฉบัง	10823	รัฐในสังกัดสป.สธ.	รพช.
อาการเกียรติวงศ์	11487	กระทรวงกลาโหม	กรมแพทย์ทหารเรือ
เอกชล 2 โรงพยาบาลทั่วไปขนาดใหญ่	23207	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน
เอกชลโรงพยาบาลทั่วไปขนาดใหญ่	11847	เอกชน	สมาคมโรงพยาบาล เอกชน

(ข้อมูล ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2567)

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล :

1. ตัวชี้วัดการรับรองคุณภาพโรงพยาบาลมาตรฐานสากลของสถานพยาบาลสังกัดเมืองพัทยา

การผลักดันให้โรงพยาบาลสังกัดเมืองพัทยาได้รับการรับรองคุณภาพตามมาตรฐานสากล เป็นก้าวสำคัญในการยกระดับคุณภาพบริการทางการแพทย์ สร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว และส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีของเมืองพัทยาในระดับสากล ซึ่งทางพัทยาจะต้องเลือกมาตรฐานสากลที่เหมาะสมกับขนาดและประเภทของโรงพยาบาล เช่น JCI, HA หรือมาตรฐานอื่นๆ ที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล รวมทั้งจัดตั้งคณะทำงานที่มีความหลากหลายทั้งจากภายในและภายนอกองค์กร เพื่อร่วมกันวางแผนและดำเนินงาน และประเมินความพร้อมของโรงพยาบาลในทุกด้าน เช่น ด้านบุคลากร กระบวนการทำงาน

สิ่งอำนวยความสะดวก และระบบสารสนเทศ ปรับปรุงกระบวนการทำงานให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่กำหนด เช่น กระบวนการให้การดูแลผู้ป่วย กระบวนการควบคุมการติดเชื้อ รวมถึงจัดอบรมพัฒนาศักยภาพให้มีความรู้ความสามารถ และทักษะที่สอดคล้องกับมาตรฐานที่กำหนด จัดหาเทคโนโลยีที่จำเป็น เช่น ระบบสารสนเทศสุขภาพ เครื่องมือทางการแพทย์ เพื่อสนับสนุนการทำงาน และมีการประเมินผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ เพื่อปรับปรุงแก้ไข

ตัวอย่างเกณฑ์การประเมินตามมาตรฐาน HA

- ความปลอดภัยของผู้ป่วย: มีการดำเนินงานเพื่อลดความเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายต่อผู้ป่วย เช่น การป้องกันการตกหล่น การป้องกันการติดเชื้อ
- คุณภาพการดูแลผู้ป่วย: มีการให้การดูแลผู้ป่วยอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ
- การมีส่วนร่วมของผู้ป่วย: ผู้ป่วยมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับการรักษาของตนเอง
- การบริหารจัดการ: มีการบริหารจัดการโรงพยาบาลอย่างมีประสิทธิภาพและโปร่งใส
- การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง: มีการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการทำงานอย่างต่อเนื่อง

ทางพิทยอาจเพิ่มเติมด้านสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก เช่น มหาวิทยาลัย โรงพยาบาลเอกชน เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้และพัฒนาร่วมกัน ขอรับการสนับสนุนจากภาครัฐทั้งในด้านงบประมาณและนโยบาย และสร้างเครือข่ายกับโรงพยาบาลอื่นๆ ที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และเรียนรู้จากกัน

ตารางที่ 17 ตัวอย่างที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลโดยมีกรอบระยะเวลาที่ชัดเจน

กิจกรรมหลัก	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ	กำหนดเวลา
การวิเคราะห์ความพร้อม	จำนวนข้อบกพร่องที่พบ	หัวหน้าแต่ละหน่วยงาน	ภายใน 3 เดือน
การพัฒนากระบวนการทำงาน	จำนวนกระบวนการที่ปรับปรุง	คณะทำงานปรับปรุงกระบวนการ	ต่อเนื่อง
การอบรมพัฒนาศักยภาพบุคลากร	จำนวนบุคลากรที่ผ่านการอบรม	ฝ่ายพัฒนาศักยภาพ	ต่อเนื่อง
การจัดหาเทคโนโลยี	จำนวนเครื่องมือแพทย์ที่จัดหา	ฝ่ายการแพทย์	ภายใน 1 ปี
การสื่อสารภายในองค์กร	จำนวนบุคลากรที่เข้าร่วมกิจกรรม	ฝ่ายบริหาร	ต่อเนื่อง
การประเมินตนเอง	ผลการประเมินตนเองเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่	คณะทำงานประเมินตนเอง	ทุก 6 เดือน

ทั้งนี้ การรับรองคุณภาพโรงพยาบาลมาตรฐานสากลของสถานพยาบาลสังกัดเมืองพิทยจำเป็นต้องมีแหล่งงบประมาณของโรงพยาบาล, การสนับสนุนจากภาครัฐ, การระดมทุนจากภาคเอกชน ค่าอบรมบุคลากร, ค่าจัดซื้อเครื่องมือแพทย์, ค่าจ้างที่ปรึกษา มีการจัดทำการบริหารโครงการ ประกอบด้วยผู้บริหารระดับสูง หัวหน้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และผู้เชี่ยวชาญ และมีแบ่งงานตามความรับผิดชอบ เช่น คณะทำงานพัฒนากระบวนการทำงาน คณะทำงานประเมินตนเอง และมีแผนปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรมชัดเจนโดยระบุเรื่องหัวข้อ ผู้รับผิดชอบ ระยะเวลาและจำนวนงบประมาณ เป็นต้น

2. ตัวชี้วัดปริมาณของแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิด BCG (Bio-Circular-Green Economy)

การประเมินความยั่งยืนและความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในเมืองพัทธยานั้นมีความสำคัญอย่างมากในการจัดการและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพด้านต่างๆ ของตัวชี้วัดที่สำคัญ สามารถประเมินและปรับปรุงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น โดยคำนึงถึงการรักษาสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และการส่งเสริมเศรษฐกิจท้องถิ่น ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์จะเป็นประโยชน์ในการวางแผนและตัดสินใจเพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระยะยาวอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

● ดัชนีย่อยด้าน Bio Economy (เศรษฐกิจชีวภาพ)

1) ความหลากหลายทางชีวภาพ

- จำนวนชนิดพันธุ์พืชและสัตว์: ตัวชี้วัดนี้ประเมินจำนวนและความหลากหลายของพืชและสัตว์ที่พบในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อประเมินการรักษาความหลากหลายทางชีวภาพและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- โครงการอนุรักษ์: จำนวนโครงการหรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นการอนุรักษ์และฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพ

2) การใช้ทรัพยากรท้องถิ่น

- การใช้วัตถุดิบท้องถิ่น: การวัดสัดส่วนการใช้วัตถุดิบและผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่นในการพัฒนา และดำเนินการแหล่งท่องเที่ยว เช่น การใช้วัสดุก่อสร้างท้องถิ่นและผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมท้องถิ่น
- การสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น: จำนวนการซื้อสินค้าหรือบริการจากชุมชนท้องถิ่นและผลกระทบต่อเศรษฐกิจของชุมชน

● ดัชนีย่อยด้าน circular Economy (เศรษฐกิจหมุนเวียน)

1) การจัดการขยะ

- ปริมาณขยะที่เกิดขึ้น: การวัดปริมาณขยะที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยว โดยแบ่งเป็นประเภทขยะทั่วไป ขยะรีไซเคิล และขยะที่นำกลับมาใช้ใหม่
- อัตราการรีไซเคิลและการนำกลับมาใช้ใหม่: เปอร์เซ็นต์ของขยะที่ถูกรีไซเคิลหรือนำกลับมาใช้ใหม่จากขยะทั้งหมดที่เกิดขึ้น

2) การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

- การใช้พลังงาน: การวัดปริมาณการใช้พลังงานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การใช้ไฟฟ้าและเชื้อเพลิง
- การใช้ทรัพยากรน้ำ: การติดตามการใช้และการจัดการน้ำ เช่น การใช้น้ำอย่างประหยัดและการใช้ระบบการจัดการน้ำที่ยั่งยืน

- **ดัชนีย่อยด้าน Green Economy (เศรษฐกิจสีเขียว)**

- 1) การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

- การวัดการปล่อย CO2: ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO2) จากกิจกรรมที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การขนส่ง การใช้พลังงาน
- การใช้พลังงานหมุนเวียน: สัดส่วนการใช้พลังงานหมุนเวียนในแหล่งท่องเที่ยว เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม

- 2) การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

- โครงการอนุรักษ์ธรรมชาติ: จำนวนโครงการที่มุ่งเน้นการอนุรักษ์ธรรมชาติ เช่น การปลูกต้นไม้ การรักษาแหล่งน้ำ
- การลดการใช้สารเคมี: การลดหรือหลีกเลี่ยงการใช้สารเคมีที่เป็นอันตรายในการดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยว

- **ดัชนีย่อยด้าน ความร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่น**

- 1) การมีส่วนร่วมของชุมชน

- จำนวนโครงการที่มีการมีส่วนร่วมของชุมชน: จำนวนโครงการหรือกิจกรรมที่มีการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาและจัดการแหล่งท่องเที่ยว
- ความคิดเห็นและความพึงพอใจของชุมชน: การสำรวจความคิดเห็นและความพึงพอใจของชุมชนท้องถิ่นต่อแหล่งท่องเที่ยวและการพัฒนา

- 2) การสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น

- การสร้างงานและรายได้ให้กับชุมชน: จำนวนงานที่สร้างขึ้นและรายได้ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
- การใช้บริการจากท้องถิ่น: สัดส่วนของบริการและผลิตภัณฑ์ที่มาจากชุมชนท้องถิ่น

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

แนวคิดเศรษฐกิจชีวภาพ (Bioeconomy) หรือ BCG (Bio-Circular-Green Economy) มุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับทรัพยากรชีวภาพ การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เมื่อนำแนวคิด BCG มาประยุกต์ใช้กับภาคการท่องเที่ยว จะส่งผลให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทางพัทยาสถาปัตยกรรมวัดจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชมชุมชน รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือน และระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว เพื่อประเมินผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ หรือ จำนวนขยะที่ลดลง และสัดส่วนของนักท่องเที่ยว ที่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ เพื่อประเมินผลกระทบของมาตรการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นต้น การเลือกใช้ตัวชี้วัดเพิ่มเติม ที่เหมาะสมสอดคล้องกับแนวคิด BCG เช่น

พิจารณาจากลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว:

- **แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ:** เน้นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าชมพื้นที่อนุรักษ์ รายได้จากค่าธรรมเนียมเข้าชม และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น ปริมาณขยะที่ลดลง
- **แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม:** เน้นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าชมแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม รายได้จากการจำหน่ายสินค้าหัตถกรรม และการมีส่วนร่วมของชุมชน
- **แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ:** เน้นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่มารับบริการสุขภาพ รายได้จากการให้บริการ และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

พิจารณาจากเป้าหมายการพัฒนา:

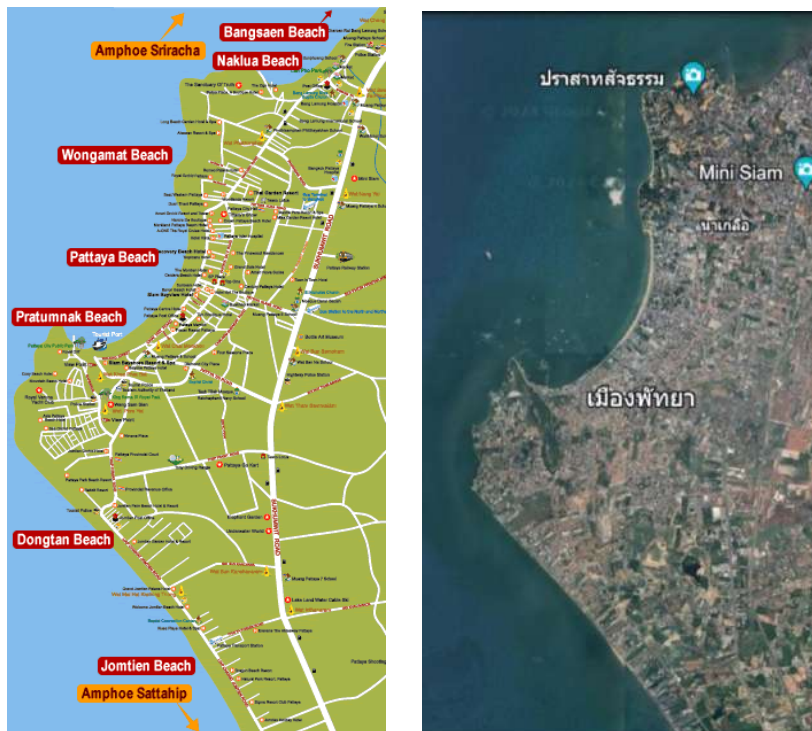
- **เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว:** เน้นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้
- **ส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน:** เน้นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ
- **พัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชน:** เน้นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของชุมชน การมีส่วนร่วมของชุมชน และการอนุรักษ์วัฒนธรรม

ซึ่งทางพิทยอาจสร้างฐานข้อมูลเพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวัด นำเทคโนโลยีมาใช้ในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล เช่น ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) เซ็นเซอร์ ชักชวนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดตัวชี้วัดและรวบรวมข้อมูล และสื่อสารผลการประเมินให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทราบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและร่วมกันแก้ไขปัญหาได้อย่างยั่งยืน

ตัวอย่างตัวชี้วัดเพิ่มเติมอื่นๆที่สามารถนำไปปรับใช้วัดปริมาณของแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิด BCG

- ดัชนีความยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยว: เป็นตัวชี้วัดที่รวมเอาตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม มาวิเคราะห์ร่วมกัน เพื่อให้ได้ภาพรวมของความยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยว
- รอยเท้าคาร์บอนของการท่องเที่ยว: วัดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากกิจกรรมการท่องเที่ยว
- อัตราการหมุนเวียนของนักท่องเที่ยว: วัดจำนวนครั้งที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนซ้ำ
- สัดส่วนของงบประมาณที่ใช้ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- จำนวนโครงการวิจัยและพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะเหล่านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การวัดผลและประเมินผลการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น และสามารถนำไปใช้ในการตัดสินใจและวางแผนการพัฒนาที่เหมาะสม

ภาพที่ 3 แหล่งท่องเที่ยวเมืองพัทยา

ภาพที่ 4 ภาพถ่ายดาวเทียมแหล่งท่องเที่ยวเมืองพัทยา

3. ตัวชี้วัดรายได้ของประชาชนต่อหัวหรือครัวเรือน

การเน้นการติดตามและประเมินรายได้เฉลี่ย การวิเคราะห์ความแตกต่างในรายได้ การใช้จ่ายของครัวเรือน และการสนับสนุนการสร้างงานและธุรกิจ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการพัฒนาทักษะและการศึกษาข้อมูลที่ได้จะช่วยให้การวางแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของเมืองพัทยาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถเพิ่มรายได้และคุณภาพชีวิตของประชาชนได้อย่างยั่งยืน

● ดัชนีย่อยด้านการวิเคราะห์ตัวชี้วัดรายได้ต่อหัว

ข้อมูลสำคัญของจังหวัด ปี 2565 ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ พบว่า จังหวัดชลบุรีมีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) ทั้งหมด 892,061.76 ล้านบาท (ข้อมูล ปี 2563) และประชากรมีรายได้เฉลี่ย 471,722.79 บาท/คน/ปีโดยมีรายละเอียดด้านต่างๆ ดังนี้

1. การอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของเมืองพัทยา ปัจจุบันมีการจ้างแรงงานในภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมากกว่าร้อยละ 90 ของแรงงานในภาคอุตสาหกรรม โดยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น โรงแรม รีสอร์ท บังกะโล ไนท์คลับ สถานบันเทิง ร้านอาหาร เป็นต้น มีโรงงานอุตสาหกรรม เช่น โรงงานทำคอนกรีต อิฐบล็อก แผ่นพื้นคอนกรีต วงกบประตูหน้าต่าง โรงงานแป้งมันสำปะหลัง โรงงานอัดมันเส้น เป็นต้น

2. การเกษตรกรรม พื้นที่เกษตรกรรมของเมืองพัทยาอยู่ในบริเวณตำบลห้วยใหญ่ (บางส่วน) และตำบลหนองปลาไหล (บางส่วน) โดยมีการปลูกมันสำปะหลัง สับปะรดและมะพร้าว เป็นต้น ประชากรประกอบอาชีพด้านนี้มีจำนวนน้อยมาก เพราะปัจจุบัน ที่ดินมีราคาสูง ทำให้การลงทุนภาคการเกษตรน้อยลงไปด้วย

3. การพาณิชย์กรรมและการบริการ มีการประกอบการด้านพาณิชย์กรรม เช่น การทำธุรกิจ การค้าปลีก ธุรกิจนำเข้า – ส่งออก และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ประเภทขายหรือเช่าอุปกรณ์ในการอำนวยความสะดวก และความบันเทิงแก่นักท่องเที่ยว เช่น การให้เช่ารถยนต์, รถจักรยานยนต์, เรือเจ็ทสกี, เรือนำเที่ยว, เรือลากร่ม, เรือลากกล้วย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมี

- โรงแรม จำนวน 1,100 แห่ง
- รีสอร์ท จำนวน 224 แห่ง
- เกสต์เฮาส์ จำนวน 283 แห่ง
- คอนโดมิเนียม จำนวน 375 แห่ง
- หมู่บ้านจัดสรร จำนวน 215 แห่ง
- บังกะโล จำนวน 23 แห่ง
- อพาร์ทเมนท์ , แมนชั่น จำนวน 656 แห่ง
- ธนาคาร , เคาน์เตอร์ธนาคาร จำนวน 540 แห่ง
- สถานีบริการน้ำมัน จำนวน 30 แห่ง
- สถานีบริการ LPG จำนวน 15 แห่ง
- สถานีบริการ NGV จำนวน 3 แห่ง
- ห้างสรรพสินค้า, ซูเปอร์มาร์เก็ต/สะดวกซื้อ จำนวน 595 แห่ง
- ร้านอาหาร จำนวน 3,159 แห่ง
- สถานบันเทิง (รวมบาร์เบียร์, สปา, นวดแผนโบราณ) จำนวน 1,102 แห่ง
- สถานที่ท่องเที่ยว จำนวน 238 แห่ง

จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) และรายได้เฉลี่ยต่อประชากรต่อคนต่อปี หมายความว่าหากอ้างอิงข้อมูลประชากร 113,122 คน มีรายได้เฉลี่ย 471,722.79 บาท/คน/ปี รายได้เฉลี่ยต่อเดือนจะอยู่ที่ประมาณ 39,310.23 บาท หากสนับสนุนการฝึกอบรมในสาขาที่มีรายได้สูง เช่น เทคโนโลยีสารสนเทศและการจัดการธุรกิจ พัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน รวมถึงสนับสนุนธุรกิจสตาร์ทอัพ : ส่งเสริมการสร้างและการพัฒนาธุรกิจสตาร์ทอัพที่มีศักยภาพในการเติบโต การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ เช่น การพัฒนาและขยายศูนย์การประชุมและศูนย์ธุรกิจเพื่อรองรับการจัดงานและกิจกรรมทางธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งช่วยดึงดูดนักลงทุนและธุรกิจใหม่ การสร้างอาคารสำนักงานที่ทันสมัยและพื้นที่ทำงานร่วม (co-working spaces) เพื่อรองรับการเริ่มต้นธุรกิจและการขยายตัวของธุรกิจใหม่ การสร้างศูนย์นวัตกรรม ที่สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ เพื่อให้ธุรกิจใหม่มีโอกาสในการเข้าถึงนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย การพัฒนาทักษะที่ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน, การสนับสนุนการเข้าถึงการศึกษา, และการสร้างความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพกับภาคธุรกิจ

- **ดัชนีย่อยด้านการวิเคราะห์ความแตกต่างในรายได้**

การกระจายรายได้เป็นตัวชี้วัดสำคัญในการประเมินความเป็นธรรมและความยั่งยืนทางเศรษฐกิจในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง สำหรับเมืองพัทยา การวิเคราะห์การกระจายรายได้ โดยมีปัจจัยการมีส่วนร่วมในภาคเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน เช่น การท่องเที่ยว, การบริการ, การค้า และอุตสาหกรรม ส่งผลให้รายได้ของประชากรแตกต่างกัน ซึ่งประชากรมีการศึกษาสูงและทักษะที่ทันสมัยมักจะมีรายได้สูงกว่าการเปรียบเทียบรายได้ในเขตเมืองกับเขตชนบทของพัทยา โดยทั่วไปเขตเมืองมีแนวโน้มที่จะมีรายได้สูงกว่าเขตชนบท และการวิเคราะห์รายได้ในพื้นที่เฉพาะ เช่น พื้นที่ท่องเที่ยวหลักและพื้นที่ที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรมจะมีรายได้สูงกว่า ซึ่งการส่งเสริมการศึกษาและฝึกอบรมทักษะประชากรทุกกลุ่ม การสนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กและกลาง (SMEs) การสร้างโอกาสในการทำงานที่มีรายได้สูง ส่งเสริมการลงทุนในภาคส่วนที่มีศักยภาพในการสร้างงานที่มีรายได้สูง การพัฒนาสวัสดิการสังคม การปรับปรุงและขยายการให้บริการสวัสดิการสังคมเพื่อช่วยเหลือประชากรที่มีรายได้น้อย จะช่วยเพิ่มการกระจายรายได้สู่ทุกภาคส่วน

- **ดัชนีย่อยด้านการวิเคราะห์รายได้ต่อครัวเรือน**

รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนในเมืองพัทยาอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับภาคส่วนเศรษฐกิจที่ครัวเรือนนั้นๆ มีส่วนร่วม โดยเฉพาะการท่องเที่ยว, การบริการ, และการค้าปลีกที่มีอิทธิพลสูงต่อรายได้ รายได้ต่อครัวเรือนในพื้นที่ต่างๆ ของพัทยาอาจแตกต่างกัน เช่น ในเขตเมือง, เขตท่องเที่ยว, และเขตชานเมือง มีความแตกต่างของรายได้ระหว่างครัวเรือนที่มีรายได้สูงและรายได้น้อย ความไม่เท่าเทียมนี้อาจได้รับการวัดโดยดัชนีจินี (Gini Index) โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียม: ระดับการศึกษา, ทักษะ, และภาคเศรษฐกิจที่ครัวเรือนมีส่วนร่วมเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียม อุตสาหกรรมหลักด้านการท่องเที่ยวและการบริการผลกระทบต่อรายได้ของครัวเรือนในพัทยา ครัวเรือนที่มีสมาชิกที่มีการศึกษาสูงและทักษะที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน มักจะมีรายได้สูงกว่ารายได้ครัวเรือนขึ้นอยู่กับว่ามีงานจ้างงานในอาชีพที่มีรายได้สูงหรือต่ำ และจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่มีงานทำ ซึ่งครัวเรือนที่มีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมักจะมีรายได้สูง โดยเฉพาะในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว การเปลี่ยนแปลงในภาคการท่องเที่ยว เช่น การลดลงของจำนวนนักท่องเที่ยว อาจส่งผลกระทบต่อรายได้ของครัวเรือนที่พึ่งพาการท่องเที่ยว ดังนั้นการปรับปรุงและขยายการให้บริการสวัสดิการสังคมเพื่อช่วยเหลือครัวเรือนที่มีรายได้น้อย การดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการสร้างงานและรายได้สูง เช่น เทคโนโลยีและการแพทย์ และการสนับสนุนทางการเงินเพื่อส่งเสริมการเติบโตของธุรกิจขนาดเล็กและกลาง สามารถช่วยปรับปรุงรายได้ครัวเรือนและลดความไม่เท่าเทียมทางรายได้ในเมืองพัทยาได้

ผลการวิจัยดัชนีย่อยด้านการวิเคราะห์รายได้ต่อครัวเรือน

- **การวิเคราะห์การใช้จ่ายของครัวเรือน**

เมืองท่องเที่ยวเช่นพัทยามักมีค่าครองชีพสูงขึ้นเนื่องจากความต้องการสินค้าบริการที่เพิ่มขึ้นจากนักท่องเที่ยวรายได้จากการท่องเที่ยวสามารถนำไปสู่การใช้จ่ายที่สูงขึ้นในหมวดต่างๆ เช่น การบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยและบริการต่างๆ ซึ่งมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในการใช้จ่าย จากผลกระทบจากสถานการณ์เศรษฐกิจ: การ

เปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศสามารถส่งผลต่อการใช้จ่ายของครัวเรือน เช่น การลดลงของรายได้หรือการเพิ่มขึ้นของค่าครองชีพ การเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการใช้จ่าย เช่น การซื้อสินค้าทางออนไลน์มากขึ้น นโยบายการปรับปรุงการใช้จ่ายของครัวเรือนควรส่งเสริมการออม และการบริหารจัดการเงิน: การให้ความรู้ และเครื่องมือในการวางแผนการใช้จ่ายและการออม การสนับสนุนค่าครองชีพการให้สวัสดิการและการช่วยเหลือทางการเงินสำหรับครัวเรือนที่มีรายได้น้อย และนโยบายที่เน้นการสนับสนุนค่าครองชีพ การส่งเสริมการออม และการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น สามารถช่วยปรับปรุงการใช้จ่ายของครัวเรือนในพัทยาได้อย่างยั่งยืน

ที่มา : รายงานการสำรวจรายรับรายจ่ายของครัวเรือนและรายงานค่าครองชีพ สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2566)

● ดัชนีย่อยด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการสร้างรายได้

1. การสนับสนุนธุรกิจและการสร้างงาน

จำนวนธุรกิจที่เปิดใหม่และการสร้างงานใหม่ในเมืองพัทยา

การเปิดธุรกิจใหม่เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของการเติบโตทางเศรษฐกิจ การเพิ่มขึ้นของธุรกิจใหม่สามารถแสดงถึงความมั่นใจของผู้ประกอบการในโอกาสทางธุรกิจในพัทยา ธุรกิจที่เปิดใหม่ส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะเป็นธุรกิจขนาดเล็กและกลาง (SMEs) เช่น ร้านอาหาร โรงแรม สปา และร้านค้าปลีก ธุรกิจใหม่มักจะสร้างโอกาสในการจ้างงานใหม่ โดยเฉพาะในภาคการท่องเที่ยว การบริการ และการค้า งานที่ถูกสร้างขึ้นใหม่มักจะเป็นงานในภาคการบริการ เช่น พนักงานโรงแรม, พนักงานร้านอาหาร, และพนักงานขาย ซึ่งปัจจัยส่งผลต่อการเปิดธุรกิจใหม่และการสร้างงานมาจากการสนับสนุนจากรัฐบาล เช่น การลดภาษี, การให้สินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ, และการส่งเสริมการลงทุน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ดี เช่น ถนน, ระบบขนส่งมวลชน, และบริการอินเทอร์เน็ต สภาพเศรษฐกิจที่ดีและความต้องการของตลาดที่สูงสามารถส่งเสริมการเปิดธุรกิจใหม่และการสร้างงาน การเปิดธุรกิจใหม่และการสร้างงานใหม่ในเมืองพัทยาเป็นตัวชี้วัดสำคัญของการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาสังคม โดยมีปัจจัยหลายอย่างส่งผลต่อการเปิดธุรกิจใหม่และการสร้างงาน มาตรการและนโยบายที่เน้นการสนับสนุนผู้ประกอบการใหม่และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานจะช่วยส่งเสริมการเติบโตของธุรกิจและการสร้างงานใหม่ในเมืองพัทยา

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2566) และ หอการค้าจังหวัดชลบุรี (2566)

2. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

การขยายและปรับปรุงถนนเพื่อรองรับการจราจรที่เพิ่มขึ้น ซึ่งจะช่วยลดปัญหาการจราจรติดขัด และเพิ่มความสะดวกในการเดินทาง โครงการถนนวงแหวนช่วยเชื่อมต่อระหว่างพื้นที่ต่างๆ ในเมืองพัทยา และลดความหนาแน่นของการจราจรในเขตเมือง การติดตั้งระบบสัญญาณจราจรอัจฉริยะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการจราจรและลดปัญหาการติดขัด การพัฒนาการขนส่งมวลชน เช่น การพัฒนาระบบรถไฟฟ้าหรือรถรางในเมืองพัทยาจะช่วยลดการใช้รถยนต์ส่วนบุคคล และเพิ่มทางเลือกในการเดินทาง การเพิ่มจำนวนและปรับปรุงคุณภาพของสายรถโดยสารประจำทางจะช่วยทำให้ประชาชนมีการเดินทางที่สะดวกและประหยัดมากขึ้น การพัฒนาท่าเรือและการขนส่งทางน้ำจะเพิ่ม

ทางเลือกในการเดินทางและการขนส่งสินค้า ส่วนการการพัฒนาบริการพื้นฐาน การขยายและปรับปรุงระบบน้ำประปาและไฟฟ้าให้ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น จะช่วยเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชน การพัฒนาระบบระบายน้ำและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อป้องกันและจัดการน้ำท่วม จะช่วยลดความเสียหายจากน้ำท่วมและเพิ่มความปลอดภัยให้กับประชาชน ขยายและปรับปรุงสถานพยาบาลและโรงเรียน จะช่วยให้ประชาชนเข้าถึงบริการสุขภาพและการศึกษาได้อย่างทั่วถึง ซึ่งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ดีจะดึงดูดนักท่องเที่ยวมากขึ้น ช่วยเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานช่วยเพิ่มโอกาสในการลงทุนและการทำธุรกิจ ส่งเสริมการสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนท้องถิ่น โครงสร้างพื้นฐานที่ดีจะเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชน ช่วยให้การดำรงชีวิตเป็นไปอย่างสะดวกสบายและปลอดภัย การจัดหางบประมาณ และการจัดการเงินที่เพียงพอสำหรับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การบำรุงรักษาและการจัดการโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้คงความมีประสิทธิภาพและยาวนาน

ที่มา: สำนักช่าง เมืองพัทยา (2566)

● ดัชนีย่อยด้านการพัฒนาทักษะและการศึกษา

1. การพัฒนาทักษะแรงงาน

ปัจจุบันมีสถานศึกษาที่ให้การศึกษาระดับพื้นฐานและอาชีวศึกษาหลายแห่งในเมืองพัทยา โครงการฝึกอบรมหลายโครงการที่เน้นการพัฒนาทักษะในสาขาต่างๆ เช่น การท่องเที่ยว, การบริการ, และเทคโนโลยีสารสนเทศ, การฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพต่างๆ เช่น การทำอาหาร, การบริการโรงแรม, การทำสปา และการขาย, การฝึกอบรมด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ, การพัฒนาเว็บไซต์, การตลาดออนไลน์ และการใช้งานซอฟต์แวร์ต่างๆ การฝึกอบรมภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่นๆ เพื่อเพิ่มความสามารถในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวและนักลงทุนต่างชาติ ข้อจำกัดคือ การขาดแคลนงบประมาณและทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการจัดฝึกอบรมและพัฒนาทักษะ ประชาชนบางกลุ่มอาจไม่สามารถเข้าถึงโอกาสในการฝึกอบรมได้ เช่น ผู้สูงอายุหรือคนพิการ การควบคุมคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมและการประกันว่าผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมมีทักษะที่จำเป็นต่อการทำงานจริง ซึ่งเมืองพัทยาได้รับงบประมาณการสนับสนุนการร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการจัดหาเงินทุนและทรัพยากรสำหรับการฝึกอบรม การพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและเทคโนโลยีใหม่ๆ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดฝึกอบรมออนไลน์เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงการฝึกอบรมได้ง่ายขึ้น

ที่มา : สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดชลบุรี (2566)

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

เมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการสร้างรายได้ให้กับประชาชนได้อย่างมาก แต่การกระจายรายได้ให้ถึงมือประชาชนทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียมกันยังคงเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณา ดังนั้น ข้อเสนอแนะในการเพิ่มรายได้ของประชาชนต่อหัวหรือครัวเรือนของเมืองพัทยา มีดังนี้

1. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพและยั่งยืน

- กระจายรายได้: ส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่างๆ ของเมืองพัทยา ไม่จำกัดเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวหลัก เพื่อกระจายรายได้ให้ถึงชุมชนต่างๆ
- พัฒนาผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยว: สร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ท่องเที่ยวเชิงกีฬา เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน
- ส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีชุมชน: สนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว เพื่อให้รายได้กลับคืนสู่ชุมชน
- ยกระดับมาตรฐานการบริการ: พัฒนาคุณภาพการบริการของผู้ประกอบการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวและดึงดูดให้กลับมาเยือนซ้ำ

2. พัฒนาเศรษฐกิจฐานราก

- ส่งเสริม SMEs: สนับสนุนผู้ประกอบการรายย่อยและวิสาหกิจชุมชน ให้มีโอกาสเข้าถึงแหล่งเงินทุน เทคโนโลยี และตลาด
- พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน: สร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์และคุณภาพ เพื่อจำหน่ายทั้งใน และนอกพื้นที่
- ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร: พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เช่น สวนผลไม้ ฟาร์มสัตว์ เพื่อสร้างรายได้ให้กับเกษตรกรและชุมชน

3. พัฒนาบุคลากร

- ฝึกอบรมทักษะ: จัดอบรมพัฒนาบุคลากรในภาคการท่องเที่ยวให้มีความรู้ความสามารถตรงตามความต้องการของตลาด
- ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต: สนับสนุนให้ประชาชนมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะใหม่ๆ เพื่อเพิ่มโอกาสในการทำงาน
- ส่งเสริมอาชีพเสริม: สนับสนุนให้ประชาชนมีอาชีพเสริม เช่น การทำอาหาร การทำของที่ระลึก เพื่อเพิ่มรายได้

4. ส่งเสริมการลงทุน

- ดึงดูดนักลงทุน: สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงทุน เช่น การลดขั้นตอนการขออนุญาต การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี
- ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์: สนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ เกม เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

5. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

- คมนาคมขนส่ง: ปรับปรุงระบบคมนาคมขนส่งให้สะดวกและรวดเร็ว เช่น การขยายถนน การสร้างรถไฟฟ้า
- สาธารณูปโภค: พัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐาน เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า ระบบบำบัดน้ำเสีย เพื่อรองรับการเติบโตของเมือง
- ดิจิทัล: พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล เพื่อส่งเสริมการทำธุรกรรมออนไลน์และการตลาดออนไลน์

6. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน

- สร้างเวทีให้ประชาชนมีส่วนร่วม: จัดเวทีให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะในการพัฒนาเมือง
- ส่งเสริมการจัดตั้งกลุ่มสหกรณ์: สนับสนุนให้ประชาชนรวมกลุ่มกันจัดตั้งสหกรณ์ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

นอกจากนี้ ควรมีการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับปรุงและพัฒนาแผนงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป การเพิ่มรายได้ของประชาชนในเมืองพัทยาเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาและความร่วมมือจากทุกภาคส่วน หากทุกฝ่ายร่วมมือกันอย่างจริงจัง เชื่อว่าเมืองพัทยาจะสามารถพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้เติบโตอย่างยั่งยืนได้

แหล่งข้อมูล: สภาอุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี (2566)

4. ตัวชี้วัดกลุ่มอาชีพชุมชนเมืองพัทยา

การมุ่งเน้นที่การติดตามการกระจายกลุ่มอาชีพ, การพัฒนาทักษะและการฝึกอบรม, การสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนและการสร้างเครือข่ายธุรกิจ, และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการสนับสนุนการเข้าถึงทรัพยากร ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์จะช่วยให้การพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน โดยเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในเมืองพัทยา

1. การวิเคราะห์กลุ่มอาชีพหลักและอาชีพรองในชุมชน

- ดัชนีย่อยด้านการติดตามการกระจายกลุ่มอาชีพ

ตารางที่ 18 เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมส่งเสริมกลุ่มอาชีพฯ

เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ				
จำนวนโครงการหรือกิจกรรมที่ เมืองพัทยา ส่งเสริมหรือให้การสนับสนุน กลุ่มอาชีพต่าง ๆ เช่น กลุ่มเกษตรกร กลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มแปรรูปการผลิต กลุ่มการท่องเที่ยว หรือกลุ่มอาชีพอื่นๆ ให้สามารถดำเนินการได้อย่างยั่งยืน และมีรายได้ต่อเนื่อง				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการสาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	2	3	150	สูงกว่าค่าเป้าหมาย

ที่มา: รายงานผลการประเมินผลมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะ เมืองพัทยา (2566)

จำนวนโครงการที่เมืองพัทยาที่มีการสนับสนุนฯ

จำนวนโครงการหรือกิจกรรมที่ เมืองพัทยา ส่งเสริมหรือให้การสนับสนุน กลุ่มอาชีพต่าง ๆ เช่น กลุ่มเกษตรกร กลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มแปรรูปการผลิต กลุ่มการท่องเที่ยว หรือกลุ่มอาชีพอื่นๆ ให้สามารถดำเนินการได้อย่างยั่งยืน และมีรายได้ต่อเนื่อง และทำได้สูงกว่าค่าเป้าหมาย เมืองพัทยาเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางที่สำคัญของประเทศไทย มีการกระจายกลุ่มอาชีพที่หลากหลาย ซึ่งประกอบไปด้วยการเกษตร การค้า การบริการ และการท่องเที่ยว การวิเคราะห์นี้จะพิจารณาถึงสัดส่วนและบทบาทของกลุ่มอาชีพต่างๆ ในชุมชนเมืองพัทยา ซึ่ง

การเกษตรมีสัดส่วนค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับอาชีพอื่นๆ เนื่องจากพื้นที่เมืองพัทยามีความเป็นเมืองสูง การค้าเป็นกลุ่มอาชีพที่มีสัดส่วนสูง โดยเฉพาะในเขตเมืองและบริเวณท่องเที่ยว การบริการ เป็นกลุ่มอาชีพที่มีสัดส่วนสูงมาก เนื่องจากเมืองพัทยาคือแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญและมีการจ้างงานมากในภาคนี้ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา และการท่องเที่ยวชายหาดและการท่องเที่ยวเป็นกลุ่มอาชีพหลักที่สนับสนุนเศรษฐกิจเมืองพัทยา โดยสร้างรายได้จากนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ จึงมีข้อเสนอแนะได้ว่าควรเพิ่มเติมสนับสนุนการทำเกษตรเชิงนิเวศและเกษตรอินทรีย์ เพื่อสร้างความยั่งยืนและเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ การพัฒนาการค้าออนไลน์ เพื่อขยายตลาดและเพิ่มช่องทางการจำหน่าย การฝึกอบรมและพัฒนาทักษะในภาคการบริการเพื่อเพิ่มคุณภาพการบริการและการแข่งขันในตลาดโลก ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวที่หลากหลายอย่างยั่งยืนจะช่วยให้เมืองพัทยามีความเจริญก้าวหน้าและมีคุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับประชาชน

การประเมินรายได้จากแต่ละกลุ่มอาชีพ

จากการศึกษาสัดส่วนรายได้หลักที่สำคัญในเมืองพัทยา มาจากกลุ่มอาชีพค้าขาย ซึ่งพื้นที่ธุรกิจและตลาด ได้รายได้ จากการค้าปลีกและค้าส่ง, รวมถึงการขายสินค้าในห้างสรรพสินค้าและตลาดสด แต่ยังมีปัญหาการแข่งขันสูงและความผันผวนของตลาด และรายได้หลักอีกแหล่งคือจากกลุ่มอาชีพบริการโดยเฉพาะในกลุ่มธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งรายได้จะมาจากรายได้จากโรงแรม, รีสอร์ท, ร้านอาหาร, บาร์, สปา, และธุรกิจบริการอื่นๆ ส่วนกลุ่มอาชีพเกี่ยวกับการเกษตรรายได้หลักมาจากการขายพืชผัก, ผลไม้, และผลิตภัณฑ์จากการเกษตรในตลาดท้องถิ่น รายได้มีสัดส่วนค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ เนื่องจากพื้นที่การเกษตรมีจำกัดและมีความสำคัญในระดับท้องถิ่นมากกว่าระดับเมือง

โดยสรุปการบริการและการท่องเที่ยวสร้างรายได้สูงสุด โดยเป็นแหล่งรายได้หลักที่สนับสนุนเศรษฐกิจเมืองพัทยา การค้าสร้างรายได้ที่สำคัญต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นถึง แม้จะไม่สูงเท่าการบริการและการท่องเที่ยว การเพิ่มรายได้จากกลุ่มอาชีพการเกษตร เพิ่มประสิทธิภาพในแต่ละกลุ่มอาชีพ เช่น การพัฒนาการเกษตรเชิงนิเวศ, การขยายตลาดการค้า, การพัฒนาการบริการ, และการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ซึ่งการสนับสนุนผลิตภัณฑ์อาชีพการเกษตรเพิ่มเติมจะช่วยส่งเสริมการสร้างรายได้และสนับสนุนเศรษฐกิจของเมืองได้อีกทางหนึ่ง

ที่มา : การสำรวจรายได้ของประชาชน, รายงานการศึกษาทางเศรษฐกิจ (2566)

2. การพัฒนาทักษะและการฝึกอบรม

2.1 การประเมินความต้องการทักษะ

ตารางที่ 19 เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมส่งเสริมวิชาชีพฯ

เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ				
จำนวนโครงการหรือกิจกรรม เกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพหรือวิชาชีพ ให้แก่นักเรียนในโรงเรียนในสังกัด เมืองพัทยา หรือนักเรียนในโรงเรียนในสังกัดอื่นที่ เมืองพัทยา ให้การสนับสนุนหรืออุดหนุน				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการ สาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	5	5	100	เท่ากับค่าเป้าหมาย
จำนวนโครงการหรือกิจกรรมของ เมืองพัทยาในการพัฒนาอาชีพ และการส่งเสริมเพิ่มรายได้ให้แก่ผู้สูงอายุ				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการ สาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	2	6	300	สูงกว่าค่าเป้าหมาย

ที่มา: รายงานผลการประเมินผลมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะ เมืองพัทยา (2566)

จำนวนโครงการหรือกิจกรรม เกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพหรือวิชาชีพ ให้แก่นักเรียนในโรงเรียนในสังกัด เมืองพัทยา หรือนักเรียนในโรงเรียนในสังกัดอื่นที่ เมืองพัทยา ให้การสนับสนุนหรืออุดหนุน เท่ากับค่าเป้าหมาย และจำนวนโครงการหรือกิจกรรมของ เมืองพัทยาในการพัฒนาอาชีพ และการส่งเสริมเพิ่มรายได้ให้แก่ผู้สูงอายุ สูงกว่าค่าเป้าหมาย

2.2 การสนับสนุนและพัฒนาอาชีพ

สถานะปัจจุบันของการพัฒนาทักษะอาชีพ มีการจัดฝึกอบรมและหลักสูตรการศึกษาต่างๆ สำหรับทักษะอาชีพในเมืองพัทยา เช่น การบริการ, การท่องเที่ยว, การทำอาหาร, และทักษะดิจิทัล ซึ่งผลประโยชน์ของการพัฒนาและการสนับสนุนช่วยการเพิ่มโอกาสในการจ้างงานการพัฒนาทักษะช่วยเพิ่มโอกาสในการหางานและรายได้ที่ดีขึ้นสำหรับประชาชน การมีทักษะที่ทันสมัยและเกี่ยวข้องจะช่วยให้บุคคลมีความสามารถในการแข่งขันในตลาดแรงงาน การพัฒนาอาชีพช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของธุรกิจและการสร้างงานส่งผลดีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่น

ที่มา: รายงานจากหน่วยงานที่จัดการฝึกอบรม, การสำรวจผลสัมฤทธิ์ของโครงการ (2566)

3. การสนับสนุนธุรกิจชุมชนและการสร้างเครือข่าย

3.1 การสร้างและสนับสนุนวิสาหกิจชุมชน

มีการสนับสนุนจากภาครัฐและองค์กรต่างๆ ในการก่อตั้งวิสาหกิจชุมชนเพื่อสร้างโอกาสการทำงานและเสริมสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่น และมีการจัดฝึกอบรมเพื่อเพิ่มทักษะในการบริหารจัดการ, การตลาด, และการผลิตให้กับสมาชิกวิสาหกิจชุมชน ซึ่งการสร้างวิสาหกิจชุมชนช่วยเพิ่มโอกาสการทำงานและสร้างรายได้ให้กับสมาชิกในชุมชน และการสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่และเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และช่วยพัฒนาทักษะและความรู้ในท้องถิ่น หากส่งเสริมสนับสนุนทางการเงินเพื่อการเริ่มต้นและ

ขยายธุรกิจชุมชน การจัดหาแหล่งวัตถุดิบ, อุปกรณ์, และสถานที่ในการดำเนินธุรกิจ และการฝึกอบรม และการสนับสนุนด้านความรู้เพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ จะช่วยสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนช่วยสร้างงาน รวมถึงกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและช่วยพัฒนาทักษะและความรู้ในท้องถิ่นได้

ที่มา : หน่วยงานสนับสนุนวิสาหกิจ, รายงานจากกลุ่มวิสาหกิจชุมชน (2566)

3.2 การสร้างเครือข่ายธุรกิจ

ข้อมูลที่ต้องการ: การจัดกิจกรรมการสร้างเครือข่ายธุรกิจ เช่น งานแสดงสินค้า, การประชุมกลุ่มธุรกิจ การสร้างเครือข่ายธุรกิจที่เชื่อมโยงระหว่างธุรกิจขนาดใหญ่และธุรกิจขนาดเล็กในเมืองพัทยา มีการจัดกิจกรรม, การประชุม, และงานสัมมนาเพื่อสร้างโอกาสในการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ ซึ่งประเภทของการสนับสนุน เช่น การจัดงานเชื่อมโยงธุรกิจ ได้แก่ การจัดงานแฟร์, การประชุม, และกิจกรรมที่ช่วยให้ธุรกิจสามารถเชื่อมโยงและสร้างความสัมพันธ์ การให้คำปรึกษา: การให้คำปรึกษาด้านการตลาด, การบริหารจัดการ, และการพัฒนาเครือข่ายธุรกิจ การสนับสนุนด้านการตลาด: การช่วยในการส่งเสริมธุรกิจผ่านช่องทางการตลาดต่างๆ และการประชาสัมพันธ์

การสนับสนุนธุรกิจชุมชนและการสร้างเครือข่ายธุรกิจในเมืองพัทยามีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่น การพัฒนาและการสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนช่วยเพิ่มโอกาสการทำงานและกระตุ้นเศรษฐกิจ ขณะที่การสร้างเครือข่ายธุรกิจช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์และเพิ่มโอกาสทางธุรกิจ การลงทุนในการพัฒนาและสนับสนุนทั้งสองด้านนี้จะส่งผลดีต่อการเติบโตและความยั่งยืนของเศรษฐกิจเมืองพัทยา

ที่มา : รายงานจากกิจกรรมสร้างเครือข่าย, ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วม (2566)

4. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการสนับสนุนการเข้าถึงทรัพยากร

4.1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ปัจจุบันมีการพัฒนาโครงข่ายถนนและระบบขนส่งสาธารณะ เช่น รถเมย์, แท็กซี่, และระบบขนส่งท้องถิ่น แต่ยังมีข้อจำกัดในบางพื้นที่ การพัฒนาระบบน้ำประปา, ไฟฟ้า, และการจัดการขยะยังมีความต้องการการปรับปรุงและขยายตัว การพัฒนาโรงแรม, รีสอร์ท, และสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยว ซึ่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานช่วยเพิ่มความสะดวกสบายในการเดินทางและการใช้บริการพื้นฐานโครงสร้างพื้นฐานที่ดีช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวและส่งเสริมเศรษฐกิจท้องถิ่น และการพัฒนาสาธารณูปโภคช่วยเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนได้

4.2 การสนับสนุนการเข้าถึงทรัพยากร

ธุรกิจในเมืองพัทยาสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนจากธนาคาร, สถาบันการเงิน, และแหล่งเงินทุนจากภาครัฐและเอกชน แต่หากมีข้อจำกัดเรื่องความยากลำบากในการเข้าถึงเงินทุนสำหรับธุรกิจขนาดเล็กและผู้ประกอบการใหม่ เนื่องจากข้อกำหนดในการขอสินเชื่อที่เข้มงวดและอัตราดอกเบี้ยที่สูง การสนับสนุนเงินกู้และเงินทุนที่มีเงื่อนไขที่เอื้อต่อธุรกิจขนาดเล็กและผู้ประกอบการใหม่ รวมถึงการจัดตั้งโครงการหรือกองทุนเพื่อสนับสนุนธุรกิจเริ่มต้นและการขยายธุรกิจ ซึ่งการเข้าถึงเงินทุนช่วยให้ธุรกิจใหม่สามารถเริ่มต้นและดำเนินการได้ การมีเงินทุนสนับสนุนช่วยให้ธุรกิจที่มีอยู่ขยายกิจการและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันได้ รวมถึงทรัพยากร อย่างเป็นวัสดุที่ควรสนับสนุนการเชื่อมโยงธุรกิจ

กับซัพพลายเออร์ที่มีคุณภาพ การจัดงานหรือกิจกรรมที่ช่วยให้ธุรกิจสามารถเข้าถึงวัสดุและผู้จำหน่ายที่เกี่ยวข้อง การให้คำแนะนำในการจัดหาวัสดุและการเจรจาต่อรองราคาที่ดี จะช่วยให้การเข้าถึงวัสดุที่มีคุณภาพและราคาเหมาะสม ช่วยลดต้นทุนการผลิต รวมถึงการมีวัสดุที่ตรงตามความต้องการช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจ ส่วนการเข้าถึงเครื่องมือที่จำเป็นธุรกิจสามารถเข้าถึงเครื่องมือผ่านร้านค้าและผู้จัดจำหน่ายที่มีอยู่ในเมืองพัทยา แต่อาจมี ปัญหาในการจัดหาเครื่องมือที่ทันสมัยหรือเหมาะสมกับความต้องการเฉพาะของธุรกิจ การสนับสนุนการให้เงินทุนหรือเงินกู้เพื่อการซื้อเครื่องมือที่จำเป็น หรือการจัดงานแสดงสินค้าและนิทรรศการที่แสดงเครื่องมือและอุปกรณ์ที่มีให้เลือก รวมถึงการให้คำแนะนำในการเลือกเครื่องมือที่เหมาะสมกับประเภทของธุรกิจ จะช่วยให้เข้าถึงเครื่องมือที่เหมาะสม ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และเครื่องมือที่มีคุณภาพช่วยลดเวลาในการผลิตและเพิ่มคุณภาพของผลิตภัณฑ์ได้ การเข้าถึงทรัพยากรเหล่านี้ช่วยให้ธุรกิจสามารถเริ่มต้น, ขยายตัว, และเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานได้ การลงทุนในโครงการสนับสนุน, การสร้างเครือข่าย, และการให้คำแนะนำอย่างเหมาะสมจะช่วยส่งเสริมการพัฒนาธุรกิจในเมืองพัทยาอย่างยั่งยืน

ที่มา: รายงานจากหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนทางการเงินและทรัพยากร (2566)

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การพัฒนากลุ่มอาชีพชุมชนในเมืองพัทยาให้เติบโตอย่างยั่งยืนนั้น จำเป็นต้องมีการบูรณาการหลายปัจจัยเข้าด้วยกัน เพื่อให้กลุ่มอาชีพเหล่านี้สามารถแข่งขันได้ในตลาด และสร้างรายได้ที่มั่นคงให้กับชุมชน ข้อเสนอแนะที่น่าสนใจมีดังนี้

1. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม

- พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน: สนับสนุนให้ชุมชนพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์ เช่น อาหารพื้นเมือง งานหัตถกรรม เสื้อผ้า เครื่องประดับ
- สร้างแบรนด์ชุมชน: สร้างแบรนด์ที่สื่อถึงเอกลักษณ์ของชุมชนและผลิตภัณฑ์ เพื่อสร้างความแตกต่าง และจดจำได้ง่าย
- ตลาดกลางคืนและตลาดนัด: สนับสนุนการจัดตั้งตลาดกลางคืนและตลาดนัด เพื่อให้ชุมชนได้จำหน่ายสินค้าและบริการ

2. พัฒนาศักยภาพของบุคลากร

- ฝึกอบรมทักษะ: จัดอบรมด้านการตลาด การบริหารจัดการธุรกิจ การออกแบบผลิตภัณฑ์ และภาษาต่างประเทศ
- สนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต: ส่งเสริมให้ชุมชนเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เช่น ศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพ
- พัฒนากลุ่มผู้นำชุมชน: สร้างผู้นำชุมชนที่มีความรู้ความสามารถในการขับเคลื่อนกลุ่มอาชีพ

3. สนับสนุนการจัดตั้งสหกรณ์

- รวมกลุ่มเพื่อความเข้มแข็ง: สนับสนุนให้กลุ่มอาชีพจัดตั้งสหกรณ์ เพื่อรวมพลังในการผลิต การตลาด และการเจรจาต่อรอง
- เข้าถึงแหล่งเงินทุน: สหกรณ์สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายขึ้น ทำให้สามารถขยายธุรกิจได้

- แบ่งปันความรู้และประสบการณ์: สมาชิกสหกรณ์สามารถแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

4. สร้างเครือข่ายความร่วมมือ

- ภาครัฐ: สนับสนุนนโยบายและงบประมาณในการพัฒนากลุ่มอาชีพ
- ภาคเอกชน: ร่วมมือกับภาคเอกชนในการสร้างตลาดและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์
- สถาบันการศึกษา: ร่วมมือกับสถาบันการศึกษาในการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ

5. ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี

- E-commerce: สนับสนุนให้กลุ่มอาชีพใช้ช่องทางออนไลน์ในการจำหน่ายผลิตภัณฑ์
- Social media: ใช้โซเชียลมีเดียในการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์และสร้างแบรนด์
- Digital marketing: นำเครื่องมือทางการตลาดดิจิทัลมาใช้ในการเข้าถึงลูกค้าเป้าหมาย

6. สร้างแบรนด์ชุมชน

- สร้างเอกลักษณ์: สร้างแบรนด์ที่สื่อถึงเอกลักษณ์ของชุมชนและผลิตภัณฑ์
- สร้างความเชื่อมั่น: สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภคในเรื่องคุณภาพและความน่าเชื่อถือของผลิตภัณฑ์
- ประชาสัมพันธ์: ประชาสัมพันธ์แบรนด์ชุมชนผ่านช่องทางต่างๆ เพื่อสร้างการรับรู้

ตัวอย่างโครงการที่สามารถนำไปปฏิบัติได้

- โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ OTOP: สนับสนุนให้ชุมชนพัฒนาผลิตภัณฑ์ OTOP ให้มีคุณภาพ และมาตรฐาน
- โครงการตลาดกลางสินค้าชุมชน: จัดตั้งตลาดกลางสินค้าเพื่อให้ชุมชนได้จำหน่ายสินค้าและบริการ
- โครงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม: จัดกิจกรรมท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมประเพณีของชุมชน
- โครงการอบรมอาชีพ: จัดอบรมอาชีพที่ตรงกับความต้องการของตลาด
- โครงการสร้างเครือข่ายผู้ประกอบการ: เชื่อมโยงผู้ประกอบการในชุมชนเข้าด้วยกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้และร่วมกันพัฒนาธุรกิจ

บทที่ 6

ยุทธศาสตร์ที่ 4

การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
(Sustainable management of the environment)

ยุทธศาสตร์ที่ 4

การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน (Sustainable management of the environment)

- เป้าประสงค์ :**
- 1) การยกระดับการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
 - 2) การเฝ้าระวังและป้องกันปราบปรามการเกิดปัญหามลพิษ
 - 3) การอนุรักษ์ ฟื้นฟู และแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ
 - 4) การจัดการขยะและของเสียอย่างเป็นระบบ

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย : 1) ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2 ด้าน ดังนี้

- 1.1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน
- 1.2) ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2) ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 1 ด้าน ดังนี้

- 2.1) ด้านที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม

3) ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 1 ด้าน ดังนี้

- 3.1) ด้านสิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Smart Environment)

- กลยุทธ์ :**
- 1) การยกระดับการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความมั่นคงด้านน้ำ เช่น การแก้ไขปัญหาขาดแคลนน้ำอุปโภค บริโภค และการแก้ปัญหาน้ำท่วม
 - 2) การเฝ้าระวังและป้องกันปราบปรามการเกิดปัญหามลพิษทางบก ทางน้ำ และทางอากาศอย่างมีประสิทธิภาพ
 - 3) การอนุรักษ์ ฟื้นฟู และแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ เช่น แนวชายหาด แนวปะการัง สวนสาธารณะ หมู่เกาะ และป่าชายเลน
 - 4) การจัดการขยะและของเสียอย่างเป็นระบบ เพื่อลดการตกค้างขยะในชุมชน

จุดยืนทางยุทธศาสตร์ :

มุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างถูกหลักอนุรักษ์วิทยา ได้แก่ การอนุรักษ์ ฟื้นฟู เฝ้าระวัง ป้องกัน และการแก้ไขปัญหา โดยการมีส่วนร่วมทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อลดอัตราการสูญเสียทรัพยากรและการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สุทธิเป็นศูนย์อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล :

1. ตัวชี้วัดพื้นที่วิกฤตน้ำท่วม
2. ตัวชี้วัดมลพิษทางสิ่งแวดล้อม
3. ตัวชี้วัดพื้นที่สีเขียว
4. ตัวชี้วัดปริมาณแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
5. ตัวชี้วัดกระบวนการบริหารจัดการขยะและของเสีย
6. ตัวชี้วัดการมีส่วนร่วมของประชาชนหรือชุมชน

ขั้นตอนการดำเนินงาน :

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษายุทธศาสตร์เมืองพัทยาภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 และแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 และแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งมีรายละเอียดของกิจกรรมและโครงการเมืองพัทยาที่เกี่ยวข้องตามยุทธศาสตร์

1. การศึกษายุทธศาสตร์และแผนการพัฒนา
 - 1.1 การศึกษาแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570
 - 1.1.1 วัตถุประสงค์หลัก: ศึกษาวัตถุประสงค์หลักของแผนพัฒนาเมืองพัทยา เช่น การพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน, การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ, และการปกป้องสิ่งแวดล้อม
 - 1.1.2 ยุทธศาสตร์หลัก: ตรวจสอบยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น:
 - การจัดการน้ำและการบำบัดน้ำเสีย
 - การควบคุมมลพิษอากาศ
 - การจัดการขยะและการรีไซเคิล
 - การอนุรักษ์พื้นที่สีเขียวและระบบนิเวศ
 - 1.2 การศึกษาแผนการดำเนินงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566
 - 1.2.1 รายละเอียดโครงการ: ตรวจสอบรายละเอียดของโครงการที่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในปีงบประมาณ 2566 ซึ่งเกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - 1.2.2 กิจกรรมที่สำคัญ: ระบุและวิเคราะห์กิจกรรมหลักที่เกี่ยวข้อง เช่น:
 - การจัดการขยะ: โครงการการจัดการขยะมูลฝอย, การส่งเสริมการรีไซเคิล
 - การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม: โครงการการฟื้นฟูพื้นที่สีเขียว, การปลูกต้นไม้
 - การพัฒนาระบบการจัดการน้ำ: โครงการการปรับปรุงระบบน้ำประปา, การบำบัดน้ำเสีย

ขั้นตอนที่ 2 วางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งที่มาต่างๆทั้งหน่วยงานภายในหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้รับประโยชน์ ประกอบด้วย

1. ข้อมูลจากหน่วยงานภายใน

1.2 หน่วยงานของเมืองพัทยา

- 1.2.1 แผนพัฒนาเมืองและรายงาน: รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแผนพัฒนาเมืองพัทยา, รายงานประจำปี, และการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง
- 1.2.2 การจัดการขยะ: ข้อมูลเกี่ยวกับระบบการจัดการขยะ, โครงการรีไซเคิล, และสถิติการผลิตและการจัดการขยะ
- 1.2.3 การจัดการน้ำ: ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งน้ำ, การจัดการน้ำ, และโครงการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับน้ำ
- 1.2.4 การอนุรักษ์และการพัฒนา: ข้อมูลเกี่ยวกับโครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการพัฒนาพื้นที่

2. ข้อมูลจากหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง

2.1 หน่วยงานรัฐบาลกลาง

- 2.1.1 กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม: ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายระดับชาติ, โครงการพิเศษ, และข้อมูลสถิติ
- 2.1.2 กรมป่าไม้และกรมชลประทาน: ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการป่าไม้, การจัดการน้ำ, และโครงการที่เกี่ยวข้อง

2.2 องค์กรระหว่างประเทศและ NGOs

- 2.2.1 ข้อมูลจากองค์กรระหว่างประเทศ: ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุด, โครงการความร่วมมือระหว่างประเทศ, และการสนับสนุนด้านการเงิน
- 2.2.2 องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs): ข้อมูลเกี่ยวกับโครงการและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน

2.3 ภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม

- 2.3.1 ข้อมูลจากภาคธุรกิจ: ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อมของธุรกิจ, การใช้ทรัพยากร, และการจัดการขยะ
- 2.3.2 รายงานความยั่งยืน: รายงานจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสังคม

3. ข้อมูลจากภาคสนามและกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้รับประโยชน์

3.1 การสำรวจและสัมภาษณ์

- 3.1.1 การสำรวจความคิดเห็นประชาชน: การสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากร, และความต้องการของประชาชน
- 3.1.2 การสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย: การสัมภาษณ์กลุ่มประชากรที่ได้รับผลกระทบ เช่น ชุมชนท้องถิ่น, เกษตรกร, และธุรกิจท้องถิ่น

3.2 การเก็บข้อมูลภาคสนาม

3.2.1 การตรวจสอบสภาพแวดล้อม: การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพอากาศ, น้ำ, และดินในพื้นที่

3.2.2 การตรวจสอบทรัพยากรธรรมชาติ: การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสถานะของแหล่งน้ำ, ป่าไม้, และความหลากหลายทางชีวภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ครอบคลุมจะช่วยให้การพัฒนาแนวทางและกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนในเมืองพัทยา โดยคำนึงถึงความหลากหลายของข้อมูลและความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาวิจัยภาคสนาม (Survey Research) เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนมีความสำคัญในการทำความเข้าใจ สภาพปัจจุบันของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงการพัฒนาแนวทางการจัดการที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนและความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม การศึกษาวิจัยภาคสนามโดยใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การสำรวจ, การสัมภาษณ์, และการสังเกตการณ์ สามารถช่วยในการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อการพัฒนาแผนการจัดการที่มีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนที่ 4 นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเป็นกระบวนการที่สำคัญในการประกันคุณภาพของข้อมูลที่ได้ และเพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ใช้มีความถูกต้องและเชื่อถือได้ โดยการตรวจสอบนี้จะประกอบด้วยตรวจสอบข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณอย่างละเอียด

ขั้นตอนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบของวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ โดยใช้ตัวชี้วัด (Indicators) เป็นกระบวนการที่สำคัญเพื่อให้มั่นใจว่าแผนการจัดการทรัพยากรธรรมชาติมีความเป็นไปได้ตามเป้าหมายและสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่อไปนี้เป็นแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบของวัตถุประสงค์, การติดตาม และประเมินผล, และการใช้ตัวชี้วัด

ขั้นตอนที่ 6 นำเสนอข้อมูล (Data Presentation) โดยจัดทำเป็นรายงานโครงการติดตาม และประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570

การวิเคราะห์ข้อมูล :

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 4 มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. กำหนดตัวชี้วัดและรายละเอียดของตัวชี้วัดสำหรับการประเมินผลการดำเนินงานรายมิติ
2. กำหนดดัชนีชี้วัด และค่าสถิติต่างๆที่ต้องเก็บบันทึก ในปีงบประมาณ พ.ศ.2566 (ปีที่1) เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในลักษณะของการตั้งเป็นเกณฑ์ และกำหนดเป็นดัชนีชี้วัดที่ใช้ในการติดตาม เปรียบเทียบ และประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ในปีงบประมาณต่อไป (ปีที่ 2-5)
3. นำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง หรือหน่วยงานต่างๆมาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการ สรุปข้อมูลการจัดกลุ่มข้อมูลตามดัชนีตัวชี้วัดรายด้าน และการจำแนกข้อมูลรายมิติ ภายใต้กรอบแนวคิดของการประเมินผล และตัวชี้วัดรายมิติที่ได้จัดทำไว้

4. นำข้อมูลที่วิเคราะห์ และจำแนกไว้เป็นมิติยุทธศาสตร์รายด้านมาเก็บเป็นฐานข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อสรุประดับของผลการประเมินการดำเนินงานโครงการของเมืองพัทยาในส่วนของงบประมาณปี พ.ศ. 2566 และเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดดัชนีชี้วัด/ค่าเป้าหมาย รวมถึงเปรียบเทียบกับตัวชี้วัดในปีงบประมาณต่อไป

สรุปผลการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ที่ 4

1. ตัวชี้วัดพื้นที่วิกฤตน้ำท่วม

1.1 ร้อยละของพื้นที่น้ำท่วมในเขตเมืองพัทยา

ในปี พ.ศ. 2565 เขตพื้นที่เมืองพัทยามีน้ำเสียเกิดขึ้นประมาณ 77,256.78 ลบ.ม./วันและมีปริมาณน้ำเสียที่บำบัดได้จำนวน 77,256.78 ลบ.ม./วัน ซึ่งมีค่า BOD ในคลอง 9.34 มิลลิกรัม /ลิตร ในทางระบายน้ำสายหลัก 14.6 มิลลิกรัม / ลิตร โดยมีพื้นที่น้ำท่วมถึงคิดเป็นร้อยละ 5 ของพื้นที่ทั้งหมด ระยะเวลาเฉลี่ยที่น้ำท่วมขังนานที่สุดประมาณ 1 ชั่วโมง ในช่วงเดือน กรกฎาคม - ธันวาคม 2565

1.2 ร้อยละของจำนวนการแก้ไขปัญหาพื้นที่น้ำท่วมในพื้นที่พัทยา ภายใน 48 ชั่วโมง เมื่อได้รับแจ้งเหตุหรือตรวจพบ

ตารางที่ 20 ร้อยละของจำนวนการแก้ไขปัญหาพื้นที่น้ำท่วมในพื้นที่เมืองพัทยา ภายใน 48 ชั่วโมง

เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ				
ร้อยละของจำนวนการแก้ไขปัญหาพื้นที่น้ำท่วมในพื้นที่เมืองพัทยา ภายใน 48 ชั่วโมง เมื่อได้รับแจ้งเหตุหรือตรวจพบ				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการ สาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	15	15	100	เท่ากับค่าเป้าหมาย

ที่มา: รายงานผลการประเมินผลมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะ เมืองพัทยา (2566)

จากการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะของเมืองพัทยาในด้านโครงสร้างพื้นฐานตามตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าเมืองพัทยาสามารถแก้ไขปัญหาพื้นที่น้ำท่วมในพื้นที่เมืองพัทยาภายใน 48 ชั่วโมงได้ตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ โดยเมื่อพายุเผชิญกับปัญหาน้ำท่วม การแก้ไขปัญหาในเวลาที่เร็วที่สุดภายใน 48 ชั่วโมง หลังจากได้รับแจ้งเหตุหรือตรวจพบเป็นไปได้โดยมีขั้นตอนการดำเนินการที่สำคัญ ได้แก่

1. การประสานงานและการตรวจสอบ: ทางเมืองพัทยาหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องมีการประสานงาน กับทีมงานที่มีความเชี่ยวชาญในการจัดการน้ำท่วม เช่น ทีมช่วยเหลือฉุกเฉิน หรือทีมที่มีความรู้ในการสูบน้ำออกจากพื้นที่น้ำท่วม
2. การสูบน้ำออกจากพื้นที่: การทำความเข้าใจในลักษณะและขอบเขตของน้ำท่วม เพื่อให้สามารถวางแผนการสูบน้ำให้ออกจากพื้นที่น้ำท่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. **การใช้เครื่องมือและเทคโนโลยี:** การใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อช่วยในการเสาะหาน้ำ เช่น บิมน้ำ เครื่องสูบน้ำ หรือเครื่องมือที่ใช้ในการระบายน้ำ
4. **การป้องกันและการเตรียมความพร้อม:** การสอนแนวทางการเตรียมความพร้อมในการจัดการกับน้ำท่วม รวมถึง การติดตั้งระบบระบายน้ำและการระบายน้ำสำรอง
5. **การประเมินผล:** หลังจากการทำความสะอาด จะต้องมีการตรวจสอบและประเมินผลเพื่อป้องกันความเสียหายที่ อาจเกิดขึ้นในอนาคต

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การวิเคราะห์และปรับปรุงปัญหาน้ำท่วมในเมืองพัทยาเป็นเรื่องที่สำคัญและต้องการการวางแผน อย่างรอบคอบ เนื่องจากพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ต่อไปนี้คือขั้นตอนและข้อเสนอในการจัดการกับปัญหาน้ำท่วม:

การวิเคราะห์พื้นที่วิกฤตน้ำท่วม

1. **สำรวจพื้นที่เสี่ยงน้ำท่วม:**
 - ระบุพื้นที่ที่มักเกิดน้ำท่วมบ่อย เช่น ถนนหลัก, เขตชุมชน, และพื้นที่ต่ำ
 - ใช้ข้อมูลจากระบบ GIS (Geographic Information System) เพื่อวิเคราะห์พื้นที่เสี่ยง
2. **ศึกษาสาเหตุของน้ำท่วม:**
 - ตรวจสอบการจัดการระบบระบายน้ำ เช่น ท่อระบายน้ำ, คูคลอง และการบำรุงรักษา
 - วิเคราะห์ผลกระทบจากการพัฒนาเมือง เช่น การก่อสร้างที่ปิดกั้นทางน้ำ
 - ตรวจสอบปัจจัยธรรมชาติ เช่น ปริมาณฝนที่สูงผิดปกติ
3. **ประเมินผลกระทบ:**
 - ศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจ เช่น ความเสียหายต่อธุรกิจและการท่องเที่ยว
 - ประเมินผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน เช่น การสูญเสียที่อยู่อาศัย

การปรับปรุงและแก้ไข

1. **พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน:**
 - ปรับปรุงระบบระบายน้ำ เช่น การขยายขนาดของท่อระบายน้ำและการสร้างสถานีสูบน้ำ
 - ปรับปรุงคูคลองและป้องกันการอุดตันจากขยะ
2. **จัดการการใช้ที่ดิน:**
 - วางแผนการใช้ที่ดินอย่างยั่งยืน เช่น การกำหนดเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่รับน้ำ
 - ควบคุมการก่อสร้างที่ปิดกั้นทางน้ำ
3. **เพิ่มพื้นที่ดูดซับน้ำ:**
 - ปลูกต้นไม้และสร้างสวนสาธารณะเพื่อช่วยดูดซับน้ำฝน
 - ใช้การออกแบบพื้นที่สีเขียวในโครงการก่อสร้างใหม่

4. ปรับปรุงการเตือนภัยและการตอบสนอง:

- สร้างระบบเตือนภัยล่วงหน้า เช่น การแจ้งเตือนผ่านแอปพลิเคชันหรือสื่อสารมวลชน
- ฝึกอบรมประชาชนในการเตรียมตัวรับมือกับน้ำท่วมและการอพยพ

ข้อเสนอเพิ่มเติม

1. การมีส่วนร่วมของชุมชน:

- ส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการวางแผนและจัดการน้ำท่วม
- จัดกิจกรรมการศึกษาสำหรับประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันน้ำท่วม

2. การวิจัยและพัฒนา:

- สนับสนุนการวิจัยด้านเทคโนโลยีการจัดการน้ำท่วมและการใช้ข้อมูลจากระบบตรวจวัดน้ำ

3. การจัดการด้านการเงิน:

- วางแผนงบประมาณเพื่อการบำรุงรักษาและการลงทุนในโครงการระบายน้ำ
- สำรวจแหล่งทุนเพิ่มเติมจากองค์กรภายนอกหรือกองทุนความช่วยเหลือ

การดำเนินการตามขั้นตอนและข้อเสนอเหล่านี้จะช่วยให้เมืองพัทยาสามารถลดปัญหาน้ำท่วมและเพิ่มความปลอดภัยให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ตัวชี้วัดมลพิษทางสิ่งแวดล้อม

2.1 ร้อยละของมลพิษทางสิ่งแวดล้อม: มลพิษทางบก มลพิษทางน้ำ มลพิษทางอากาศ

การวัดและรายงานร้อยละของมลพิษทางสิ่งแวดล้อมในแต่ละประเภท (มลพิษทางบก, มลพิษทางน้ำ, มลพิษทางอากาศ) โดยการใช้ข้อมูลจากการสุ่มตรวจวัดในพื้นที่และข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษจะต้องพิจารณาหลายปัจจัยซึ่งโดยทั่วไปจะรวมถึง:

1. มลพิษทางบก (Land Pollution):

- แหล่งข้อมูล: ข้อมูลจากการตรวจวัดมลพิษที่เกิดจากขยะ, การรั่วไหลของสารเคมี, และการใช้ดินในการเกษตรที่มีสารเคมี
- การสุ่มตรวจ: ตรวจสอบสภาพดินในพื้นที่ที่มีการทิ้งขยะหรือมีการใช้สารเคมี
- การคำนวณ: ใช้ข้อมูลจากการตรวจวัดมลพิษและข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษเพื่อคำนวณร้อยละของพื้นที่ที่มีมลพิษ

2. มลพิษทางน้ำ (Water Pollution):

- แหล่งข้อมูล: ข้อมูลจากการตรวจวัดคุณภาพน้ำ เช่น ค่าความเข้มข้นของสารเคมี, สิ่งมีชีวิตในน้ำ, และปริมาณของสารปนเปื้อน
- การสุ่มตรวจ: ตรวจวัดน้ำจากแหล่งน้ำต่าง ๆ เช่น แม่น้ำ, ลำคลอง, แหล่งน้ำใต้ดิน
- การคำนวณ: ใช้ข้อมูลการตรวจวัดและข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษในการคำนวณร้อยละของแหล่งน้ำที่มีมลพิษ

3. มลพิษทางอากาศ (Air Pollution):

- แหล่งข้อมูล: ข้อมูลจากการตรวจวัดคุณภาพอากาศ เช่น ค่าของสารพิษในอากาศ (เช่น PM 2.5, PM10, NO2, SO2)
- การสุ่มตรวจ: ตรวจวัดคุณภาพอากาศในพื้นที่ต่าง ๆ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีการปล่อยมลพิษสูง
- การคำนวณ: ใช้ข้อมูลการตรวจวัดและข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษในการคำนวณร้อยละของพื้นที่ที่มีมลพิษทางอากาศ

ตัวอย่างการคำนวณร้อยละ:

- หากจากการสุ่มตรวจพบว่า มีพื้นที่ 30% ที่มีมลพิษทางบกในพื้นที่ที่ตรวจสอบทั้งหมด 100 ตารางกิโลเมตร
- จากการตรวจสอบน้ำพบว่า 20% ของแหล่งน้ำมีค่ามลพิษเกินมาตรฐาน
- จากการตรวจสอบอากาศพบว่า 25% ของพื้นที่ที่ตรวจสอบมีค่ามลพิษทางอากาศเกินมาตรฐาน

การวัดและรายงานมลพิษจึงควรอิงตามการสุ่มตรวจและข้อมูลที่เป็นปัจจุบันจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมควบคุมมลพิษ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นปัจจุบันในการวิเคราะห์สถานการณ์มลพิษทางสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่กำหนด

2.2 จำนวนโครงการหรือกิจกรรมของเมืองพัทยาในการอนุรักษ์ดูแลรักษาแหล่งน้ำธรรมชาติ ลำน้ำธรรมชาติ ทรัพยากรชายฝั่ง หรือการจัดการเกี่ยวกับปัญหาวัชพืชผักตบชวา ปัญหาน้ำเน่าเสีย การกำจัดน้ำเสีย เป็นต้น

ตารางที่ 21 เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมการอนุรักษ์ดูแลรักษาแหล่งน้ำ

เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ				
ร้อยละของจำนวนสายทางคลอง และลำธารสาธารณะ ในความรับผิดชอบของ เมืองพัทยา ที่ได้รับการดูแลรักษาให้น้ำสามารถไหลผ่านได้ไม่ติดขัดหรือให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ปกติ				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการสาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	3	3	100	เท่ากับค่าเป้าหมาย
ร้อยละของจำนวนแหล่งน้ำสาธารณะ พื้นที่พักน้ำหรือแก้มลิงในความรับผิดชอบของเมืองพัทยาที่ได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ปกติ				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการสาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	2	2	100	เท่ากับค่าเป้าหมาย

ตารางที่ 21 เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมการอนุรักษ์ดูแลรักษาแหล่งน้ำฯ (ต่อ)

เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ (ต่อ)				
ร้อยละของจำนวนคลองส่งน้ำที่อยู่ในความรับผิดชอบของเมืองพัทยาที่ได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ปกติ				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการ สาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	2	2	100	เท่ากับค่าเป้าหมาย
จำนวนโครงการหรือกิจกรรมของเมืองพัทยาในการส่งเสริมการปลูกต้นไม้ การอนุรักษ์ดูแลรักษาป่า ทรัพยากรชายฝั่ง หรือการจัดการเกี่ยวกับปัญหาน้ำเน่าเสีย				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการ สาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	3	6	200	สูงกว่าค่าเป้าหมาย

ที่มา: รายงานผลการประเมินผลมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะ เมืองพัทยา (2566)

จากตารางข้อมูลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะของเมืองพัทยาด้านโครงสร้างพื้นฐานตามตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าจำนวนโครงการที่จัดการเกี่ยวกับการดูแลแหล่งน้ำต่างๆ ของเมืองพัทยารวมถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทำได้ตามเป้าหมายทั้งหมดและมีการทำได้สูงกว่าเป้าหมายในโครงการส่งเสริมการปลูกต้นไม้ การอนุรักษ์ดูแลรักษาป่า ทรัพยากรชายฝั่ง หรือการจัดการเกี่ยวกับปัญหาน้ำเน่าเสีย

2.3 จำนวนโครงการหรือกิจกรรมของเมืองพัทยาในการจัดการเกี่ยวกับค่าฝุ่น PM 2.5

ตารางที่ 22 เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ โครงการหรือกิจกรรมการจัดการเกี่ยวกับค่าฝุ่น PM 2.5

เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ				
จำนวนโครงการหรือกิจกรรมของ เมืองพัทยาในการประชาสัมพันธ์ เพื่อลดค่าฝุ่น PM 2.5				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการ สาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	2	2	100	เท่ากับค่าเป้าหมาย

ที่มา: รายงานผลการประเมินผลมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะ เมืองพัทยา (2566)

จากตารางข้อมูลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะของเมืองพัทยาในด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าได้มีการจัดทำโครงการเพื่อจัดการค่าฝุ่น PM 2.5 ได้ตามเป้าหมายที่วางไว้

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การจัดการมลพิษทางสิ่งแวดล้อมในเมืองพัทยาเป็นเรื่องสำคัญเพื่อลดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและความน่าสนใจของเมืองสำหรับนักท่องเที่ยว นี่คือการวิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข และข้อเสนอในการจัดการกับมลพิษในพัทยา:

การวิเคราะห์มลพิษทางสิ่งแวดล้อม

1. มลพิษทางอากาศ:
 - แหล่งที่มาของมลพิษ: คิวจากการจราจร, โรงงาน, และการเผาขยะ
 - การวัดระดับมลพิษ: ใช้ข้อมูลจากสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศเพื่อประเมินความเข้มข้นของ PM2.5, PM10, NO2, และ SO2
2. มลพิษทางน้ำ:
 - แหล่งที่มาของมลพิษ: น้ำทิ้งจากอุตสาหกรรม, น้ำเสียจากบ้านเรือน, และขยะที่ตกค้างในแม่น้ำและทะเล
 - การตรวจสอบคุณภาพน้ำ: ตรวจสอบระดับสารปนเปื้อน เช่น ค่า BOD (Biochemical Oxygen Demand), COD (Chemical Oxygen Demand), และสารเคมีอันตราย
3. มลพิษทางดิน:
 - แหล่งที่มาของมลพิษ: ขยะมูลฝอย, สารเคมีอันตรายจากการเกษตร
 - การตรวจสอบสภาพดิน: การวิเคราะห์สารปนเปื้อนในดิน เช่น สารเคมีจากการเกษตร หรือขยะที่ไม่ถูกกำจัดอย่างเหมาะสม
4. มลพิษทางเสียง:
 - แหล่งที่มาของมลพิษ: เสียงจากการจราจร, ร้านค้า, และกิจกรรมในเมือง
 - การวัดระดับเสียง: ใช้เครื่องวัดเสียงเพื่อประเมินระดับความดังและผลกระทบต่อสุขภาพ

การปรับปรุงและแก้ไข

1. การควบคุมมลพิษทางอากาศ:
 - ลดการปล่อยมลพิษจากรถยนต์: ส่งเสริมการใช้ระบบขนส่งสาธารณะ, รถไฟฟ้า, และการขนส่งที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
 - ควบคุมการเผาขยะ: กำหนดมาตรการควบคุมการเผาขยะและส่งเสริมการจัดการขยะที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
2. การจัดการมลพิษทางน้ำ:
 - ปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสีย: ลงทุนในโครงการบำบัดน้ำเสียที่มีประสิทธิภาพ
 - การควบคุมการปล่อยน้ำเสีย: ควบคุมและตรวจสอบการปล่อยน้ำเสียจากโรงงานและธุรกิจ

3. การจัดการมลพิษทางดิน:
 - การจัดการขยะมูลฝอย: ส่งเสริมการรีไซเคิลและการกำจัดขยะอย่างถูกต้อง
 - การฟื้นฟูดินที่ปนเปื้อน: ใช้เทคโนโลยีการฟื้นฟูดิน เช่น การใช้พืชในการดูดซับสารปนเปื้อน
4. การลดมลพิษทางเสียง:
 - การควบคุมเสียงจากกิจกรรมต่างๆ: กำหนดเวลาที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมที่มีเสียงดัง
 - การสร้างพื้นที่สีเขียว: สร้างสวนสาธารณะและพื้นที่สีเขียวเพื่อลดผลกระทบจากเสียง

ข้อเสนอเพิ่มเติม

1. การให้ความรู้และการศึกษา:
 - จัดทำโครงการให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการลดมลพิษและการรักษาสิ่งแวดล้อม
 - ส่งเสริมให้โรงเรียนและสถาบันการศึกษามีหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
2. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน:
 - สร้างกลุ่มและเครือข่ายชุมชนที่มีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม
 - ส่งเสริมกิจกรรมทำความสะอาดและบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน
3. การวิจัยและพัฒนา:
 - สนับสนุนการวิจัยในการพัฒนาเทคโนโลยีการลดมลพิษและการจัดการสิ่งแวดล้อม
 - ร่วมมือกับสถาบันวิจัยและองค์กรต่างประเทศในการศึกษาแนวทางการจัดการมลพิษที่มีประสิทธิภาพ

การดำเนินการตามขั้นตอนและข้อเสนอเหล่านี้จะช่วยให้เมืองพัทยาสามารถลดมลพิษทางสิ่งแวดล้อม และสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีต่อสุขภาพของประชาชนและการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน

3. ตัวชี้วัดพื้นที่สีเขียว

3.1 ร้อยละของพื้นที่สีเขียวในเขตเมืองพัทยา

จากการสำรวจพบว่าเมืองพัทยามีพื้นที่สีเขียวดังต่อไปนี้

1. สวนสาธารณะเมืองพัทยา 35 ไร่ (ขอขยายพิกัด 2)

พื้นที่สวนสาธารณะโดยประมาณ 35 ไร่ โดยภายในสวนสาธารณะมีไม้ยืนต้น ไม้ดอก – ไม้ประดับ และสนามหญ้าปลูกกระจายทั่วพื้นที่สวน มีทั้งพื้นที่ทางเดินและลู่วิ่งประมาณ 4,875 ตารางเมตร ลานพักผ่อนประมาณ 2,358 ตารางเมตร ลานเอนกประสงค์และลานชมวิวประมาณ 3,920 ตารางเมตร ลานกิจกรรมประมาณ 710 ตารางเมตร สนามเด็กเล่นประมาณ 460 ตารางเมตร อุปกรณ์สนามเด็กเล่น จำนวน 1 ชุด อุปกรณ์เครื่องออกกำลังกาย จำนวน 12 สถานี อาคารร้านค้า จำนวน 1 หลัง อาคารศาลาชมวิวกว้าง จำนวน 1 หลัง อาคารห้องน้ำ จำนวน 1 หลัง อาคารปั้มน้ำ จำนวน 1 หลัง โคมไฟและเสา จำนวน 144 จุด ตู้ควบคุมไฟฟ้า จำนวน 1 ตู้ อาคารควบคุมระบบรดน้ำต้นไม้อัตโนมัติ จำนวน 1 หลัง

2. สวนสาธารณะเกาะกลางถนนสุขุมวิท

เป็นสวนร่องกลางถนนสุขุมวิทระยะยาวประมาณ 16.5 กิโลเมตร (ยกเว้นพื้นที่ ก่อสร้างทางลัดระดับ) ระยะทางยาวประมาณ 1.7 กิโลเมตร จากสะพานต่างระดับกระหิงลาาย – สุดเขตเมืองพญา ด้านติดต่อเขตเทศบาลตำบลนาจอมเทียนเกาะกลางถนนพญาเหนือ และวงเวียนปลาโลมา มีระยะทางประมาณ 1,900 เมตร

3. สวนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ (เขา สทร.๕)

พื้นที่สวนสาธารณะโดยประมาณ 60 ไร่ ประกอบด้วยต้นไม้ใหญ่ตระกูลปาล์ม ต้นไม้ริมทางสวนพฤกษชาติ สวนดอกไม้ และสนามหญ้า ทางเดินเท้าและทางวิ่งออกกำลังกาย มีระยะทางประมาณ 4,000 เมตร มีถนนแอสฟัลท์ติก ระยะทางประมาณ 1,650 เมตร ถนนคอนกรีตระยะทางประมาณ 900 เมตร ลานอเนกประสงค์ ลานติดตั้งเครื่องออกกำลังกาย ลานจอดเฮลิคอปเตอร์ ภูัภัย ลานประภาคารสำหรับชมวิว ลานชมวิว หน้าป้ายพญาซิติ์ อาคารอเนกประสงค์ 3 หลัง ลานจอดรถ 4 จุด ระบบรดน้ำต้นไม้ ระบบไฟฟ้าแสงสว่าง ป้ายบอกทาง รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ

4. สวนสาธารณะท่าเทียบเรือพญาใต้ (แหลมบาลีฮาย)

พื้นที่สวนสาธารณะประมาณ 18 ไร่ ประกอบไปด้วย สวนสาธารณะ สะพานท่าเทียบเรือ ลานจอดรถ และถนนรอบบริเวณท่าเทียบเรือ

5. สวนสาธารณะบริเวณชายหาดกระหิงลาาย (เริ่มจากบ้านสุขาวดี – วัดจิตตภาวันวิทยาลัย)

พื้นที่สวนสาธารณะประมาณ 17.5 ไร่ ประกอบด้วย ต้นไม้ใหญ่ประเภท ต้นมะพร้าว ต้นปาล์ม และไม้อื่น ๆ สวนไม้ดอกไม้ประดับ ทางเดินเท้า ลานอเนกประสงค์ ระบบสาธารณูปโภค ห้องควบคุมระบบรดน้ำต้นไม้ อุปกรณ์ออกกำลังกาย แก้วี่สนาม ตลอดจนอุปกรณ์อื่น ๆ ภายในสวน

6. สวนสาธารณะลานโพธิ์

พื้นที่สวนสาธารณะโดยประมาณ 10 ไร่ ประกอบด้วย สวนสาธารณะมีต้นไม้ใหญ่ จำพวกมะพร้าว ไม้ดอกไม้ประดับ ลานออกกำลังกาย สนามเด็กเล่น ลานจอดรถด้านติดต่อกับทะเล ลานอเนกประสงค์บริเวณชายหาดทางเดินเท้าในสวน ระบบรดน้ำต้นไม้ และหอนาฬิกา ตลอดจนอุปกรณ์อื่น ๆ ภายในสวน

7. สวนสาธารณะสวนเฉลิมพระเกียรติเขาพญา (สวนสุขภาพ)

7.1) สวนเฉลิมพระเกียรติเมืองพญา

พื้นที่สวนสาธารณะโดยประมาณ 14.5 ไร่ ภายในสวนสาธารณะมีไม้ดอกไม้ประดับ และสนามหญ้า ปลูกกระจายทั่วพื้นที่สวน พื้นที่ทางเดิน – วิ่งออกกำลังกาย ซึ่งปูด้วยแอสฟัลท์ติก คอนกรีต ประมาณ 2,476 ตารางเมตร ลานอเนกประสงค์ จำนวน 1,190 ตารางเมตร เครื่องเล่น สำหรับออกกำลังกาย

จำนวน 12 สถานี เสาโคมไฟฟ้าแสงสว่างที่ติดตั้งอยู่ริมทางเดิน – วิ่ง และภายในสวน จำนวน 126 ชุด
ตู้ควบคุมระบบไฟฟ้า จำนวน 4 ตู้ อาคารควบคุมระบบรดน้ำต้นไม้อัตโนมัติ จำนวน 2 หลัง ชุมนศาลาพักผ่อน
จำนวน 1 หลัง และลานจอดรถ จำนวน 2 แห่ง

7.2) สวนเขาพระใหญ่

พื้นที่สวนสาธารณะโดยประมาณ 50 ไร่ ภายในสวนสาธารณะ มีไม้ดอก – ไม้ประดับ
และสนามหญ้าปลูกกระจายโดยรอบชั้mlandเอนกประสงค์ ถนนรอบเขาพระใหญ่มีระยะทาง ประมาณ 1.4
กิโลเมตร พื้นที่ลานเอนกประสงค์ จำนวน 454 ตารางเมตร พื้นที่ทางเดิน – วิ่ง ออกกำลังกาย
ซึ่งปูด้วยแอสฟัลต์ติกคอนกรีต ประมาณ 3,500 ตารางเมตร อาคารเอนกประสงค์ จำนวน 2 หลัง
ชุ้ไม้เลื้อย จำนวน 1 ชุ้ม ห้องน้ำ จำนวน 1 หลัง ถังเก็บน้ำคอนกรีต จำนวน 3 จุด และอาคาร
ควบคุมระบบไฟฟ้า ระบบ ปั้มน้ำ จำนวน 2 หลัง ระบบไฟฟ้าแสงสว่าง จำนวน 109 ชุด

7.3) สวนเขาพระใหญ่ระยะที่ 2

พื้นที่สวนสาธารณะโดยรวมประมาณ 19 ไร่ ภายใน สวนสาธารณะมีถนนและที่จอดรถ
พื้นที่แอสฟัลต์ติก ประมาณ 5,800 ตารางเมตร ทางเดินยกระดับระยะทางประมาณ 150 เมตร บันไดหินก่อ
จำนวน 9 จุด รวมระยะทางประมาณ 160 เมตร อาคารเรือนเพาะชำต้นไม้ จำนวน 1 หลัง
อาคารคลับเฮ้าส์ จำนวน 1 หลัง อาคารซ่อมบำรุงจำนวน 1 หลัง อาคารร้านค้า จำนวน 1 หลัง
อาคารห้องน้ำชาย – หญิง จำนวน 1 หลัง อาคารศาลาพักผ่อน จำนวน 1 หลัง สถานีออกกำลังกาย
พื้นที่ประมาณ 340 ตารางเมตร พื้นที่ตกแต่งสวนประมาณ 13,000 ตารางเมตร ระบบรดน้ำต้นไม้ด้วย
สปริงเกอร์ ก๊อกน้ำ สนามเด็กเล่นพื้นที่ประมาณ 580 ตารางเมตร ลานเอนกประสงค์ประมาณ 140
ตารางเมตร ทางเดินประมาณ 970 ตารางเมตร และทางวิ่งจักรยานเสือภูเขา เป็นต้น

ตารางที่ 23 พื้นที่สวนสาธารณะในเมืองพัทยา

พื้นที่สวนสาธารณะ	จำนวน (ไร่)
สวนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ (เขา สทร.)	60
สวนเฉลิมพระเกียรติเมืองพัทยา (สวนสุขภาพ สนามเด็กเล่นและเครื่องออกกำลังกาย 12 สถานี)	83.5
สวนสาธารณะเมืองพัทยา (ชัยพฤกษ์ 2) (มีสนามเด็กเล่นและเครื่องออกกำลังกาย)	35
สวนสาธารณะท่าเทียบเรือพัทยาใต้	7.5
สวนสาธารณะลานโพธิ์ (มีสนามเด็กเล่นและเครื่องออกกำลังกาย)	9
สวนสาธารณะเมืองพัทยา 1 (สามแยกธรรมดา) (มีสนามเด็กเล่น)	3
สวนหย่อมพัทยาใต้	3
สวนหย่อมพัทยากลาง	2
สวนหย่อมหน้าศาลาว่าการเมืองพัทยา	1
สวนเกาะกลางถนนและไหล่ทางสุขุมวิท ระยะทาง 16 กิโลเมตร	100
สวนเกาะกลางถนนพัทยาเหนือ	0.625
เรือนเพาะชำซอยชัยพฤกษ์ 2	12
เรือนเพาะชำ (บ่อบำบัดน้ำเสีย 80 ไร่)	3
สวนสาธารณะชายหาดนาจอมเทียน	94
สวนสาธารณะชายหาดพัทยา	35
สวนสาธารณะชายหาดดงตาล	50
สวนสาธารณะชายหาดกระทิงลาย	20
สวนสาธารณะชายหาดพระตำหนัก	10
สวนสาธารณะชายหาดซอยนาเกลือ 20 - 22	2
รวม	530.625

ตารางที่ 24 พื้นที่ที่ดำเนินกิจกรรมการปลูกต้นไม้ในเขตเมืองพัทยา

พื้นที่ดำเนินกิจกรรม	ชนิดต้นไม้	จำนวน (ต้น)
ป่าชายเลนคลองนกยาง นาเกลือ	ต้นโกงกาง	125
เกาะกลางถนนจอมเทียนสาย 2	ต้นปาล์มทางกระรอก (สูง 2.0 - 2.5 ม.)	1,000
	ต้นปาล์มคาเฟ้น (สูง 2.5 - 3.0 ม.)	1,000
สวนสาธารณะเขาทัพพระยา	ต้นหางนกยูงไทย	200
สวนสาธารณะ 35 ไร่	ต้นมะพร้าว	50

จากภาพถ่ายทางดาวเทียมและข้อมูลต่างๆ (ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 4) ที่แสดงให้เห็นถึงพื้นที่สีเขียวทั้งหมดของเมืองพัทยาจะเห็นได้ว่าเมืองพัทยามีพื้นที่สีเขียวมากกว่า 500 ไร่ไว้บริการประชาชนซึ่งคิดเป็นขนาดพื้นที่สีเขียวต่อประชากรประมาณ 7 ตารางเมตรต่อคน

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การพัฒนาพื้นที่สีเขียวในเมืองพัทยามีความสำคัญทั้งในด้านการเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชน และการสนับสนุนการท่องเที่ยว การวิเคราะห์ตัวชี้วัดพื้นที่สีเขียว การปรับปรุง และข้อเสนอในการพัฒนาในเมืองพัทยามีดังนี้:

การวิเคราะห์ตัวชี้วัดพื้นที่สีเขียว

1. อัตราส่วนพื้นที่สีเขียวต่อประชากร:

- วัดพื้นที่สีเขียวทั้งหมด (เช่น สวนสาธารณะ, พื้นที่สีเขียวในเมือง) เปรียบเทียบกับจำนวนประชากรในเมือง
- การวิเคราะห์นี้ช่วยประเมินความเพียงพอของพื้นที่สีเขียวสำหรับประชากร

2. การกระจายของพื้นที่สีเขียว:

- ตรวจสอบการกระจายของพื้นที่สีเขียวในแต่ละเขตของเมืองพัทยา
- วัดความเข้าถึงพื้นที่สีเขียวของประชาชนในพื้นที่ต่างๆ โดยเฉพาะในเขตที่มีประชากรหนาแน่น

3. คุณภาพของพื้นที่สีเขียว:

- ประเมินคุณภาพของพื้นที่สีเขียว เช่น การดูแลรักษา, ความสะอาด, การมีสิ่งอำนวยความสะดวก (สนามเด็กเล่น, เส้นทางเดินวิ่ง)
- ใช้การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับคุณภาพของพื้นที่สีเขียว

4. การใช้พื้นที่สีเขียว:

- ตรวจสอบการใช้พื้นที่สีเขียว เช่น การใช้เป็นพื้นที่ออกกำลังกาย, สันทนาการ, หรือกิจกรรมทางสังคม
- ประเมินความนิยมและการใช้งานของพื้นที่สีเขียวในช่วงเวลาและสถานการณ์ที่ต่างกัน

การปรับปรุงและแก้ไข

1. เพิ่มพื้นที่สีเขียว:

- การพัฒนาโครงการสวนสาธารณะใหม่: วางแผนและสร้างสวนสาธารณะในพื้นที่ที่ขาดแคลน เช่น เขตชุมชนที่หนาแน่น
- การเพิ่มพื้นที่สีเขียวในโครงการก่อสร้าง: กำหนดข้อกำหนดให้โครงการใหม่ๆ มีพื้นที่สีเขียว เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา

2. ปรับปรุงคุณภาพพื้นที่สีเขียว:

- การบำรุงรักษาและดูแลสวนสาธารณะ: เพิ่มงบประมาณและทรัพยากรสำหรับการบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียว
- การปรับปรุงสิ่งแวดล้อมความสะอาด: เพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น อุปกรณ์ออกกำลังกาย, โต๊ะปิกนิก, และพื้นที่พักผ่อน

3. ปรับปรุงการเข้าถึงพื้นที่สีเขียว:

- การเชื่อมต่อพื้นที่สีเขียว: สร้างเส้นทางเดินเท้าและจักรยานเชื่อมโยงพื้นที่สีเขียวต่างๆ
- การเพิ่มการเข้าถึงในพื้นที่หนาแน่น: พัฒนาและปรับปรุงพื้นที่สีเขียวในเขตที่มีประชากรหนาแน่น

ข้อเสนอเพิ่มเติม

1. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน:

- โครงการการมีส่วนร่วมของชุมชน: ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการออกแบบ และบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียว
- กิจกรรมการทำสวนและปลูกต้นไม้: จัดกิจกรรมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปลูกต้นไม้ และดูแลสวนสาธารณะ

2. การสร้างความตระหนักและการศึกษา:

- การจัดกิจกรรมการศึกษา: จัดกิจกรรมและการศึกษาเกี่ยวกับประโยชน์ของพื้นที่สีเขียว และการรักษาสิ่งแวดล้อม
- การสร้างข้อมูลและการเผยแพร่: ใช้สื่อสังคมและสื่อมวลชนในการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับ การดูแลและพัฒนาพื้นที่สีเขียว

3. การใช้เทคโนโลยีในการจัดการพื้นที่สีเขียว:

- การใช้ GIS และระบบการจัดการพื้นที่สีเขียว: ใช้เทคโนโลยี GIS (Geographic Information System) เพื่อการวางแผนและจัดการพื้นที่สีเขียว
- การติดตั้งระบบเซ็นเซอร์และการติดตาม: ใช้ระบบเซ็นเซอร์ในการตรวจสอบสภาพของพื้นที่สีเขียวและการใช้งาน

4. ตัวชี้วัดปริมาณแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

4.1 ปริมาณแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

จากการลงพื้นที่สำรวจและการสำรวจข้อมูลจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของเมืองพัทยามีดังนี้

1) หาดพัทยา

หาดพัทยาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เด่นสะดุดตาของพัทยา เป็นหาดรูปโค้งครึ่งวงกลม มีถนนเลียบชายหาดตลอดสาย ยาวประมาณ 3 กิโลเมตร ริมรันไปด้วยพันธุ์ไม้หลากหลายชนิด เหมาะสำหรับการพักผ่อน นอกจากนี้ยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านต่างๆ เช่น อุปกรณ์การกีฬาทางบก – ทางน้ำ หลายประเภท ชายหาดพัทยาเริ่มตั้งแต่บริเวณพัทยาเหนือ (แยกโรงแรมดุสิตริゾート) เลียบไปตามแนวถนนชายหาด จนถึงพัทยาใต้ (จรดเขาพัทยา) ซึ่งในบริเวณย่านนี้ทั้งหมดเป็นเขตชุมชนหนาแน่น มีโรงแรม ร้านค้า ภัตตาคาร ร้านอาหาร และ ธุรกิจทุกประเภทตั้งอยู่มากมาย รวมทั้งบาร์เบียร์ ไนท์คลับ คาบาเร่ต์ หลายแห่งไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยวในยามราตรี

2) หาดจอมเทียน

เป็นสถานที่ตากอากาศชายทะเลของพัทยา ซึ่งมีบรรยากาศอีกแบบหนึ่งแตกต่างไปจากอ่าวพัทยา มีระยะห่างกัน เพียง 6 กิโลเมตร สถานที่แห่งนี้เป็นชายหาดที่ต่อเนื่องจากเขาพัทยา มีถนนเลียบตามแนวชายหาด เป็นระยะทางยาว ประมาณ 3 กิโลเมตร ปัจจุบันชายหาดนี้ได้รับการพัฒนา ให้มีการปลูกต้นไม้ให้ร่มรื่นและสวยงาม หาดจอมเทียนเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวนมาก ที่ต้องการหาความสงบในการพักผ่อน และมีกีฬาทางน้ำอื่นๆ เช่น สกีนน้ำ เจ็ทสกี วินด์เซิร์ฟ เรือลากกล้วย นอกจากนี้ยังมี บังกะโลหลายแห่งรวมทั้งภัตตาคาร และร้านอาหารทะเล ไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยว

3) หาดวงพระจันทร์

อยู่ทางทิศเหนือของอ่าวพัทยา ซอยวงค์อำมาตย์ ชายหาดมีความยาวประมาณ 1 กิโลเมตร เป็นหาดที่เงียบสงบ น้ำทะเลใส เหมาะที่จะเล่นน้ำและพักผ่อนเป็นอย่างมาก

4) อ่าวกระทิงลาย

เป็นชายหาดที่เมืองพัทยามีโครงการส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ทางธรรมชาติ โดยประกาศให้เป็นเขตปลอดสิ่งรบกวนนักท่องเที่ยว ทำให้บริเวณชายหาดมีความสงบเหมาะสำหรับการพักผ่อน บริเวณชายหาดมีการจัดสวน, ปลูกต้นไม้พร้อมมีที่นั่งสำหรับให้มาพักผ่อนและออกกำลังกาย มีความยาวประมาณ 900 เมตร กว้าง 30 เมตร

5) สวนเฉลิมพระเกียรติ

เมืองพัทยาได้สร้างสวนสาธารณะบริเวณเชิงเขาพัทยา (ถ.พระตำหนัก) เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลที่ 9 เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2531 เนื่องในมหามงคลสมัยเจริญพระชนมพรรษา 5 รอบ และ

ได้ตั้งชื่อสวนสาธารณะนั้นว่า “สวนเฉลิมพระเกียรติ ร.9” มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 15 ไร่ เพื่อใช้เป็นสถานที่พักผ่อนและออกกำลังกาย

6) เขาพัทธยา (เขาพระบาท)

เขาด้านฝั่งตะวันตกมีเนินเขาขนาดเล็ก เป็นจุดชมวิวบนยอดเขาซึ่งจะมองเห็นทิวทัศน์ของหาดพัทธยา เป็นอ่าวโค้งรูปครึ่งวงกลม นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มาพัทธยามักจะไม่พลาดชมทัศนียภาพอันสวยงามบนเขาแห่งนี้ เพราะนอกจากจะได้ชมทิวทัศน์ด้านหาดนาจอมเทียนแล้ว ในขณะเดียวกันก็ถือโอกาสนมัสการพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์บนเขา และพระพุทธรูปปางต่างๆ ประจำวันเกิดที่ประดิษฐานไว้เพื่อความเป็นสิริมงคล นอกจากนี้บริเวณเขายังเป็นที่ตั้งของสถานีวิทย์ สทร. 5 พัทธยา และพระอนุสาวรีย์ของพระบรมวงศ์เธอกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์อีกด้วย

7) เกาะล้าน

หมู่เกาะล้านประกอบด้วย เกาะล้าน เกาะครก และเกาะสาก ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองพัทธยา (เกาะล้านตั้งอยู่หมู่ 7 ต.นาเกลือ) จากชายหาดเมืองพัทธยาจะสามารถมองเห็นเกาะล้านได้ชัดเจน เพราะอยู่ห่างจากฝั่งออกไปเพียงประมาณ 7.5 กิโลเมตร มีขนาดพื้นที่ 4.07 ตารางกิโลเมตร การเดินทางโดยเรือเร็ว ใช้เวลาเดินทางประมาณ 15 นาที และเรือโดยสารประมาณ 45 นาที หมู่เกาะล้าน แต่เดิมเป็นที่รู้จักในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติในนามว่า “หมู่เกาะปะการัง” (Coral Islands) เพราะอุดมไปด้วยปะการังนานาชนิด เป็นแหล่งปะการังที่สมบูรณ์แห่งหนึ่งของประเทศและใกล้กรุงเทพมหานครมากที่สุด โดยมีเกาะครกและเกาะสากเป็นเกาะบริวาร เกาะล้านตั้งอยู่บริเวณเส้นรุ้งที่ 12° 56' เหนือ และเส้นแวงที่ 100° 47' ตะวันออก มีพื้นที่ 4.7 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 3,000 ไร่ ส่วนที่ยาวที่สุดประมาณ 4.65 กิโลเมตร กว้างประมาณ 2.15 กิโลเมตร รูปทรงเป็นห้าเหลี่ยมด้านไม่เท่าสภาพภูมิประเทศเป็นภูเขาประมาณ ร้อยละ 90 ของพื้นที่ เกาะล้านมีแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมท่องเที่ยวหลายแห่ง ดังนี้

1) หาดตาแหวน

อยู่ทางตอนเหนือของเกาะ เป็นหาดทรายยาวประมาณ 750 เมตร มีความงามทางธรรมชาติอยู่มาก เพราะมีหาดทรายที่ขาวสะอาดและน้ำทะเลใสเป็นสีคราม ปลายหาดทั้งสองด้านยังมีแนวปะการังในระดับน้ำตื้นที่มีสีสันสวยงาม อีกทั้งมีร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกตั้งเรียงราย ตลอดแนวชายหาด

2) หาดสังวาลย์

เป็นหาดเล็กๆ อยู่ติดกับหาดตาแหวน มีความยาวหาด 150 เมตร ความงามของหาดทรายนั้น ไม่แพ้หาดตาแหวนเลยทีเดียว แต่มีความสงบกว่า จึงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวยุโรปที่ชอบนอนอาบแดด ซึ่งทั้งหาดตาแหวน หาดทองกลาง และหาดสังวาลย์ จะมีความสวยงามมากที่สุดในช่วงเดือนธันวาคม - เมษายน เพราะคลื่นลมจะสงบสามารถดำน้ำดูปะการังที่ใวน้ำได้เป็นอย่างดี

3) หาดทองกลาง

เป็นหาดขนาดเล็กที่เงียบสงบ เหมาะกับนักท่องเที่ยวที่ต้องการการพักผ่อนแบบส่วนตัวกิจกรรมหลักของหาดทองกลาง คือ การดำน้ำดูปะการัง บริเวณปลายหาดที่เชื่อมต่อกับหาดตาแหวน ณ ที่หาดแห่งนี้ยังมี แนวปะการังน้ำตื้นที่สวยงาม และมีบริการเดินชมปะการังใต้น้ำ แบบ Sea Walker ที่มีนักท่องเที่ยวนิยมมาใช้บริการ ส่วน

นักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบปะการัง แต่ไม่ชอบการดำน้ำ ที่หาดนี้ยังมีบริการเรือท่องเที่ยวที่พร้อมอุปกรณ์ให้สามารถลงไปชมปะการังได้อย่างใกล้ชิดอีกด้วย

4) หาดเทียน

เป็นหาดที่สวยงามแห่งที่สองมีความยาวของหาดประมาณ 500 เมตร อยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะ หาดทรายแห่งนี้มีความสวยงามไม่แพ้หาดตาแหวน แต่เนื่องจากมีหาดขนาดเล็กกว่าจึงมีผู้นิยมไปท่องเที่ยวพักผ่อนน้อย อย่างไรก็ตามก็ดีในฤดูที่มีมรสุมรุนแรงเข้าปะทะชายหาดทางด้านทิศเหนือ คือ หาดตาแหวน นักท่องเที่ยวก็ได้หลบไปพักผ่อน ณ หาดเทียนนี้แทนเป็นจำนวนมาก

5) หาดแสม

อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะล้าน เป็นหาดขนาดเล็กความยาวของหาดประมาณ 350 เมตร มีความสวยงาม เงียบสงบ เหมาะสำหรับการพักผ่อนและการเล่นน้ำ มีน้ำทะเลสีคราม และหาดทรายที่ขาวสะอาด ปัจจุบันมีการปรับปรุงภูมิทัศน์โดยรวมทั้งปลูกต้นไม้ สร้างลานอเนกประสงค์ อาคารร้านค้าร้านอาหารที่ได้มาตรฐาน รวมถึงเส้นทางสัญจร ที่สามารถเดินทางไปได้สะดวก จึงเป็นชายหาดอีกแห่งหนึ่งที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาพักผ่อนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะชาวต่างชาติแถบยุโรป

6) หาดนวล

อยู่ทางตอนใต้ของเกาะล้าน เป็นหาดขนาดเล็กยาวประมาณ 250 เมตร เป็นพื้นที่ที่มีกรรมสิทธิ์ เป็นของเอกชน สภาพสิ่งแวดล้อมชายหาดและปะการังอยู่ในสภาพสมบูรณ์เนื่องจากไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวมากจึงเป็นหาดที่เงียบสงบ เหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการ ความเป็นส่วนตัว พื้นที่เกาะล้านยังมีหาดที่มีความสวยงามและมีทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ อีกหลายแห่ง เช่น หาดตายาย หาดแหลมหัวโขด หาดสังวาลย์ และหาดทองหลาง ซึ่งเป็นหาดขนาดเล็กประมาณ 50-70 เมตร ส่วนพื้นที่ในเกาะล้านเป็นภูเขาและ ป่าไม้ ด้านตะวันออกเป็นชุมชนเกาะล้านที่ยังสภาพไม่ดึงดูดนักท่องเที่ยวมากนัก นอกจากหาดทรายชายทะเลแล้ว พื้นที่บนเกาะส่วนใหญ่เป็นภูเขาปกคลุมด้วยพันธุ์ไม้ที่เขียวชอุ่มตลอดทั้งปี ซึ่งนับว่ายังคงความเป็นธรรมชาติดั้งเดิมไว้มาก ดังนั้นเกาะล้านจึงเป็นจุดดึงดูดที่สำคัญสำหรับผู้ไปพักผ่อน

7) เกาะครก

อยู่ทางทิศตะวันตกของแหลมพิทยา ห่างจากชายหาดพิทยาประมาณ 7 กม. หรืออยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะล้าน เกาะครกเป็นเกาะเล็กๆ ตัวเกาะยาวมน ทอดตัวขนานกับฝั่ง มีพื้นที่ประมาณ 0.05 ตร.กม. ส่วนที่ยาวที่สุดประมาณ 550 เมตร กว้างประมาณ 150 เมตร เกาะโดยรอบส่วนใหญ่เป็นโขดหิน มีหาดทรายอยู่เพียงหาดเดียว ซึ่งอยู่ตอนกลางทางตะวันออกของเกาะ คือ หาดเกาะครก ซึ่งหาดมีความยาวประมาณ 100 เมตร

8) เกาะสาก

อยู่ทางทิศตะวันตกของพิทยา ห่างจากชายหาดพิทยาประมาณ 8 กิโลเมตรหรืออยู่ทางตอนเหนือของเกาะล้าน โดยอยู่ห่างจากแหลมหัวโขดประมาณ 500 เมตร เกาะสากเป็นเกาะขนาดเล็กโค้งเป็นรูปเกือบม้าหงาย มีพื้นที่ประมาณ 0.05 ตร.กม. เกาะนี้มีหาดทรายอยู่ 2 หาด คือ หาดทรายบริเวณอ่าวเหนือ ซึ่งเป็นหาดทรายยาวประมาณ 250 เมตร มีหาดทรายที่ขาวและมีปะการังน้ำตื้นอยู่ห่างจากชายฝั่งไม่กี่เมตร บนหาดนี้มีที่พักและร้านค้า เรือทัศนอาชรมักจอดให้นักท่องเที่ยวลงเล่นน้ำและดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น อีกหาดหนึ่ง คือ หาดทาง

ตอนใต้ของเกาะสาก ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับหาดแรกและมีทางเดินต่อกันได้ หาดนี้มีหินจำนวนมาก ความยาวของหาดประมาณ 80 เมตร มีแนวปะการังอยู่บริเวณหน้าหาด ดังนั้นเรือทัศนารจึงมักมาจอดให้นักท่องเที่ยวลงดำน้ำแบบ Sea Walker ที่บริเวณนี้

พื้นที่ทางทิศตะวันออกของเกาะล้าน ส่วนหนึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของชุมชนชาวประมง ซึ่งอยู่อาศัยสืบทอดกันมาเป็นเวลายาวนาน และพื้นที่ส่วนหนึ่งของเกาะล้านเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้พัฒนาสร้างเป็นสถานที่พักตากอากาศสำหรับต้อนรับนักท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยที่พักแบบบังกะโล และรีสอร์ต ซึ่งมีเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เกาะล้านมีการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานและการบริการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวโดยการสร้างแหล่งท่องเที่ยว ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึกไว้คอยบริการ รวมถึงการบริการเช่าเรือ ชมปะการัง และ เรือเจ็ทสกี โครงสร้างพื้นฐานที่มีการพัฒนา ได้แก่ ถนนเชื่อมต่อระหว่างหาดต่างๆ ท่าเรือ 2 แห่งเป็นท่าเทียบเรือโดยสารบริเวณชุมชนหน้า บ้านเกาะล้าน และท่าเทียบเรือท่องเที่ยวหาดตาแหวน บนเกาะล้าน ไม่มีแหล่งน้ำจืดตามธรรมชาติ แต่มีบริษัทที่ได้รับสัมปทานผลิตน้ำทะเลให้เป็นน้ำจืดเพื่อจำหน่ายให้กับ ประชาชน แต่กำลังการผลิตน้ำประปาก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องซื้อน้ำจากฝั่งพัทยา และสร้างที่กักเก็บน้ำฝนไว้ใช้เอง กระแสไฟฟ้า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ดำเนินการวางสายส่งกระแสไฟฟ้าจากฝั่งพัทยามายังเกาะล้าน ซึ่งจะทำให้เกาะล้านมีกระแสไฟฟ้าใช้ที่เพียงพอต่อการขยายตัวของภาคประชาชนและธุรกิจ สิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจะสร้างบริเวณริมหาด มีทั้งที่สร้างขึ้นอย่างถาวร และเป็นเพิงพักชั่วคราว ที่พักจะเป็นรีสอร์ต และบังกะโลที่มีอยู่หลายแห่ง โดยบนเกาะแห่งนี้มีการพัฒนาให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อบริการนักท่องเที่ยวเกือบทุกหาด

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าเมืองพัทยามีปริมาณแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจำนวนมาก โดยส่วนใหญ่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล

5. ตัวชี้วัดกระบวนการบริหารจัดการขยะและของเสีย

5.1 ความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสีย

มีการประเมินด้วยระดับความพึงพอใจในการบริหารจัดการ ซึ่งใช้เครื่องมือคือ แบบสอบถามความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสีย เก็บรวบรวมจากประชาชนผู้รับประโยชน์

เจ้าหน้าที่เก็บขยะมูลฝอยมีเพียงพอ พนักงานขับรถ ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง จำนวนครั้งที่เจ้าหน้าที่เข้ามาเก็บมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด 3 อันดับแรก

การบริหารจัดการขยะและของเสียในพัทยามีความสำคัญอย่างมากเนื่องจากเป็นที่ตั้งของสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความนิยมความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียจึงเป็นเรื่องที่สำคัญทั้งต่อผู้คนที่มาท่องเที่ยวและชาวพื้นที่ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นั้นๆ การบริหารจัดการขยะและของเสียที่ดีเกิดได้จาก

1. **ความสะอาดของท้องถิ่น:** การจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพช่วยให้พัทยาดูสะอาดและน่าอยู่มากขึ้น ทำให้ผู้มาท่องเที่ยวรู้สึกถูกทักใจและดีต่อสังคม เพราะไม่ต้องเผชิญกับภาพที่สิ่งสกปรกหรือขยะเกิดขึ้นในท้องถิ่นท่องเที่ยว

2. **การรักษาสิ่งแวดล้อม:** การจัดการขยะที่ดีช่วยลดการสร้างสิ่งก่อประสาทต่อสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้ท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อมรอบข้างอยู่ในสภาพที่ดีกว่า นอกจากนี้ยังช่วยในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและมลพิษจากการกำจัดขยะที่ไม่เหมาะสม
3. **การให้ความรู้และการเข้าใจของประชาชน:** การศึกษาและการให้ความรู้ให้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการจัดการขยะและของเสียเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยเพิ่มความตระหนักในการดูแลสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรให้เหมาะสม
4. **การจัดการทรัพยากรท้องถิ่น:** การบริหารจัดการขยะที่ดีช่วยในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรท้องถิ่น โดยการนำขยะกลับมาใช้ใหม่หรือทำการบำรุงรักษาอย่างเหมาะสม

จากที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียในพัทธา เกิดจากการที่ท้องถิ่นมีระบบการจัดการที่เป็นเลิศและมีความสามารถในการรับมือกับความต้องการของประชาชนและนักท่องเที่ยวในด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 25 สถิติการร้องเรียนที่เกี่ยวกับปัญหาการบริหารจัดการขยะ

เรื่องร้องเรียนจำแนกตามประเภทเรื่องร้องเรียน เปรียบเทียบระหว่างปีงบประมาณ 2564-2565								
ประเภทเรื่องร้องเรียน	จำนวนเรื่องร้องเรียน ปีงบประมาณ 2564		คิดเป็นร้อยละ		จำนวนเรื่องร้องเรียน ปีงบประมาณ 2565		คิดเป็นร้อยละ	
ขยะตกค้าง	10		0.30		1		0.03	
ผลการดำเนินการเรื่องร้องเรียนแยกประเภทเรื่องร้องเรียน ในปีงบประมาณ 2565								
ประเภทเรื่องร้องเรียน	จำนวนเรื่องร้องเรียน	ดำเนินการจนได้ข้อยุติ	คิดเป็นร้อยละ	อยู่ระหว่างดำเนินการ	คิดเป็นร้อยละ	ไม่สามารถดำเนินการได้	คิดเป็นร้อยละ	
ขยะตกค้าง	1	1	100	0	0.00	0	0.00	

จากตารางที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าจำนวนเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวกับขยะตกค้างในปี 2565 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้าพบว่าลดลงอย่างเห็นได้ชัดจนแทบไม่มี แสดงให้เห็นว่าเมืองพัทธาสามารถจัดการกับขยะได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการบริหารจัดการขยะและของเสีย อีกหนึ่งปัจจัยที่เมืองพัทธาทำเพื่อจัดการปัญหานี้ คือ การสานต่อวิสัยทัศน์ “นิโอพัทธา เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน” ในนโยบายที่ 2 ของวิสัยทัศน์ “เกาะล้านโฉมใหม่ ท่องเที่ยวปลอดภัย ใส่ใจสิ่งแวดล้อม อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม” ซึ่งมาพร้อมกับความทันสมัยจัดการขยะเบ็ดเสร็จบนเกาะ มีระบบจัดการน้ำเสีย รวมทั้งปรับปรุงท่าเรือต่าง ๆ ที่ช่วยให้นักท่องเที่ยวเดินลงเรือ โดยไม่ต้องลุยน้ำ แยกท่าเรือสาธารณูปโภคให้ชุมชนถ่ายสินค้าได้อย่างสะดวก กล้องวงจรปิดที่ทั่วถึงรอบเกาะ ซึ่งช่วยสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวเพื่อความปลอดภัย เมื่อเจ็บป่วยสามารถเคลื่อนย้ายผู้ป่วยได้รวดเร็วด้วยระบบ "Emergency Refer" ผลักดันประสานให้มีสถานีตำรวจบนเกาะเพื่อความอุ่นใจของพี่น้องประชาชน รวมถึงนักท่องเที่ยวที่มาเยือน

5.2 ร้อยละของปริมาณขยะมูลฝอยในพื้นที่เมืองพัทยาที่ถูกกำจัดอย่างถูกสุขลักษณะ
ตารางที่ 26 เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ การจัดการขยะมูลฝอยในพื้นที่เมืองพัทยา

เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ				
ร้อยละของปริมาณขยะมูลฝอยในพื้นที่ เมืองพัทยา ที่ถูกกำจัดอย่างถูกสุขลักษณะตามกฎหมาย ระเบียบ ขั้นตอนตามหลักวิชาการของกระทรวงสาธารณสุขหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดบริการ สาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	114752.84	114752.84	100	เท่ากับค่าเป้าหมาย

ที่มา: รายงานผลการประเมินผลมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะ เมืองพัทยา (2566)

จากตารางข้อมูลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดบริการสาธารณะของเมืองพัทยาในด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมดังกล่าวเห็นได้ว่าเมืองพัทยาสามารถกำจัดขยะมูลฝอยได้ตามเป้าหมาย โดยการกำจัดขยะมูลฝอยในเมืองพัทยามีรายละเอียดดังนี้

การจัดการมูลฝอยทั่วไปและของเสียอันตรายของเมืองพัทยา

- ใช้วิธีจ้างเหมาเก็บขน ขนถ่าย และกำจัดมูลฝอยชุมชนเมืองพัทยา
- ปริมาณมูลฝอยที่เกิดขึ้นในเขตเมืองพัทยาเฉลี่ย 372 ตันต่อวัน (ข้อมูล ณ มกราคม 2565)
- วิธีการเก็บมูลฝอย ใช้วิธีแบบบ้านต่อบ้าน และแบบศูนย์รวม
- ช่วงเวลาทำการเก็บขนขยะมูลฝอย คือ 8.00 – 22.00 น. และ 22.00 – 8.00 น. ชายหาดพัทยา และชายหาดจอมเทียน จัดเก็บ 3 เวลา (ช่วงเวลาที่นอกเหนือคือรถรื้อและรถกวาดแก่ประชาชน)

การกำจัดมูลฝอยชุมชน

เมืองพัทยาจัดจ้างเอกชนจัดเก็บและขนส่งมูลฝอยที่จัดเก็บได้ไปกำจัดที่ บริษัท ทีพีโอโพลีน จำกัด (มหาชน) โดยวิธีเผาในเตาเผาขยะอย่างถูกวิธี

ตารางที่ 27 ข้อมูลรถเก็บขยะมูลฝอยของเมืองพัทยา

ชนิดรถที่ใช้ในการ เก็บขยะมูลฝอย (ขนาดความจุ)	4 ลบ.ม.	5 ลบ.ม.	8 ลบ.ม.	10 ลบ.ม.	12 ลบ.ม.	20 ลบ.ม.
จำนวน (คัน)	1	2	10	14	4	1
จำนวนรวม (คัน)	32					

การกำจัดขยะมูลฝอยของเกาะล้าน

ในปัจจุบันใช้วิธีการเทกองที่บ่อขยะเกาะล้าน เพื่อรอศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนด้วยวิธีเผาทำลายบนพื้นที่เกาะล้านแบบครบวงจร ซึ่งอยู่ระหว่างการขออนุญาต โดยปริมาณขยะในช่วงเวลาปกติ มีปริมาณขยะประมาณ 15-25 ตัน/วัน โดยในช่วงฤดูการท่องเที่ยวจะมีปริมาณขยะสูงถึง 20 -25 ตัน/วัน โดยมีรถขนขยะเป็นรถบรรทุกทุกแบบของเอกชน ความจุไม่น้อยกว่า 4 ลูกบาศก์หลา จำนวน 4 คัน รถบรรทุกขยะดัมพ์ 6 ล้อ จำนวน 2 คัน และรถกระบะเท้ายเปิดข้าง จำนวน 3 คัน

5.3 ร้อยละของปริมาณขยะอันตรายและขยะติดเชื้อในพื้นที่เมืองพัทยาที่ ถูกส่งต่อไปกำจัดอย่างถูกสุขลักษณะ

ตารางที่ 28 เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ การจัดการขยะอันตรายและขยะติดเชื้อฯ

เกณฑ์ชี้วัดบริการสาธารณะ				
ร้อยละของปริมาณขยะอันตราย และมูลฝอยติดเชื้อในพื้นที่ เมืองพัทยา ที่ถูกส่งต่อไปกำจัดอย่างถูกสุขลักษณะตามกฎหมาย ระเบียบ ขั้นตอนตามหลักวิชาการของกระทรวงสาธารณสุขหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง				
ค่าเป้าหมาย (ร้อยละ)	กรอบการประเมิน (A)	การจัดการบริการสาธารณะ (B)	(B) เทียบ กับ (A) (ร้อยละ)	ผลการประเมิน
100	1024.51	1024.51	100	เท่ากับค่าเป้าหมาย

ที่มา: รายงานผลการประเมินผลมาตรฐานขั้นต่ำการจัดการบริการสาธารณะ เมืองพัทยา (2566)

จากตารางข้อมูลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดการบริการสาธารณะของเมืองพัทยาในด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมดังกล่าวเห็นได้ว่าเมืองพัทยาสามารถกำจัดขยะอันตรายและขยะติดเชื้อได้ตามเป้าหมายโดยการจัดการขยะอันตรายและขยะติดเชื้อในพื้นที่เมืองพัทยาที่ถูกส่งต่อไปกำจัดอย่างถูกสุขลักษณะมีการดำเนินการตามขั้นตอนและมาตรฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มั่นใจได้ว่าการจัดการนั้นปลอดภัยและไม่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชน ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1. **การแยกแยะขยะ:** การแยกแยะขยะอันตรายและขยะติดเชื้อจากขยะทั่วไปอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกฎหมายและมาตรฐานที่กำหนดไว้ เช่น การใช้ถังขยะที่มีสีและป้ายบอกเป็นพิเศษสำหรับขยะอันตรายหรือติดเชื้อ
2. **การบรรจุและการขนส่ง:** ขยะอันตรายและขยะติดเชื้อจะต้องถูกบรรจุในบรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสม เช่น ถุงพลาสติกที่มีความทนทานต่อการรั่วไหลและมีการป้องกันกำจัดที่เหมาะสม และการขนส่งต้องเป็นไปตามข้อกำหนดที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด
3. **การกำจัด:** การกำจัดขยะอันตรายและขยะติดเชื้อจะต้องผ่านกระบวนการที่มั่นคงและปลอดภัย เช่น การทำลายหรือการทำลายเพลิงอย่างถูกต้องตามกฎหมายหรือมาตรฐานที่กำหนด
4. **การรายงานและการติดตาม:** การบันทึกข้อมูลและการรายงานการจัดการขยะอันตรายและขยะติดเชื้อเพื่อการติดตามและตรวจสอบความถูกต้องของการดำเนินงาน

การจัดการนี้มักมีการควบคุมและการตรวจสอบอย่างเคร่งครัดเพื่อให้มั่นใจได้ว่าขยะอันตรายและขยะติดเชื้อถูกจัดการอย่างถูกต้องและปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อมและประชาชนในพื้นที่เมืองพัทยาได้ดีขึ้น

ความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยา

มีการได้รับความเห็นชอบจากประชาชนในพื้นที่ด้วยการลงพื้นที่สำรวจและเก็บข้อมูล โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจด้วย แบบสอบถามความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยา เจ้าหน้าที่เก็บขยะมูลฝอยมีเพียงพอ เจ้าหน้าที่มีพฤติกรรมหรือความประพฤติเหมาะสม ความเป็นมิตร สุภาพ เต็มใจให้บริการ โดยสรุปความพึงพอใจทั่วไปจากแบบประเมินความพึงพอใจจนถึงพึงพอใจมากโดยมีค่าเฉลี่ยที่ 4.25 จาก 5 คะแนนของแบบสอบถาม

ค่าสถิติพื้นฐานแสดงลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าสถิติพื้นฐานแสดงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างประชาชนผู้ใช้บริการความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยาจากการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 29 ค่าสถิติความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยา

	ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย	การแปลผล (ระดับคุณภาพ)
1	เจ้าหน้าที่เก็บขยะมูลฝอยมีเพียงพอ	4.67	มากที่สุด
2	เจ้าหน้าที่มีพฤติกรรมหรือความประพฤติเหมาะสม	4.23	มากที่สุด
3	ความเป็นมิตร สุภาพ เต็มใจให้บริการ	4.13	มากที่สุด
4	รถบรรทุกขยะมูลฝอยมีเพียงพอสำหรับบริการจัดเก็บ	3.74	มาก
5	ถังบรรจุขยะมีเพียงพอสำหรับใส่ขยะ	3.63	มาก
6	ตำแหน่งการวางถังบรรจุขยะ	4.25	มากที่สุด
7	ความทันสมัยของอุปกรณ์ เช่นสภาพรถบรรทุกขยะ ถังขยะ	4.10	มากที่สุด
8	การจัดเตรียมถังบรรจุขยะเพิ่ม กรณีมีการร้องขอเพิ่มเติม	3.68	มาก
9	มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับปัญหาขยะ และการแยกขยะ	4.72	มากที่สุด
10	มีการประชาสัมพันธ์เรื่องการกำหนดเวลาการเก็บขยะและค่าธรรมเนียมอย่างชัดเจน	4.15	มาก
11	พนักงานขับรถ ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง	4.00	มาก
12	จำนวนครั้งที่เจ้าหน้าที่เข้ามาเก็บมีความเหมาะสม	4.73	มากที่สุด
13	รถขยะของเทศบาลสามารถจัดเก็บได้ตรงเวลา	4.77	มากที่สุด
14	เจ้าหน้าที่ให้บริการด้วยความเสมอภาค ไม่เลือกปฏิบัติ	4.67	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.25	มากที่สุด

ที่มา : คณะผู้วิจัย (2566)

จากการสำรวจพบว่า ลักษณะทั่วไปของประชาชนผู้ใช้บริการการบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60.00 เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 40.00 และไม่ระบุ คิดเป็นร้อยละ 25.00 ส่วนใหญ่ มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 65.50 และประกอบอาชีพเป็นพนักงานเอกชน คิดเป็นร้อยละ 28.00 โดยระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่ มากที่สุดคือ 11 - 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.75

ความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยา พบว่า ประชากรตัวอย่าง มีการให้คะแนนคุณภาพการให้บริการสูงที่สุดในประเด็น 1) รถขยะของเมืองพัทยาสามารถจัดเก็บได้ตรงเวลา (4.77) 2) รถบรรทุกขยะมูลฝอยมีเพียงพอสำหรับบริการจัดเก็บ (4.74) และ 3) จำนวนครั้งที่เจ้าหน้าที่เข้ามาเก็บมีความเหมาะสมตามลำดับ (4.73) ซึ่งถือว่าเป็นจุดเด่นในการให้บริการ ในขณะที่ประเด็นที่มีคะแนนต่ำที่สุด คือ 1) ถึงบรรจุขยะมีเพียงพอสำหรับใส่ขยะ (3.63)

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยาเป็นส่วนสำคัญในการรักษาสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชน การวิเคราะห์ตัวชี้วัดกระบวนการบริหารจัดการขยะและของเสีย การปรับปรุงแก้ไข และข้อเสนอที่เกี่ยวข้องมีดังนี้:

การวิเคราะห์ตัวชี้วัดกระบวนการบริหารจัดการขยะและของเสีย

1. ปริมาณและประเภทของขยะ:
 - การจัดเก็บข้อมูลปริมาณขยะ: วัดปริมาณขยะที่ถูกเก็บรวบรวมในแต่ละวันหรือแต่ละเดือน
 - การจำแนกประเภทของขยะ: แยกประเภทขยะ เช่น ขยะอินทรีย์, ขยะรีไซเคิล, ขยะอันตราย, และขยะทั่วไป
2. ระบบการจัดเก็บและการขนส่ง:
 - ประสิทธิภาพในการจัดเก็บขยะ: วิเคราะห์การจัดเก็บขยะและการจัดการถังขยะในพื้นที่
 - การขนส่งขยะ: ตรวจสอบความถี่และประสิทธิภาพของการขนส่งขยะไปยังสถานที่กำจัด
3. การจัดการขยะหลังการเก็บรวบรวม:
 - การรีไซเคิลและการกำจัดขยะ: ประเมินอัตราการรีไซเคิลและการนำขยะไปกำจัดอย่างปลอดภัย
 - การจัดการขยะอันตราย: ตรวจสอบกระบวนการจัดการขยะอันตรายอย่างถูกต้องและปลอดภัย
4. การมีส่วนร่วมของชุมชนและการศึกษา:
 - การส่งเสริมการรีไซเคิล: วัดความรู้และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการรีไซเคิลและลดขยะ
 - กิจกรรมการศึกษาและการรณรงค์: วิเคราะห์ความถี่และผลกระทบของกิจกรรมการศึกษา และการรณรงค์เกี่ยวกับการจัดการขยะ

การปรับปรุงและแก้ไข

1. เพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บและการขนส่ง:
 - การเพิ่มความถี่ในการเก็บขยะ: ปรับปรุงความถี่ในการเก็บขยะในพื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่น
 - การใช้เทคโนโลยีในการจัดการ: ใช้ระบบ GPS และเทคโนโลยี IoT เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บและขนส่งขยะ
2. ปรับปรุงการจัดการขยะหลังการเก็บรวบรวม:
 - การเพิ่มศูนย์รีไซเคิล: ขยายและปรับปรุงศูนย์รีไซเคิลเพื่อเพิ่มอัตราการรีไซเคิล
 - การพัฒนาวิธีการจัดการขยะอันตราย: สร้างสถานที่เก็บและกำจัดขยะอันตรายอย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ
3. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน:
 - โครงการรณรงค์และการศึกษา: จัดกิจกรรมการศึกษาและรณรงค์เพื่อเพิ่มความรู้ และความตระหนักของประชาชนเกี่ยวกับการรีไซเคิลและการลดขยะ
 - สร้างแรงจูงใจ: ให้รางวัลหรือสิ่งจูงใจสำหรับการแยกขยะและการรีไซเคิลที่ดี

ข้อเสนอเพิ่มเติม

1. การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน:
 - การร่วมมือกับธุรกิจ: สนับสนุนธุรกิจในการใช้บรรจุภัณฑ์ที่สามารถรีไซเคิลได้ และลดการใช้พลาสติก
 - การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน: ลงทุนในการสร้างและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะ
2. การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม:
 - การพัฒนาเทคโนโลยีรีไซเคิล: สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ สำหรับการรีไซเคิลและการจัดการขยะ
 - การใช้แอปพลิเคชันและแพลตฟอร์มดิจิทัล: ใช้แอปพลิเคชันในการติดตามและจัดการขยะ เช่น การแจ้งเตือนการเก็บขยะหรือการแจ้งปัญหาขยะ
3. การปรับปรุงกฎหมายและนโยบาย:
 - การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับขยะ: เพิ่มความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับ การจัดการขยะและการรีไซเคิล
 - การพัฒนานโยบายสนับสนุน: พัฒนานโยบายและมาตรการที่สนับสนุนการลดขยะ และการรีไซเคิล

6. ตัวชี้วัดการมีส่วนร่วมของประชาชนหรือชุมชน

จำนวนของประชาชนหรือชุมชนมีส่วนร่วมในโครงการและกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ใช้ข้อมูลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจั้ดบริการสาธารณะของเมืองพัทยา และการสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิด 10 ด้าน คือ

1. การร่วมรับรู้ข่าวสาร

การร่วมรับรู้ข่าวสารเป็นหนึ่งในด้านที่สำคัญในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เมืองพัทยา ข้อมูลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจั้ดบริการสาธารณะของเมืองพัทยาเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการทบทวนและปรับปรุงการดำเนินงานด้านนี้ โดยมีความสำคัญในด้านต่อไปนี้

การสื่อสารและการสื่อสาร: การเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับโครงการและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการทำงานร่วมกัน **การประชาสัมพันธ์:** การใช้สื่อต่างๆ เช่น เว็บไซต์ข่าวสารออนไลน์ของเมืองพัทยาหรือสื่อสังคมออนไลน์เพื่อแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับโครงการ กิจกรรม และนโยบายที่เกี่ยวข้อง**การจัดการประชาสัมพันธ์:** การจัดกิจกรรมเชิงประชาสัมพันธ์ เช่น การจัดงานนิทรรศการ การประชุม หรือโครงการพิเศษเพื่อสร้างความตื่นตัวตื่นใจและเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ **การสื่อสารสาธารณะ:** การใช้สื่อต่างๆ เพื่อสร้างการเข้าใจและการรับรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับประโยชน์ของการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และความสำคัญของการรักษาสิ่งแวดล้อม การรับรู้ข่าวสารอย่างทั่วถึงและเป็นระบบจะช่วยให้มีการมีส่วนร่วมและการตัดสินใจที่ดีขึ้นในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เมืองพัทยาได้ดีขึ้น

2. การร่วมคิด ร่วมวางแผน

การร่วมคิด ร่วมวางแผนในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเมืองพัทยา เป็นขั้นตอนสำคัญที่ต้องมีการเข้าใจและปฏิบัติตามมาตรฐานขั้นต่ำของการบริการสาธารณะได้ดังนี้

การสร้างความรู้ความตระหนักรู้: การใช้สื่อต่างๆ เพื่อแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญของการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการสร้างการตระหนักรู้ในประชาชนเกี่ยวกับการร่วมคิดและการวางแผน

3. การร่วมตัดสินใจ

เมืองพัทยาได้มีการร่วมมือกับภาคประชาชนในการร่วมตัดสินใจในนโยบายต่างๆเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเมืองพัทยาที่จะทำขึ้นเพื่อให้เห็นถึงผลกระทบต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับประชาชนก่อนออกนโยบาย โดยมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการประชุมวางแผนตัดสินใจ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการนำเสนอข้อมูลเพื่อใช้ในการตัดสินใจดำเนินการ รับฟังความคิดเห็นร่วมกันระหว่างประชาชน, ผู้บริหาร และบุคลากร ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจดำเนินการจัดทำแผนพัฒนา

4. การร่วมดำเนินการ

เมืองพัทยาได้มีการเพิ่มช่องทางต่างๆเพื่อให้ข้อมูลกับประชาชนและรับข้อมูลจากประชาชนอีกทั้งยังมีการร่วมมือกับกลุ่มภาคประชาชนเพื่อให้สามารถทำตามแผนพัฒนาได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

5. การร่วมรับผลประโยชน์

ประชาชนเมืองพัทยาได้เห็นความสำคัญของโครงการและได้ประโยชน์จากการดำเนินงาน ซึ่งเมืองพัทยาได้มีการแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งทำให้ประชาชนได้รับผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

6. การร่วมติดตามและประเมินผล

เมืองพัทยาได้มีการเปิดช่องทางต่างๆเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนรวมถึงมีช่องทางให้ร้องเรียนและมีการประเมินผลและสำรวจความพึงพอใจของประชาชนหลังดำเนินงานโครงการ รวมทั้งมีการเผยแพร่ผลการดำเนินการให้ประชาชนได้ทราบ

7. การสร้างเครือข่าย

ประชาชนในแต่ละชุมชนมีการสร้างเครือข่ายกัน ส่งผลให้สามารถแก้ไขปัญหาของเมืองพัทยาได้อย่างรวดเร็วและตรงจุด

8. ความคาดหวังต่อภาครัฐ

ประชาชนในเมืองพัทยามีความคาดหวังต่อภาครัฐในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ภายในเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพตามแผนที่วางไว้ ไม่เพียงแต่ชุมชนแต่ยังรวมถึงภาพลักษณ์ของเมืองพัทยาที่มีผลต่อการท่องเที่ยวอีกด้วย

9. แนวทางการจัดการสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน

จากนโยบายต่างๆของเมืองพัทยา ส่งผลให้ชุมชนแต่ละชุมชนได้นำเอานโยบายที่ออกมาไปใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อมภายในชุมชนของตน ซึ่งส่งผลดีต่อชุมชนในด้านของสิ่งแวดล้อมรวมถึงคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนนั้นๆ

10. ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ได้มีการสัมภาษณ์ประชาชนในเมืองพัทยาโดยถามประชาชนในพื้นที่ตั้งแต่ช่วงอายุ 20-60 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง เพื่อให้สามารถถอดถอนนโยบายที่ตอบโจทย์ทั้งคนรุ่นเก่าและคนรุ่นใหม่ในพื้นที่

การมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนในเมืองพัทยาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาและบริหารจัดการเมืองให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ตัวชี้วัดการมีส่วนร่วมของประชาชนหรือชุมชนสามารถช่วยให้เข้าใจระดับการมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของประชาชนในการตัดสินใจและกิจกรรมของชุมชน ต่อไปนี้เป็นการวิเคราะห์ ตัวชี้วัดการปรับปรุงแก้ไข และข้อเสนอที่เกี่ยวข้อง

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การวิเคราะห์ตัวชี้วัดการมีส่วนร่วมของประชาชนหรือชุมชน

1. ระดับการมีส่วนร่วม:

- การเข้าร่วมกิจกรรมชุมชน: วัดจำนวนประชาชนที่เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น การประชุมชุมชน, โครงการพัฒนา, และกิจกรรมสาธารณะ
- การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ: วิเคราะห์จำนวนและสัดส่วนของประชาชนที่มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ เช่น การลงคะแนนเสียงในโครงการชุมชน

2. ความพึงพอใจและความคิดเห็นของประชาชน:

- การสำรวจความพึงพอใจ: ใช้แบบสอบถามหรือการสำรวจเพื่อวัดความพึงพอใจของประชาชนต่อกิจกรรมและโครงการของชุมชน
- การเก็บความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ: รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากประชาชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการเมืองและโครงการต่างๆ

3. การเข้าถึงข้อมูลและการสื่อสาร:

- การใช้สื่อสังคมและช่องทางสื่อสาร: วิเคราะห์การใช้สื่อสังคม, เว็บไซต์, และช่องทางการสื่อสารอื่นๆ ในการแจ้งข่าวสารและรับความคิดเห็นจากประชาชน
- การเผยแพร่ข้อมูล: ตรวจสอบความโปร่งใสในการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจ และการดำเนินงานของชุมชน

4. การสนับสนุนและการมีส่วนร่วมของกลุ่มต่างๆ:

- การสนับสนุนจากองค์กรท้องถิ่น: วัดระดับการสนับสนุนและการมีส่วนร่วมจากองค์กรท้องถิ่น เช่น สมาคมชุมชน, องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร
- การมีส่วนร่วมของกลุ่มเฉพาะ: วิเคราะห์การมีส่วนร่วมของกลุ่มประชาชนที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ผู้สูงอายุ, ผู้พิการ

การปรับปรุงและแก้ไข

1. เพิ่มความตระหนักและการศึกษา:

- การจัดอบรมและสัมมนา: จัดอบรมและสัมมนาเพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับวิธีการมีส่วนร่วมในกิจกรรมและการตัดสินใจของชุมชน
- การเผยแพร่ข้อมูล: เพิ่มการเผยแพร่ข้อมูลและการสื่อสารอย่างเป็นระบบเพื่อให้ประชาชนทราบถึงโอกาสในการมีส่วนร่วม

2. ปรับปรุงช่องทางการสื่อสาร:

- การพัฒนาแอปพลิเคชันและเว็บไซต์: สร้างหรือปรับปรุงแอปพลิเคชันและเว็บไซต์เพื่อให้ประชาชนสามารถติดตามข้อมูลและเข้าร่วมกิจกรรมได้ง่ายขึ้น
- การใช้สื่อสังคม: ใช้สื่อสังคมเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการรับข้อเสนอแนะจากประชาชน

3. เพิ่มความสะดวกในการมีส่วนร่วม:

- การจัดกิจกรรมที่สะดวกต่อการเข้าถึง: จัดกิจกรรมและประชุมในเวลาที่เหมาะสม และสถานที่ที่เข้าถึงง่าย
- การสนับสนุนการมีส่วนร่วมของกลุ่มเฉพาะ: จัดทำกิจกรรมและโครงการที่ออกแบบมาเฉพาะเพื่อกลุ่มประชาชนที่มีความต้องการพิเศษ

4. สร้างกลไกการตอบสนองและการติดตามผล:

- การติดตามผลการมีส่วนร่วม: สร้างกลไกในการติดตามผลและประเมินความสำเร็จของการมีส่วนร่วมของประชาชน
- การตอบสนองต่อความคิดเห็น: สร้างระบบที่ทำให้ประชาชนเห็นผลของความคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่ได้

ข้อเสนอเพิ่มเติม

1. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและชุมชน:

- การสร้างพันธมิตร: ส่งเสริมการสร้างพันธมิตรระหว่างหน่วยงานภาครัฐ, องค์กรท้องถิ่น, และประชาชนเพื่อการพัฒนาชุมชน
- การจัดตั้งคณะกรรมการชุมชน: สร้างคณะกรรมการที่ประกอบด้วยตัวแทนของประชาชน, ภาคธุรกิจ, และภาครัฐเพื่อการตัดสินใจร่วม

2. การใช้เทคโนโลยีเพื่อการมีส่วนร่วม:

- การจัดทำแพลตฟอร์มออนไลน์: พัฒนาแพลตฟอร์มออนไลน์สำหรับการแสดงความคิดเห็น, การลงคะแนนเสียง, และการติดตามโครงการ
- การใช้ข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data): ใช้ข้อมูลขนาดใหญ่เพื่อวิเคราะห์ความต้องการ และความพึงพอใจของประชาชน

3. การจัดกิจกรรมสาธารณะและการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง:

- การจัดกิจกรรมชุมชนประจำปี: จัดกิจกรรมที่เป็นประจำปีเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วม และการรวมตัวของประชาชน
- การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผน: ให้ประชาชนมีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วม

การวางแผนและการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับโครงการพัฒนาชุมชน การดำเนินการตามข้อเสนอเหล่านี้ จะช่วยให้เมืองพัทยาสามารถเพิ่มระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมความร่วมมือและความพึงพอใจของประชาชนในการพัฒนาและการบริหารจัดการเมือง

บทที่ 7

ยุทธศาสตร์ที่ 5

การยกระดับการบริหารเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่

ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง

(Upgrading the management to be modern with high quality)

ยุทธศาสตร์ที่ 5

การยกระดับการบริหารเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง
(Upgrading the management to be modern with high quality)

เป้าประสงค์ : 1) การเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง
2) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน
3) การปรับปรุงระบบการประชาสัมพันธ์เชิงรุก

กลยุทธ์ : 1) การพัฒนาและยกระดับการบริหารและการปฏิบัติงานของเมืองพัทยาที่มีความทันสมัย
สู่การเป็นองค์กรดิจิทัลสมรรถนะสูง
2) การยกระดับการบริการสาธารณะของเมืองพัทยาให้ประชาชนสามารถเข้าถึงอย่างสะดวก และ
โปร่งใส
3) การปรับปรุงระบบการประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้กับเมืองพัทยา
4) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม
ด้านโครงสร้างพื้นฐานและด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

จุดยืนทางยุทธศาสตร์ :

มุ่งเน้นส่งเสริมเมืองพัทยาเป็นองค์กรดิจิทัลสมรรถนะสูงมุ่งสู่เมืองอัจฉริยะ ใน 7 ด้าน ได้แก่

1) สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ 2) เศรษฐกิจอัจฉริยะ 3) ขนส่งอัจฉริยะ 4) พลังงานอัจฉริยะ 5) พลเมืองอัจฉริยะ
6) การดำรงชีวิตอัจฉริยะ และ 7) การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ และสอดคล้องต่อการเป็นรัฐบาลดิจิทัล และการมีส่วนร่วม
ร่วมของประชาชน

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของยุทธศาสตร์ :

- 1) ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำเพื่อการประกันคุณภาพการจัดบริการสาธารณะ ขององค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่น 1 ด้าน ดังนี้
 - 1.1) ด้านการจัดระเบียบชุมชน และการรักษาความสงบปลอดภัย
- 2) ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 1 ด้าน ดังนี้
 - 2.1) ด้านการมีส่วนร่วม
- 3) ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 1 ด้าน ดังนี้
 - 3.1) การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ (Smart Governance)

ตัวชี้วัดที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล :

1. ตัวชี้วัดการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน
2. ตัวชี้วัดความพร้อมรัฐบาลดิจิทัล
3. ตัวชี้วัดความพึงพอใจทางช่องทางประชาสัมพันธ์สื่อโซเชียลมีเดีย

วิธีการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ (ปีที่ 1) :

ในการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 5 การยกระดับการบริหารเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง (ปีงบประมาณพ.ศ.2566) จะใช้เกณฑ์สัมฤทธิ์ผลและการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบาย (Achievement) ซึ่งเป็นการประเมินความสำเร็จโดยพิจารณาเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของเมืองพัทยาที่นำนโยบายไปปฏิบัติกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบาย โดยการประเมินผลผลิต (Outputs)

1. **กำหนดตัวชี้วัด (Indicators):** กำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลได้ชัดเจน เช่น จำนวนธุรกิจใหม่ที่เริ่มต้นในพัทยา, มูลค่าการลงทุนใหม่ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม, อัตราการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่เข้าสู่ธุรกิจในพื้นที่ เป็นต้น
2. **เก็บข้อมูลเบื้องต้น (Baseline Data):** ทำการเก็บข้อมูลพื้นฐาน (baseline data) เพื่อทราบสถานภาพปัจจุบันของแต่ละตัวชี้วัด ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเปรียบเทียบและการวัดผลในอนาคต
3. **การติดตามและบันทึกข้อมูล (Tracking and Recording):** ติดตามการดำเนินการและกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์ โดยบันทึกข้อมูลอย่างเป็นระบบ เช่น การจัดสรรงบประมาณ, การประชาสัมพันธ์โครงการ, การประชุมทำความเข้าใจกับผู้บริหาร, การตรวจสอบความก้าวหน้าของโครงการ เป็นต้น
4. **การวิเคราะห์และประเมินผล (Analysis and Evaluation):** วิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมและประเมินผลตามตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ ปรับปรุงแผนการดำเนินงานต่อไปหากจำเป็น
5. **รายงานผลและสื่อสาร (Reporting and Communication):** จัดทำรายงานผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์และสื่อสารผลต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหาร สื่อมวลชนและสาธารณะ

ขั้นตอนการดำเนินงาน :

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยเริ่มจากการศึกษาเกี่ยวกับยุทธศาสตร์เมืองพัทยาภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570 และแผนการดำเนินงานเมืองพัทยา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งมีรายละเอียดของกิจกรรมและโครงการเมืองพัทยาที่เกี่ยวข้องตามยุทธศาสตร์ จากนั้นจึงกำหนดตัวชี้วัดที่สำคัญ กรอบแนวคิดการประเมินผล และเกณฑ์การติดตามและประเมินผลที่เหมาะสมตามแต่ละยุทธศาสตร์ ซึ่งยุทธศาสตร์ที่ 5 การยกระดับการบริหารเมืองพัทยาเป็นองค์กรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง มุ่งเน้นเมืองพัทยาเป็นองค์กรดิจิทัลสมรรถนะสูงมุ่งสู่เมืองอัจฉริยะ ใน 7 ด้าน ได้แก่ 1) สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ 2) เศรษฐกิจอัจฉริยะ 3) ขนส่งอัจฉริยะ 4) พลังงานอัจฉริยะ 5) พลเมืองอัจฉริยะ 6) การดำรงชีวิตอัจฉริยะ และ 7) การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ และสอดคล้องต่อการเป็นรัฐบาลดิจิทัลและการมีส่วนร่วมของประชาชน

1. การพัฒนาและยกระดับการบริหารและการปฏิบัติงานของเมืองพัทยาสู่การเป็นองค์กรดิจิทัลสมรรถนะสูงต้องการการดำเนินการอย่างเป็นระบบและมีขั้นตอนที่ชัดเจนเพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานได้อย่างสูงสุด ซึ่งตั้งวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับการเป็นองค์กรดิจิทัลสมรรถนะสูง รวมถึงการกำหนดเป้าหมายระยะสั้นและระยะยาว รวมถึงการทำแผนกลยุทธ์ดิจิทัลที่ครอบคลุมทั้งด้านเทคโนโลยี ทรัพยากรมนุษย์ และกระบวนการทำงาน โดยการพัฒนาโครงสร้างต้องใช้ระบบฐานข้อมูลที่

ทันสมัยและมีประสิทธิภาพในการจัดเก็บและจัดการข้อมูล และปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อสาร เพื่อให้การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว อีกสิ่งหนึ่งคือการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารงาน เช่น นำระบบการจัดการอัจฉริยะ (Smart Management Systems) เช่น ระบบ ERP (Enterprise Resource Planning) มาใช้ในการบริหารจัดการทรัพยากรใช้ข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) และการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้เทคโนโลยีในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจที่ดีขึ้นและการคาดการณ์แนวโน้มต่างๆ

2. การยกระดับการบริการสาธารณะของเมืองพัทยาให้ประชาชนสามารถเข้าถึงอย่างสะดวก และโปร่งใสการยกระดับการบริการสาธารณะของเมืองพัทยาเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก และโปร่งใส ต้องใช้กลยุทธ์และการดำเนินการที่ครอบคลุมหลายด้าน เช่น สร้างหรือปรับปรุงเว็บไซต์ และแอปพลิเคชันที่ใช้งานง่ายสำหรับประชาชนในการเข้าถึงบริการต่างๆ เช่น การยื่นคำร้อง การชำระเงิน การตรวจสอบสถานะ และข้อมูลข่าวสาร หรือเปิดให้บริการออนไลน์ เช่น การขอใบอนุญาต การขอข้อมูล การลงทะเบียนต่างๆ ที่สามารถทำได้จากที่บ้านและหากการใช้เทคโนโลยีเพื่อความสะดวก เช่น ใช้ระบบการจองคิวออนไลน์เพื่อลดความแออัดและให้บริการอย่างมีระเบียบหรือใช้แชทบอท (Chatbot) หรือระบบตอบคำถามอัตโนมัติในการให้ข้อมูลเบื้องต้นและตอบข้อสงสัย รวมถึงการตั้งศูนย์บริการที่ให้บริการครบวงจรในที่เดียว เพื่อลดความยุ่งยากในการดำเนินการ ในเรื่องความสะดวกและโปร่งใส คือ ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงาน การใช้จ่ายงบประมาณ และผลการดำเนินงานในรูปแบบที่เข้าใจง่ายผ่านเว็บไซต์หรือแพลตฟอร์มออนไลน์ ทำรายงานผลการดำเนินงานประจำปีและเผยแพร่ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ ซึ่งตอนนี้ประชาชนสามารถเข้าสู่เว็บไซต์ของทางการและสามารถศึกษาข้อมูลได้ ทางเมืองพัทยาอาจใช้แบบสำรวจออนไลน์หรือช่องทางอื่นๆ เพื่อรับข้อเสนอแนะและความคิดเห็นจากประชาชนหรือจัดประชุมออนไลน์เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นและการตัดสินใจมากขึ้น

3. การปรับปรุงระบบการประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้กับเมืองพัทยาการปรับปรุงระบบการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับเมืองพัทยาเป็นกระบวนการที่ต้องใช้กลยุทธ์และการดำเนินการที่ชัดเจน โดยเน้นที่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและสร้างความเข้าใจที่ดีในหมู่ประชาชนและนักท่องเที่ยวทางพัทยาสามารถเพิ่มเติมการปรับปรุงเว็บไซต์ให้ทันสมัย ใช้งานง่ายและให้ข้อมูลที่ครบถ้วนเกี่ยวกับเมืองพัทยา รวมถึงข่าวสารกิจกรรม การให้บริการและข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยว ใช้ช่องทางโซเชียลมีเดีย เช่น Facebook, Instagram, Twitter และ YouTube เพื่อเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารและกิจกรรมต่างๆ ของเมืองพัทยา พัฒนาแอปพลิเคชันสำหรับเมืองพัทยาที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริการสาธารณะ กิจกรรมท้องถิ่น และการท่องเที่ยว สร้างเนื้อหาที่มีความน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับเมืองพัทยา เช่น บทความเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว, อาหารท้องถิ่น, และวัฒนธรรม ใช้ภาพถ่ายและวิดีโอที่มีคุณภาพสูงเพื่อแสดงถึงความงามและกิจกรรมที่น่าสนใจในเมืองพัทยาจัดงานแถลงข่าวหรือกิจกรรมพิเศษเพื่อเชิญสื่อมวลชนมาร่วมชมเมืองพัทยาและให้ข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับการพัฒนาและกิจกรรม ส่งข่าวประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้สื่อมวลชนได้รับข้อมูลล่าสุดและโปรโมตเมืองพัทยา ใช้เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินผลการประชาสัมพันธ์ เช่น การติดตามจำนวนผู้เข้าชมเว็บไซต์ ความนิยมของโพสต์ในโซเชียลมีเดียและการตอบสนองของประชาชน ปรับปรุงกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ตามผลการวิเคราะห์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและการเข้าถึง

4. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในเมืองพัทยาสามารถทำได้ผ่านหลากหลายด้าน โดยแต่ละด้านมีวิธีการและกลยุทธ์ที่แตกต่างกันเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ และมีผลกระทบในทางบวก ต่อไปนี้คือแนวทางในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในแต่ละด้าน เช่น จัดกิจกรรมหรือแคมเปญเพื่อส่งเสริมการซื้อสินค้าจากธุรกิจท้องถิ่น เช่น งานแฟร์สินค้าและบริการท้องถิ่น หรือการให้ความช่วยเหลือทางการเงินและการฝึกอบรมสำหรับผู้ประกอบการท้องถิ่น จัดงานสัมมนาหรือการจัดหาตำแหน่งงานร่วมกับธุรกิจท้องถิ่นเพื่อเพิ่มโอกาสในการจ้างงานและฝึกอบรมทักษะ เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าถึงการศึกษาและการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมหลักของเมือง ในด้านสังคม เช่น ส่งเสริมโครงการที่ช่วยเพิ่มความปลอดภัยในชุมชนและให้การสนับสนุนสวัสดิการแก่กลุ่มประชาชนที่ต้องการความช่วยเหลือ และด้านวัฒนธรรม เช่น พัฒนาพื้นที่หรือศูนย์วัฒนธรรมที่เปิดให้ประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม และแสดงความสามารถทางศิลปะของชุมชน ในส่วนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผนและออกแบบโครงการโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นหรือการทำแบบสำรวจปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ เช่น สวนสาธารณะ ห้องสมุด หรือศูนย์บริการประชาชนให้มีคุณภาพ และตอบสนองความต้องการของประชาชน ส่วนด้านสิ่งแวดล้อม เช่น เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในโครงการสิ่งแวดล้อม เช่น การเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครในโครงการการอนุรักษ์ธรรมชาติหรือจัดโครงการหรือกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเช่น การจัดกิจกรรมทำความสะอาดชุมชน การปลูกต้นไม้ หรือการลดการใช้พลาสติก เป็นต้น

ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 เป็นปีแรกในการติดตามและประเมินผล จึงมีลักษณะของการศึกษาและสำรวจในลักษณะของการกำหนดฐานข้อมูลสำคัญและหลักเกณฑ์ เพื่อให้สามารถใช้ในการสังเกตและเปรียบเทียบชุดข้อมูลในปีงบประมาณ พ.ศ.2567 – 2570 (ปีที่ 2-5) ต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนที่ 2 วางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งที่มาต่างๆทั้งหน่วยงานภายในหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้รับประโยชน์ ประกอบด้วย

1. ข้อมูลสำหรับการประเมินผลผลิตระดับปฏิบัติการ (Operation outputs) มีแหล่งที่มาของข้อมูล ดังนี้
 - ผ่านเกณฑ์การประเมินออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน
 - เสนอนวัตกรรมที่สามารถสนับสนุนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะให้เกิดขึ้นได้ อย่างเป็นรูปธรรม ผ่านการสำรวจความพร้อมรัฐบาลดิจิทัลวิสาหกิจชุมชน กลุ่มการท่องเที่ยว ฯลฯ
 - มีตัวชี้วัดที่ชัดเจนโดยได้รับการประเมินจากบุคคลภายนอก หรือได้รายงานผลการปฏิบัติงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 - มีการระบุระยะเวลาการพัฒนาและแผนปฏิบัติการที่มีรายละเอียดการดำเนินการที่ชัดเจน และได้รับความเห็นชอบจากประชาชนในพื้นที่ร้อยละของจำนวนประชาชนที่เป็นสมาชิกการประชาสัมพันธ์โซเชียลมีเดีย

2. ข้อมูลสำหรับการประเมินผลผลิตในภาพรวม (Overall outputs) มีแหล่งที่มาของข้อมูล ดังนี้

- ประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะโดยผู้ทรงคุณวุฒิ
- ข้อมูลจากนโยบายแผนงานเมืองพัทยา
- ประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะโดยผู้ทรงคุณวุฒิ
- เก็บข้อมูลจากสื่อประชาสัมพันธ์เมืองพัทยา
- แบบสอบถาม การรับรู้เก็บรวบรวมจากประชาชนกลุ่มตัวอย่าง
- ลงพื้นที่สำรวจและเก็บข้อมูลจากสื่อประชาสัมพันธ์

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาวิจัยภาคสนาม (Survey Research) เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิง

คุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากประชาชนทั่วไปในพื้นที่ 42 ชุมชนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา สำหรับนำมาใช้ในการประเมินผลลัพธ์ในแง่มุมมองของผู้รับประโยชน์ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องในโครงการและกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของเมืองพัทยา และหรือเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งเป็นข้อมูลทฤษฎีภูมิที่ผ่านการรวบรวม วิเคราะห์ และเผยแพร่เป็นสาธารณะจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกที่ตั้งกำหนดไว้ในขั้นตอนที่ 2 สำหรับนำมาใช้ในการประเมินในประเด็นอื่นๆ ที่สามารถประเมินได้ตามเกณฑ์

ขั้นตอนที่ 4 นำข้อมูลทั้ง ข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณที่เก็บรวบรวมได้มาทำการ ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลก่อนเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) ภายใต้กรอบแนวคิดของการติดตามและประเมินผล หรือตัวชี้วัดที่ได้จัดทำขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบของวัตถุประสงค์ แนวคิดของการติดตามและประเมินผล และตัวชี้วัด สำหรับการประเมินยุทธศาสตร์ทั้ง 5 ด้าน และ 19 ตัวชี้วัด ที่ได้กำหนดไว้ ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับในส่วนของข้อมูลเชิงคุณภาพ และวิธีการ วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) และสถิติอนุมาน (Inferential Statistics) สำหรับในส่วนของข้อมูลเชิงปริมาณภาพ

ขั้นตอนที่ 6 นำเสนอข้อมูล (Data Presentation) โดยจัดทำเป็นรายงานโครงการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566-2570

การวิเคราะห์ข้อมูล :

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการประเมินผลยุทธศาสตร์ที่ 5 มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. กำหนดตัวชี้วัดและรายละเอียดของตัวชี้วัดสำหรับการประเมินผลการดำเนินงานรายมิติ
2. กำหนดดัชนีชี้วัด และค่าสถิติต่างๆที่ต้องเก็บบันทึก ในปีงบประมาณ พ.ศ.2566 (ปีที่1) เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในลักษณะของการตั้งเป็นเกณฑ์ และกำหนดเป็นดัชนีชี้วัดที่ใช้ในการติดตามเปรียบเทียบ และประเมินผลตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาเมืองพัทยา ในปีงบประมาณต่อไป (ปีที่ 2-5)
3. นำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง หรือหน่วยงานต่างๆมาทำการวิเคราะห์ ด้วยวิธีการสรุปข้อมูล การจัดกลุ่มข้อมูลตามดัชนีตัวชี้วัดรายด้าน และการจำแนกข้อมูลรายมิติ ภายใต้กรอบแนวคิดของการประเมินผล และตัวชี้วัดรายมิติที่ได้จัดทำไว้

4. นำข้อมูลที่ได้อิงวิเคราะห์และจำแนกไว้เป็นมิติยุทธศาสตร์รายด้านมาเก็บเป็นฐานข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อสรุประดับของผลการประเมินการดำเนินงานโครงการของเมืองพัทยา ในส่วนของงบประมาณปี พ.ศ. 2566 และเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดดัชนีชี้วัด/ค่าเป้าหมาย รวมถึงเปรียบเทียบกับตัวชี้วัดในปีงบประมาณต่อไป

สรุปผลการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ที่ 5

เมืองพัทยาคือหนึ่งในเมืองสำคัญของประเทศไทยที่มีบทบาทโดดเด่นในฐานะศูนย์กลางการท่องเที่ยว ด้วยสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายและกิจกรรมที่น่าสนใจ เมืองพัทยายังดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ต่อการเติบโตอย่างรวดเร็วของเมืองและความต้องการในการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ ซึ่งรวมถึงการจัดการทรัพยากร การจัดการ การจราจร การลดมลพิษ และการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชนและนักท่องเที่ยว และเป็นการตอบสนองต่อ ความต้องการที่เพิ่มขึ้นในการจัดการเมืองที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน การบูรณาการเทคโนโลยีล้ำสมัยและนวัตกรรม เข้ากับการบริหารจัดการเมืองจะช่วยให้เมืองพัทยาสถาปัตยกรรมที่จัดการปัญหาที่เกิดจากการเติบโตของเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการขนส่ง การจัดการพลังงาน การควบคุมมลพิษ และการปรับปรุงคุณภาพชีวิต ยังรวมถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สามารถรองรับการเติบโตของประชากรและการท่องเที่ยวในอนาคต การเพิ่มพื้นที่สีเขียว และการพัฒนาโครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จะช่วยในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งหนึ่งในความต้องการที่เพิ่มขึ้นในการจัดการเมืองอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อรองรับการเติบโตอย่างรวดเร็วและการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรและนักท่องเที่ยว คือการนำแนวคิดการออกแบบเมืองอัจฉริยะ (Smart City) มาปรับใช้จึงเป็นทางเลือกที่เหมาะสมในการพัฒนาเมืองพัทยาสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการที่เกิดขึ้น

การออกแบบเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ของเมืองพัทยา จึงเป็นการตอบสนองต่อความต้องการสิ่งเหล่านี้ โดยการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ล้ำสมัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเมืองและสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เมืองอัจฉริยะหมายถึงการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) และการสื่อสาร (ICT) มาใช้ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการสาธารณะ และระบบการจัดการต่าง ๆ เพื่อให้เมืองมีความสามารถในการตอบสนองความต้องการของประชาชนและนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ การออกแบบเมืองอัจฉริยะจึงมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาระบบต่าง ๆ ที่สามารถช่วยในการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน เช่น การจัดการพลังงานที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาระบบขนส่งสาธารณะที่ทันสมัย และการควบคุมมลพิษเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ดี นอกจากนี้ ยังเน้นการใช้ข้อมูลเพื่อปรับปรุง การตัดสินใจและการวางแผนเมือง รวมถึงการส่งเสริมความปลอดภัยและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาเมือง โดยมุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเมืองและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนและนักท่องเที่ยว เมืองพัทยา มีความต้องการในการพัฒนาอย่างยั่งยืนเพื่อตอบสนองต่อการเติบโตอย่างรวดเร็ว การนำแนวทางการออกแบบเมืองอัจฉริยะมาปรับใช้จะช่วยให้เมืองสามารถจัดการความท้าทายและปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การบูรณาการเทคโนโลยีและนวัตกรรมในทุกด้าน เพื่อให้เมืองพัทยามีประสิทธิภาพในการจัดการทรัพยากร ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนและนักท่องเที่ยว การพัฒนาเมืองพัทยาให้เป็น

เมืองอัจฉริยะจะช่วยให้เมืองสามารถตอบสนองต่อความต้องการที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและในอนาคตได้ และการออกแบบเมืองอัจฉริยะในเมืองพัทยาต้องพิจารณาถึงหลายด้านเพื่อให้เมืองสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนและนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในแต่ละด้าน ไม่เพียงแต่จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมในเมือง แต่ยังสามารถเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันและการเติบโตอย่างยั่งยืนในอนาคต

โดยแบ่งเกณฑ์การประเมินออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ตัวชี้วัดการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน

1.1 ผ่านเกณฑ์การประเมินออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน

ข้อมูลจากนโยบายแผนงานเมืองพัทยา และโครงการที่มีการดำเนินงานในปัจจุบัน ซึ่งในแผนพัฒนาเมืองพัทยา (พ.ศ. 2566 - 2570) ได้ตั้งเป้าหมาย ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 7 ด้าน ซึ่งในนโยบาย Better Pattaya เป็นแนวทางให้ไปสู่เป้าหมาย และสัมฤทธิ์ผลตามเจตนารมณ์ที่มุ่งหวังไว้ ได้แก่

1. ด้านการจัดการเมือง (Smart Governance):

- การพัฒนาแพลตฟอร์มดิจิทัล: มีการพัฒนาแอปพลิเคชันและเว็บไซต์สำหรับการให้บริการประชาชน เช่น การจ่ายภาษี การร้องเรียน และการเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ของเมือง
- การใช้ข้อมูลใหญ่ (Big Data): การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการวางแผนและการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ เช่น การติดตามการใช้ทรัพยากรและการจัดการความปลอดภัย

2. ด้านการขนส่ง (Smart Mobility):

- ระบบขนส่งสาธารณะอัจฉริยะ: การพัฒนาและปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะ เช่น การติดตั้งระบบ GPS และการจัดการเส้นทางเดินรถให้มีประสิทธิภาพ
- การจัดการจราจร: การติดตั้งกล้องวงจรปิดและเซ็นเซอร์เพื่อจัดการและควบคุมการจราจรอย่างชาญฉลาด

3. ด้านการจัดการพลังงาน (Smart Energy):

- การใช้พลังงานทดแทน: การส่งเสริมการใช้พลังงานจากแหล่งทดแทน เช่น การติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์ในพื้นที่สาธารณะ
- การจัดการพลังงานอัจฉริยะ: การติดตั้งระบบจัดการพลังงานที่สามารถติดตามและควบคุมการใช้พลังงานในอาคารและพื้นที่สาธารณะ

4. ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ (Smart Water):

- การตรวจสอบและควบคุมการใช้น้ำ: การติดตั้งเซ็นเซอร์ในการตรวจสอบการใช้น้ำและการรั่วไหลของน้ำ
- การจัดการน้ำเสีย: การพัฒนาระบบบำบัดน้ำเสียให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

5. ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ (Smart Economy):

- การส่งเสริมธุรกิจดิจิทัล: การสนับสนุนธุรกิจสตาร์ทอัพและการพัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัลในเมือง
- การส่งเสริมการท่องเที่ยวอัจฉริยะ: การใช้เทคโนโลยีในการปรับปรุงประสบการณ์การท่องเที่ยว เช่น การสร้างแอปพลิเคชันท่องเที่ยวและระบบจองที่พักออนไลน์

6. ด้านการดูแลสุขภาพ (Smart Health):

- ระบบการแพทย์ทางไกล (Telemedicine): การใช้เทคโนโลยีในการให้บริการทางการแพทย์ระยะไกล และการจัดการข้อมูลสุขภาพ
- การตรวจสอบสุขภาพอัจฉริยะ: การใช้เซ็นเซอร์และอุปกรณ์ทางการแพทย์ในการติดตามสุขภาพประชาชน

7. ด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม (Smart Environment and Safety):

- การติดตั้งกล้องวงจรปิดและระบบตรวจจับ: เพื่อเพิ่มความปลอดภัยและการจัดการสิ่งแวดล้อม
- การจัดการสิ่งแวดล้อม: การพัฒนาโครงการต่างๆ ที่มุ่งเน้น

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของยุทธศาสตร์ :

1. ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำ เพื่อการประกันคุณภาพการให้บริการสาธารณะ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 1 ด้าน ดังนี้

1.1) ด้านการจัดระเบียบชุมชน และการรักษาความสงบปลอดภัย

การผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นต่ำด้านการจัดระเบียบชุมชนและการรักษาความสงบเรียบร้อยเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) เนื่องจากสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการดูแลความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งเป็นหนึ่งในหน้าที่หลักของ อปท. ซึ่งเกณฑ์ประเมินทั่วไปจะครอบคลุมถึง 1) มีกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบชุมชนและการรักษาความสงบเรียบร้อยที่เป็นปัจจุบันและครอบคลุม 2) มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดและเป็นธรรม 3) มีการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดูแลความสงบเรียบร้อยของชุมชน 4) มีการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น 5) มีระบบการรายงานและติดตามผลการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทางเมืองพัทยาอาจทบทวนวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของ อปท. ในด้านการจัดระเบียบชุมชน วางแผนการดำเนินงานเพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาการทำงานให้สอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินรวมทั้งติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ เพื่อปรับปรุงการทำงานให้ดียิ่งขึ้น ตัวอย่างกิจกรรม ที่สามารถทำได้ เช่น จัดระเบียบตลาดให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ติดตั้งกล้องวงจรปิดในจุดที่สำคัญหรือจุดเสี่ยง จัดระเบียบการจราจรให้เป็นไปอย่างสะดวก จัดกิจกรรมรณรงค์ให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของการป้องกันอาชญากรรม มีการจัดตั้งหน่วยงานอาสาสมัครรักษาความปลอดภัย มีการจัดกิจกรรมรณรงค์ป้องกันอาชญากรรม มีการจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการแก้ไข

ปัญหาความขัดแย้ง มีแผนเผชิญเหตุฉุกเฉินและมีการฝึกซ้อมแผนดังกล่าวเป็นประจำ อุปกรณ์และบุคลากรที่พร้อมสำหรับการจัดการเหตุฉุกเฉิน เป็นต้น

ตารางที่ 30 ตัวอย่างปัญหาด้านสุขอนามัยและความปลอดภัยและแนวทางแก้ไข

ปัญหา	แนวทางแก้ไข
ปัญหาขยะ:	● จัดทำโครงการคัดแยกขยะ: สร้างความตระหนักให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการคัดแยกขยะ และจัดตั้งจุดรับขยะรีไซเคิล ● เพิ่มจำนวนถังขยะ: ติดตั้งถังขยะสาธารณะให้เพียงพอ และติดตั้งในจุดที่เหมาะสม ● จัดเก็บขยะอย่างสม่ำเสมอ: จัดตารางการเก็บขยะให้สอดคล้องกับปริมาณขยะและความหนาแน่นของชุมชน
ปัญหาเสียงดัง:	● บังคับใช้กฎหมาย: ดำเนินการตามกฎหมายควบคุมเสียงดังอย่างเข้มงวด ● จัดทำป้ายประกาศ: ติดตั้งป้ายประกาศเตือนเรื่องเสียงดังในพื้นที่สาธารณะ ● จัดเวทียับฟังปัญหา: จัดเวทียับฟังปัญหาและข้อเสนอแนะจากประชาชน
ปัญหาการจราจรติดขัด:	● ปรับปรุงระบบการจราจร: ปรับปรุงสัญญาณไฟจราจร ป้ายบอกทาง และเส้นทางจราจร ● จัดทำที่จอดรถ: จัดทำที่จอดรถสาธารณะให้เพียงพอ ● ส่งเสริมการใช้ขนส่งสาธารณะ: ประชาสัมพันธ์และส่งเสริมให้ประชาชนหันมาใช้ขนส่งสาธารณะ
ปัญหาอาชญากรรม:	● จัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติด ● จัดกิจกรรมรณรงค์: จัดกิจกรรมรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ● ประสานงานกับตำรวจ: ร่วมมือกับตำรวจในการปราบปรามยาเสพติด
ปัญหาอาชญากรรม:	● เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัย: เพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย หรือติดตั้งกล้องวงจรปิด ● จัดตั้งหน่วยงานอาสาสมัคร: จัดตั้งหน่วยงานอาสาสมัครเพื่อช่วยดูแลความปลอดภัยในชุมชน ● จัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์: จัดกิจกรรมเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประชาชนและเจ้าหน้าที่

ที่มา : สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) (2566) และ มูลนิธิชัยพัฒนา (2566)

แนวทางที่สามารถไปปรับใช้ได้คือ

1. **มีส่วนร่วมของประชาชน:** ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผน แก้ไขปัญหา และติดตามผล
2. **ประสานงานกับหน่วยงานอื่น:** ร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจ สาธารณสุข เพื่อแก้ไขปัญหาอย่างครอบคลุม
3. **สร้างความเข้าใจ:** สร้างความเข้าใจให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการร่วมมือกันแก้ไขปัญหา
4. **ประเมินผลอย่างต่อเนื่อง:** ประเมินผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ เพื่อปรับปรุงการทำงานให้ดียิ่งขึ้น

สิ่งที่ควรคำนึงเพิ่มเติมด้านการจัดระเบียบชุมชน และการรักษาความสงบปลอดภัย

1. การผ่านเกณฑ์การประเมินเพียงครั้งเดียว ไม่ได้หมายความว่าองค์กรจะประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน จำเป็นต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
 2. การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการดำเนินงาน
 3. การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการและให้บริการ จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความสะดวกสบายให้กับประชาชน
- 2) ดัชนีความก้าวหน้าของคน (Human Achievement Index: HAI) เพิ่มขึ้น 1 ด้าน ดังนี้

2.1) ด้านการมีส่วนร่วม

ดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI) เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้วัดความก้าวหน้าในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศ โดยพิจารณาจากหลายมิติ ทั้งด้านสุขภาพ การศึกษา เศรษฐกิจและสังคม หนึ่งในมิติที่สำคัญคือ ด้านการมีส่วนร่วม ซึ่งดัชนี HAI สามารถวัดความเข้มแข็งของชุมชน ซึ่งระดับการมีส่วนร่วมที่สูงบ่งบอกถึงความเข้มแข็งของชุมชน ความสามารถในการแก้ไขปัญหาและความสามารถในการพัฒนาตนเอง การวัดดัชนีนี้จะกระตุ้นให้เกิดการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น ข้อมูลจากดัชนีนี้สามารถนำไปใช้ในการวางแผนพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวัดผลการดำเนินงานของโครงการต่างๆ ที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อดัชนี HAI ด้านการมีส่วนร่วม ได้แก่

การส่งเสริมจากภาครัฐ: การสนับสนุนจากภาครัฐทั้งในด้านงบประมาณ การถ่ายทอดความรู้ และการสร้างกลไกการมีส่วนร่วม

ความเข้มแข็งขององค์กรชุมชน: การมีองค์กรชุมชนที่เข้มแข็งและมีบทบาทในการเชื่อมโยงระหว่างประชาชนกับภาครัฐ

วัฒนธรรมการมีส่วนร่วม: การปลูกฝังวัฒนธรรมการมีส่วนร่วมในชุมชน

ความเท่าเทียม: การให้โอกาสทุกคนได้มีส่วนร่วมโดยเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นเพศ อายุ หรือฐานะทางสังคม

เพื่อเพิ่มดัชนีด้าน HAI ทางพัททยาอาจจัดประชุมชุมชน สร้างกลุ่มออนไลน์ เพื่อให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะ จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการมีส่วนร่วม การบริหารจัดการ และการแก้ปัญหา สนับสนุนงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ให้แก่องค์กรชุมชน สร้างความเชื่อมั่นให้ประชาชนว่าการมีส่วนร่วมของพวกเขามีความสำคัญและส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลง ซึ่งวัดได้จาก

1. มีการจัดประชุมชุมชนเพื่อรับฟังความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ เช่น จัดประชุมชุมชนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและเสนอแนะ
2. มีการนำข้อเสนอแนะของประชาชนมาปรับใช้ในการวางแผน เช่น สร้างเว็บไซต์ หรือแอปพลิเคชัน เพื่อให้ประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นได้ตลอดเวลา
3. มีการวัดระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อกระบวนการมีส่วนร่วม
4. มีการจัดตั้งคณะกรรมการชุมชนหรือไม่? คณะกรรมการมีบทบาทในการดำเนินงาน
5. มีการจัดกิจกรรมอาสาสมัครเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วม เช่น จัดกิจกรรมที่ให้ประชาชนได้มีส่วนร่วม เช่น การทำความสะอาดชุมชน การปลูกต้นไม้ หรือการจัดงานเทศกาล
6. มีการวัดผลกระทบของการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อโครงการ
7. มีการรายงานผลการดำเนินงานให้ประชาชนทราบอย่างสม่ำเสมอ
8. มีการจัดเวทีเพื่อรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการดำเนินงาน

ตัวอย่างโครงการที่สามารถนำไปปฏิบัติได้:

- **โครงการงบประมาณประชาชน:** ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจใช้งบประมาณ
- **โครงการพัฒนาชุมชนโดยประชาชน:** สนับสนุนให้ชุมชนต่างๆ ได้ร่วมกันพัฒนาโครงการของตนเอง
- **โครงการเมืองอัจฉริยะ:** นำเทคโนโลยีมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชนและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเมือง

3) ผ่านเกณฑ์การประเมินการออกแบบเมืองอัจฉริยะ 1 ด้าน ดังนี้

3.1) การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ (Smart Governance)

การบริหารภาครัฐอัจฉริยะเป็นการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการให้บริการภาครัฐ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน ลดต้นทุน และสร้างความสะดวกสบายให้กับประชาชน เกณฑ์ในการประเมินประสิทธิภาพของการบริหารภาครัฐอัจฉริยะจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้สามารถวัดผลและปรับปรุงการทำงานได้อย่างต่อเนื่อง

1. เทคโนโลยีและนวัตกรรม

- **การนำเทคโนโลยีมาใช้:** มีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการให้บริการภาครัฐอย่างครอบคลุมหรือไม่ เช่น ระบบ e-Government, AI, Big Data, Cloud Computing เป็นต้น
- **โครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี:** มีโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีที่เพียงพอและเชื่อมต่อกันอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

- **การพัฒนานวัตกรรม:** มีการพัฒนานวัตกรรมใหม่ๆ ที่ตอบโจทย์ความต้องการของประชาชนและภาครัฐหรือไม่

2. การมีส่วนร่วมของประชาชน

- **ช่องทางการมีส่วนร่วม:** มีช่องทางให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการพัฒนาบริการภาครัฐอย่างหลากหลายหรือไม่
- **การรับฟังความคิดเห็น:** มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและนำมาปรับปรุงการให้บริการหรือไม่
- **ความโปร่งใส:** ข้อมูลและกระบวนการทำงานของภาครัฐมีความโปร่งใสและเข้าถึงได้ง่ายหรือไม่

3. ประสิทธิภาพในการให้บริการ

- **ความรวดเร็ว:** การให้บริการภาครัฐมีความรวดเร็วและสะดวกสบายมากขึ้นหรือไม่
- **ความถูกต้อง:** ข้อมูลที่ให้บริการมีความถูกต้องและเป็นปัจจุบันหรือไม่
- **ความครอบคลุม:** บริการภาครัฐครอบคลุมความต้องการของประชาชนในทุกกลุ่มหรือไม่

4. การลดต้นทุน

- **ลดค่าใช้จ่าย:** การนำเทคโนโลยีมาช่วยลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของภาครัฐได้หรือไม่
- **เพิ่มประสิทธิภาพ:** การทำงานของภาครัฐมีประสิทธิภาพมากขึ้นหรือไม่

5. ความยั่งยืน

- **การพัฒนาอย่างยั่งยืน:** การบริหารภาครัฐอัจฉริยะส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่
- **การรักษาความปลอดภัย:** มีมาตรการรักษาความปลอดภัยข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเพียงพอหรือไม่

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาด้านการบริหารภาครัฐอัจฉริยะ (Smart Governance) พยายามนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการเมืองในทุกด้าน เช่น การขนส่งสาธารณะ การสุขภาพ และการศึกษา หรือพัฒนาให้ประชาชนสามารถทำธุรกรรมกับภาครัฐได้เกือบทั้งหมดผ่านช่องทางออนไลน์และสะดวกรวดเร็ว มีระบบความปลอดภัยของข้อมูลที่แน่นหนาและผู้ใช้สามารถเข้าใจได้ง่ายใช้งานผ่านช่องทางออนไลน์ได้ไม่ยาก หรือมีระบบเชื่อมโยงข้อมูลภาครัฐที่ทำให้ข้อมูลสามารถแลกเปลี่ยนกันได้อย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ

1.2 เสนอนวัตกรรมที่สามารถสนับสนุนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะให้เกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม

การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ในเมืองพญาสามารถทำได้ผ่านการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาช่วยในการแก้ไขปัญหาและปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชน การเสนอนวัตกรรมที่สามารถสนับสนุนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะของพญาสามารถพิจารณาได้ดังนี้:

1. การสร้างแอปพลิเคชันสำหรับการบริการเมือง

- **แอปพลิเคชันมือถือ:** การยกระดับโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง แพลตฟอร์มกลาง และระบบสารสนเทศด้านบริหารและบริการ เพื่อรองรับการพัฒนานวัตกรรมทางเศรษฐกิจสมดุล

2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้วยเทคโนโลยี

ข้อมูลท่องเที่ยวอัจฉริยะ: การพัฒนาแพลตฟอร์มที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว, ร้านอาหาร, และกิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งรีวิวจากผู้ใช้งาน

3. การส่งเสริมนวัตกรรมทางเศรษฐกิจและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม, ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่มีศักยภาพในการเติบโตสูงขึ้น

2. ตัวชี้วัดความพร้อมรัฐบาลดิจิทัล

เมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญของไทย ซึ่งมีการพัฒนาและการบริหารจัดการที่ต้องรับมือกับหลายๆ ด้านเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนและการบริการท่องเที่ยว ต่อไปนี้คือบางประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการและการพัฒนาความสามารถในการบริหารบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ในพัทยา

1. **การจัดการทรัพยากรน้ำ:** พัทยานีมีการพัฒนาโครงการต่างๆ เพื่อจัดการทรัพยากรน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการสร้างระบบระบายน้ำและการบำบัดน้ำเสียเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมและป้องกันปัญหาน้ำท่วม
2. **การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน:** การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การปรับปรุงถนน สะพาน และระบบขนส่งสาธารณะ เพื่อให้การเดินทางสะดวกและปลอดภัย
3. **การพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน:** มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และการจัดการสถานที่ท่องเที่ยวอย่างมีระเบียบ เพื่อรักษาคุณภาพของสถานที่ท่องเที่ยวและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
4. **การจัดการขยะ:** การพัฒนาและปรับปรุงระบบจัดการขยะให้มีประสิทธิภาพ เช่น การรีไซเคิลขยะ การลดขยะพลาสติก และการสร้างความตระหนักในชุมชนเกี่ยวกับการจัดการขยะ
5. **การส่งเสริมความปลอดภัย:** การเพิ่มมาตรการความปลอดภัย เช่น การติดตั้งกล้องวงจรปิด การพัฒนาแผนการจัดการเหตุฉุกเฉิน และการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการรักษาความปลอดภัย
6. **การปรับปรุงบริการสาธารณะ:** การพัฒนาบริการสาธารณะให้มีคุณภาพและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน เช่น การปรับปรุงระบบการให้บริการสุขภาพ การศึกษาภายในเมือง.
7. **การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน:** การสร้างช่องทางให้ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการวางแผนพัฒนาเมือง เช่น การจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น การสำรวจความคิดเห็นประชาชน
8. **การพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น:** การสนับสนุนธุรกิจท้องถิ่น การส่งเสริมการลงทุนและการพัฒนาอุตสาหกรรมท้องถิ่น เพื่อสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประชาชน

การพัฒนาและการจัดการดังกล่าวมีบทบาทสำคัญในการยกระดับการบริหารบ้านเมืองในพัทยา และทำให้เมืองนี้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังมีโครงการที่ยังมีความพร้อมทางด้านดิจิทัลในด้านต่างๆ

ตารางที่ 31 โครงการส่งเสริมความปลอดภัยฯ ที่มีการดำเนินงานในปัจจุบัน

โครงการ	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตโครงการ)	ผลคาดว่าจะได้รับ
โครงการปรับปรุงอาคารศูนย์ควบคุมความปลอดภัยทางทะเล	- เพื่อปรับปรุงอาคารให้เป็นที่สำนักงานและห้องควบคุมระบบคอมพิวเตอร์ - เพื่อรองรับจำนวน เจ้าหน้าที่และภารกิจในด้านความปลอดภัย ทางทะเล	ปรับปรุงเพื่อใช้เป็นห้องธุรการและห้องควบคุมระบบคอมพิวเตอร์	ทำให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างสมบูรณ์
ค่าจ้างเหมาบุคลากรในการบริหารจัดการศูนย์สื่อสารความปลอดภัยพื้นที่เกาะล้าน	เพื่อให้บริการประชาชนด้านข้อมูลข่าวสารการรับแจ้งเหตุร้องทุกข์ และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ, เพื่อจัดจ้างเจ้าหน้าที่บริการประชาชนในการรับสาย Contact Center	จัดจ้างเจ้าหน้าที่เพื่อดูแล 1. ระบบศูนย์รับแจ้งเหตุและบริหารจัดการด้านความปลอดภัย 2. ระบบแจ้งเหตุฉุกเฉินสาธารณะ 3. ระบบประกาศประชาสัมพันธ์และแจ้งเตือนภัย 4. ระบบกล้องวงจรปิด 5. ระบบโปรแกรมประชาสัมพันธ์ผ่านระบบคิวอาร์โค้ด	-การบริหารจัดการศูนย์สื่อสารความปลอดภัยพื้นที่เกาะล้านมีประสิทธิภาพตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้บริการ - สามารถบูรณาการร่วมกับหน่วยงานอื่น ในการดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ที่มา : สำนักงานประชาสัมพันธ์เมืองพัทยา (2566)

3. ตัวชี้วัดช่องทางประชาสัมพันธ์โซเชียลมีเดีย

มีการสำรวจความคิดเห็นจากประชาชนในพื้นที่ด้วยการลงพื้นที่สำรวจและเก็บข้อมูลจากสื่อประชาสัมพันธ์ โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจด้วย แบบสอบถามความพึงพอใจในการใช้บริการแพลตฟอร์มกลาง หรือระบบสารสนเทศด้านบริการ โดยแพลตฟอร์ม Facebook : PRPATTAYA ซึ่งประชาชนนิยมเข้าถึงและติดตามข่าวสารของทางพัทยาผ่านโซเชียลมีเดียช่องทางนี้เป็นหลัก และส่วนใหญ่จะใช้หาข้อมูลทางด้านจราจรของเมืองพัทยา ชาวประชาสัมพันธ์ทั่วไปและช่องทางติดต่อของทางราชการ โดยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

ค่าสถิติพื้นฐานแสดงลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าสถิติพื้นฐานแสดงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างประชาชนผู้ใช้บริการแพลตฟอร์มกลาง หรือระบบสารสนเทศด้านบริการ จากการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 32 ค่าสถิติความพึงพอใจในแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการ

ข้อความ		ค่าเฉลี่ย	การแปลผล (ระดับคุณภาพ)
1	การใช้แพลตฟอร์มกลาง ฯ ช่วยลดค่าใช้จ่ายและปัญหาในการเดินทาง	4.67	มากที่สุด
2	แพลตฟอร์มกลางฯ มีความทันสมัย	4.33	มากที่สุด
3	แพลตฟอร์มกลางฯ สามารถตรวจสอบความถูกต้องได้	4.33	มากที่สุด
4	แพลตฟอร์มกลางฯ มีความชัดเจนในการสื่อสาร	4.67	มากที่สุด
5	แพลตฟอร์มกลางฯ มีขั้นตอนการใช้งานที่ชัดเจน	5.00	มากที่สุด
6	ระบบแพลตฟอร์มกลางฯ สามารถตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว	4.33	มากที่สุด
7	การจัดผัง และรูปแบบของแพลตฟอร์มกลางฯ ใช้งานง่าย	4.00	มาก
8	ภาพและเนื้อหา มีความเหมาะสม สวยงาม	4.00	มาก
9	แพลตฟอร์มกลางฯ สามารถตอบสนองต่อผู้ใช้งานได้ทุกระดับ	4.33	มากที่สุด
10	แพลตฟอร์มกลางฯ มีการเชื่อมโยงไปยังเว็บไซต์อื่นๆ	4.00	มาก
11	การแจ้งข่าวสารประชาสัมพันธ์มีความเหมาะสม	4.00	มาก
12	แพลตฟอร์มกลางฯ มีความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร	4.33	มากที่สุด
13	แพลตฟอร์มกลางฯ ให้ความสะดวกในการติดต่อราชการ	4.67	มากที่สุด
14	แพลตฟอร์มกลางฯ สะดวกต่อการสืบค้นข้อมูล	4.67	มากที่สุด
15	แพลตฟอร์มกลางฯ มีฟังก์ชันการใช้งานที่ครบถ้วนตามความต้องการ	4.67	มากที่สุด

ที่มา : คณะผู้วิจัย (2566)

จากการสำรวจความพึงพอใจในแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการของเมืองพัทยา พบว่า ประชากรตัวอย่างมีการให้คะแนนสูงที่สุดในประเด็น แพลตฟอร์มกลางฯ มีความชัดเจนในการสื่อสาร แพลตฟอร์มกลางฯ ให้ความสะดวกในการติดต่อราชการ แพลตฟอร์มกลางฯ สะดวกต่อการสืบค้นข้อมูล แพลตฟอร์มกลางฯ มีฟังก์ชันการใช้งานที่ครบถ้วนตามความต้องการ อยู่ที่คะแนน 4.67 ถือว่าอยู่ในระดับคะแนนมากที่สุด

วิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข ข้อเสนอในเมืองพัทยา

การวัดความพึงพอใจในการบริการผ่านแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการมีความสำคัญในการประเมินคุณภาพการให้บริการและการตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ ตัวชี้วัดความพึงพอใจสามารถแบ่งออกเป็นหลายด้านเพื่อให้ได้ภาพรวมที่ครอบคลุมและมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงบริการ นี้คือตัวชี้วัดหลักและวิธีการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้อง:

จากข้อมูลที่ให้มาเกี่ยวกับความพึงพอใจในแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศด้านบริการของเมืองพัทยา การให้คะแนนสูงสุดในหลายประเด็นที่สำคัญมีดังนี้:

1. แพลตฟอร์มกลางมีความชัดเจนในการสื่อสาร: นี่หมายถึงแพลตฟอร์มมีการสื่อสารข้อมูลและข้อความอย่างชัดเจน ซึ่งช่วยให้ผู้ใช้เข้าใจได้ง่ายและไม่เกิดความสับสน
2. แพลตฟอร์มกลางให้ความสะดวกในการติดต่อราชการ: แพลตฟอร์มนี้ช่วยให้ผู้ใช้สามารถติดต่อกับหน่วยงานราชการได้สะดวกและรวดเร็ว ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการทำธุรกรรมต่าง ๆ
3. แพลตฟอร์มกลางสะดวกต่อการสืบค้นข้อมูล: ผู้ใช้สามารถค้นหาข้อมูลที่ต้องการได้อย่างง่ายดายและรวดเร็วบนแพลตฟอร์มนี้
4. แพลตฟอร์มกลางมีฟังก์ชันการใช้งานที่ครบถ้วนตามความต้องการ: ฟังก์ชันต่าง ๆ ที่ให้บริการบนแพลตฟอร์มตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ได้อย่างครบถ้วนการที่ผู้ใช้มีความพึงพอใจสูงในประเด็นเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าแพลตฟอร์มกลางหรือระบบสารสนเทศดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประชาชนได้ดี และสามารถช่วยอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานและการเข้าถึงบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ.

การวิเคราะห์และปรับปรุงแพลตฟอร์มกลางด้านบริการของเมืองพัทยาในด้านความสะดวกในการติดต่อราชการและการสืบค้นข้อมูลสามารถทำได้ตามข้อเสนอด้านล่างนี้:

1. เพิ่มความสะดวกในการติดต่อราชการ

วิเคราะห์ปัจจุบัน:

- ความสะดวกในการติดต่อ: แม้ว่าแพลตฟอร์มจะมีความสะดวกในการติดต่อราชการ แต่ยังมีช่องว่างหรือข้อจำกัดในด้านการเข้าถึงหรือการตอบสนองที่รวดเร็ว.

ข้อเสนอปรับปรุง:

- ช่องทางการติดต่อที่หลากหลาย: เพิ่มช่องทางการติดต่อ เช่น การสนทนาผ่านแชทบอท, การติดต่อตามเวลาจริงผ่านวิดีโอคอล, หรือการสร้างฟังก์ชันให้ผู้ใช้สามารถยื่นคำร้องหรือสอบถามข้อมูลได้โดยตรงผ่านแพลตฟอร์ม.
- การแจ้งเตือนและติดตาม: เสนอระบบการแจ้งเตือนผู้ใช้เกี่ยวกับสถานะการดำเนินงานหรือการตอบกลับจากหน่วยงานราชการ รวมถึงการติดตามสถานะการดำเนินการของคำร้องหรือข้อร้องเรียน.
- การฝึกอบรมและคู่มือการใช้งาน: จัดทำคู่มือการใช้งานที่เข้าใจง่ายและการฝึกอบรมออนไลน์สำหรับผู้ใช้งาน เพื่อให้เข้าใจวิธีการติดต่อราชการผ่านแพลตฟอร์ม.

2. ปรับปรุงการสืบค้นข้อมูล

วิเคราะห์ปัจจุบัน:

- ความสะดวกในการสืบค้น: แพลตฟอร์มมีความสะดวกในการสืบค้นข้อมูล แต่ยังคงพบอุปสรรคในด้านการค้นหาและการเข้าถึงข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง.

ข้อเสนอปรับปรุง:

- การเพิ่มประสิทธิภาพของฟังก์ชันค้นหา: ปรับปรุงระบบค้นหาด้วยการเพิ่มความสามารถในการกรองและค้นหาแบบละเอียด รวมถึงการใช้เทคโนโลยี AI หรือการค้นหาแบบอัจฉริยะเพื่อให้ผู้ใช้สามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้รวดเร็วขึ้น.

- การจัดทำแผนที่ข้อมูล: ใช้แผนที่หรือแดชบอร์ดที่สามารถแสดงข้อมูลสำคัญได้อย่างชัดเจน เช่น แผนที่ของบริการสาธารณะ, ข้อมูลสถานที่สำคัญ, หรือสถิติการบริการ.

- การจัดหมวดหมู่และการเข้าถึงข้อมูล: ปรับปรุงการจัดหมวดหมู่ข้อมูลให้ชัดเจนและง่ายต่อการเข้าถึง รวมถึงการปรับแต่งหน้าเว็บไซต์ให้เป็นมิตรกับผู้ใช้ (User Interface) และตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้งาน.

3. การวิเคราะห์ข้อมูลและความคิดเห็นของผู้ใช้

วิเคราะห์ปัจจุบัน:

- การรวบรวมข้อมูล: การรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้ใช้อย่างไม่เพียงพอกหรือไม่เป็นระบบ.

ข้อเสนอปรับปรุง:

- การสำรวจและวิเคราะห์ความคิดเห็น: ใช้ระบบสำรวจความคิดเห็นและฟีดแบ็กจากผู้ใช้เพื่อประเมินความพึงพอใจและปัญหาที่พบในการใช้งานแพลตฟอร์ม. ใช้ข้อมูลนี้ในการปรับปรุงและพัฒนาฟังก์ชันต่าง ๆ.

- การรายงานและติดตามผล: จัดทำรายงานประจำเกี่ยวกับการใช้งานและการตอบสนองของแพลตฟอร์ม เพื่อติดตามปัญหาที่เกิดขึ้นและหาวิธีการแก้ไข.

4. การพัฒนาและการบำรุงรักษา

วิเคราะห์ปัจจุบัน:

- การพัฒนา: การพัฒนาและบำรุงรักษาแพลตฟอร์มอาจยังไม่ครอบคลุมหรือไม่ได้รับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง.

ข้อเสนอปรับปรุง:

- การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง: กำหนดแผนการพัฒนาและบำรุงรักษาแพลตฟอร์มอย่างต่อเนื่อง โดยมีการอัปเดตฟังก์ชันใหม่และแก้ไขปัญหาอย่างรวดเร็ว.

- การทดสอบประสิทธิภาพ: ทำการทดสอบประสิทธิภาพของแพลตฟอร์มอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีปัญหาด้านความเร็วหรือความเสถียรในการใช้งาน.

การดำเนินการตามข้อเสนอเหล่านี้จะช่วยเพิ่มความพึงพอใจของผู้ใช้งานและทำให้แพลตฟอร์มกลางของเมืองพัทยามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในการให้บริการประชาชน

บรรณานุกรม

- กรมการปกครอง. (2567). และสำนักทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย . เข้าถึงได้จาก <https://www.dopa.go.th/>
- กรมการพัฒนาชุมชนกองวิชาการและแผนงาน.(2566).การศึกษาแนวทางการพัฒนางานชุมชน.
- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2567). กลุ่มพัฒนาระบบงาน สำนักพัฒนาระบบงาน ยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม
- กัลติมา เหลืองอร่าม, นิธิวดี เหลืองอ่อน และปัญญา มั่นบำรุง. (2545). ความพึงพอใจของลูกค้าต่อการให้บริการ ณ จุดรับฝาก- ถอนของธนาคารพาณิชย์ไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- การทบทวนแผนพัฒนาเมืองพัทยา ฉบับครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ ๑/๒๕๖๖
- กิตติศักดิ์ พลอยพานิชเจริญ. (2546). ระบบการควบคุมคุณภาพที่หน้าทำงาน: คิวซีเซอร์เคิล (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ส.เอเซียเพลส.
- จินตนา บุญบังการ และณัฐพันธ์ เขจรนนท์. (2546). การจัดการเชิงกลยุทธ์ = Strategic management. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- ชัชวาลย์ ทัดศิวัช. (2554). ความหมายของคุณภาพการให้บริการ คุณภาพการให้บริการมุมมองในเชิงวิชาการ. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต การบริหารธุรกิจอุตสาหกรรม, วิทยาลัยการบริการและการจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- โชติกา ภาชีผล , ณัฐภรณ์ หลาวทอง และ กมลวรรณ ตังธนกานนท์ (2558). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นายิกา เดิดขุนทด. (2550). LibQUAL+TM : เครื่องมือประเมินคุณภาพบริการห้องสมุดยุคใหม่. อินฟอร์ เมชั่น: กรุงเทพฯ.
- บรรจง จันทมาศ. (2547). การบริหารงานคุณภาพและเพิ่มผลผลิต (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ส.ส.ท.
- ปรียาวิดี ผลอนเณก. (2556). การจัดการคุณภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยณัฐ จันทร์เกิด. (2560). คุณภาพการให้บริการของเทศบาลนครสวรรค์ตามการรับรู้ของประชาชน. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

- พลฤทธิ จิระเสวี. (2550). การจัดการลูกค้าสัมพันธ์ที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้ใช้บริการโรงพยาบาล ตา หู คอ จมูก. (วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร).
- พสุ เตชะรินทร์. (2553). *การวางแผนและการกำหนดยุทธศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ผู้จัดการ
- พิมล เมฆสวัสดิ์. (2550). การประเมินคุณภาพการบริการสำนักงานหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- เมืองพัทยา. (2558). แผนแม่บทการพัฒนาเมืองพัทยา 10 ปี (พ.ศ. 2559 - 2568). เรียกใช้เมื่อ 26 มิถุนายน 2566 เข้าถึงได้จาก <https://www.pattaya.go.th/document/pattaya-4-year/2559-2560/2559/pdf>
- รัตนะ บัวสนธ์. (2555). ทิศทางและอาณาบริเวณการประเมิน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รายงานผลการประเมินมาตรฐานขั้นต่ำการจัดการบริการสาธารณะ ประจำปี พ.ศ. 2566 (2566) . เข้าถึงได้จาก [/https://www.pattaya.go.th/wp-content/uploads/2023/06](https://www.pattaya.go.th/wp-content/uploads/2023/06)
- เรื่องวิทย์ เกษสุวรรณ. (2554). *การจัดการคุณภาพ: จาก TQC ถึง TQM, ISO 9000 และการประกันคุณภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- วีรพงษ์ เฉลิมจิรรัตน์. (2543). *คุณภาพในงานบริการ 1*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ส.ส.ท.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2542). “นโยบายการประเมินผลการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ,” ในการประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่ . หน้า 3-24. กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2566). สอบถามค่าสถิติพื้นฐานทั่วประเทศ.
- สมชาย ภาคภาสน์วิวัฒน์. (2543). การบริหารเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อมรินทร์.
- สมวงศ์ พงศ์สถาพร. (2550). *เคล็ดไม่ลับการตลาดบริการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ยูบีซีแอลบุ๊คส์
- สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง. (2566). รายงานผลการปฏิบัติ งานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำปีงบประมาณพ.ศ.2566 .กรุงเทพมหานคร.
- สำนักปลัดกระทรวงสาธารณสุข สำนักบริหารการสาธารณสุข. รายงานข้อมูล CMI รายหน่วยงาน. (2559). กรุงเทพฯ: กองบริหารการสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข ปีงบประมาณ 2567 .เข้าถึงได้จาก https://cmi.moph.go.th/report/micro/index?menu_id=6
- สาโรช ไสยสมบัติ. (2534). *ความพึงพอใจในการทำงานของครูอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สำนักกำกับและอนุรักษ์พลังงาน กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน กระทรวงพลังงาน, 2566, ส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน
- สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ, กระทรวงสาธารณสุข สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์, & สถาบันวิจัย ระบบสาธารณสุข. (2566). การเพื่อพัฒนาแผนการลงทุนกำลังคนด้านสุขภาพเพื่อรองรับธรรมชาติด้วย ระบบสุขภาพแห่งชาติ
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2566). การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร พ.ศ.2566. กรุงเทพฯ: กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2566). การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ.2566.กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม. กรุงเทพฯ: กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.
- สำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ. (2563). แผนพัฒนาเมืองพัทยาตามแนวทาง NEO PATTAYA (พ.ศ. 2563-2565) เข้าถึงได้จาก <https://www.pattaya.go.th/document/202563-2565.pdf>
- สิริกัญญา พัฒนภูทอง. การศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้บริการหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยขอนแก่น. สารนิพนธ์การบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2546.
- สุชาธิณี พยุภร. (2554). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของผู้ให้บริการถึงคุณภาพการให้บริการด้าน ศูนย์บริการตอบรับข้อมูลทางโทรศัพท์ (Call Center) ของระบบโทรศัพท์เคลื่อนที่. การศึกษาเฉพาะบุคคลบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สุวิมล ติรกานันท์. (2543). การประเมินโครงการ:แนวทางสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรรถพร คำคม. (2546). การให้บริการสินเชื่อของธนาคารอาคารสงเคราะห์:ศึกษาจากความ คิดเห็น ของผู้ใช้บริการ ฝ่ายกิจการสาขากรุงเทพและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Abel, S. A., & White, P. L. (1995). Baryogenesis from domain walls in the next-to-minimal supersymmetric standard model. *Physical Review D*, 52(8), 4371.
- Alkin, M. C. (1969). Evaluating the Cost-Effectiveness of Instructional Programs.
- Bitner, M. J., & Hubbert, A. R. (1994). Encounter satisfaction versus overall satisfaction versus quality. In R. T. Rust & R. L. Oliver (Eds.), *Service quality: New directions in theory and practice* (pp. 72-94). Thousand Oaks: Sage

- Bitner, Mary Jo ., Bernard H. Booms, and Lois A. Mohr. 1994. "Critical Service Encounters: The Employee's Viewpoint". *Journal of Marketing* 58 (October): 95-106.
- Cronbach, L. J. (1963). Course improvement through evaluation. *Teachers college record*, 64(8), 1-13.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill Book.
- Parasuraman, A., Zeithaml, V. A., & Berry, L. L. (1985). A conceptual model of service quality and its implications for future research. *Journal of marketing*, 49(4), 41-50.
- Parasuraman, A., Zeithaml, V. A., & Berry, L. L. (1988). Servqual: A multiple-item scale for measuring consumer perc. *Journal of retailing*, 64(1), 12.
- Provus, M. (1971). Evaluation as public policy. *Curriculum Theory Network*, 3(8-9), 33-44.
- Rossi, P. H., Freeman, H. E. (1993): *Evaluation: A systematic approach*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Schmenner, R. W. (1995). *Service operations management*.
- Scriven, R. A. (1967). Paper V: Properties of the maximum ground level concentration from an elevated source. *Atmospheric Environment* (1967), 1(4), 411-419.
- Stufflebeam, D. L. (1971). The relevance of the CIPP evaluation model for educational accountability.
- Swing, M., Melnyk, S., Cooper, M.B., & Hartley, J. (2011). *Managing operations across supply chain*. NY: McGraw-Hill.
- Tyler, R. W. (1950). Curriculum organization. *Teachers College Record*, 59(11), 105-125.
- Verma, R., & Boyer, K.K. (2009). *Operations and supply chain management: World class theory and practice*. South-Western Cengage Learning (International Edition).
- Weber, M . (1966). *The Theory of Social and Economic Organization*. New York : The Free Press.
- Zeithaml, V. A., Parasuraman, A., & Berry, L. L. (1990). *Delivering quality service: Balancing customer perceptions and expectations*. Simon and Schuster.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายละเอียดคำอธิบายและแหล่งที่มา
ของข้อมูลตัวชี้วัดดัชนีความก้าวหน้าของคน (HAI)

	$= \frac{\text{จำนวนประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง}}{\text{จำนวนประชากรที่มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ข้อตัวชี้วัด 30. จำนวนองค์กรชุมชนต่อประชากรแสนคน

ชื่อดัชนีย่อย	8. การมีส่วนร่วม
ตัวชี้วัด	จำนวนองค์กรชุมชนต่อประชากรแสนคน
คำจำกัดความศัพท์	องค์กรชุมชน หมายความว่า กลุ่มคนที่มีระบบการจัดการที่สมาชิกของชุมชนจัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ พัฒนาอาชีพ เพิ่มรายได้ พัฒนาที่อยู่อาศัยและสิ่งแวดล้อม หรือพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของสมาชิกในกลุ่ม (พ.ร.ฎ. จัดตั้งสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) มาตรา 3) องค์กรชุมชนในที่นี้ คือ องค์กรชุมชนที่ผ่านการรับรองสถานภาพแล้ว จากกลไกการรับรองสถานภาพระดับท้องถิ่น โดยเครือข่ายองค์กรชุมชนหรือร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอน คุณสมบัติ และวิธีการในการรับรองสถานภาพการเป็นองค์กรชุมชนและเครือข่ายองค์กรชุมชน คุณสมบัติขององค์กรชุมชนที่ได้รับการรับรองสถานภาพ (1) มีการก่อตั้งองค์กรโดยการมีส่วนร่วมของสมาชิกที่ชัดเจน (2) มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมที่สอดคล้องกฎหมายและศีลธรรม และมีเป้าหมายของการรวมตัวกันเพื่อการพัฒนา (3) มีกติกาและระบบการบริหารจัดการองค์กรที่ชัดเจน (4) มีคณะกรรมการซึ่งทำหน้าที่ในการกำกับดูแลองค์กรชุมชนหรือเครือข่ายองค์กรชุมชนซึ่งมาจากการเลือกตั้งของสมาชิก (5) มีแผนงานการดำเนินกิจกรรมเพื่อการพัฒนา และมีการติดตามตรวจสอบการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง - ข้อมูลองค์กรชุมชนที่ใช้ เป็นข้อมูลสะสม
ความถี่ของข้อมูล	ทุกปี
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	2565
หลักวิธีทางสถิติ	- ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ - ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - การรายงาน สูตรการคำนวณ : จำนวนองค์กรชุมชน (ต่อ ปชก.แสนคน) $= \frac{\text{จำนวนองค์กรชุมชนสะสมของปี}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}} \times 100,000$
แหล่งที่มาของข้อมูล	สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) สำนักงานทะเบียนราษฎร กระทรวงมหาดไทย

ข้อตัวชี้วัด 31. ร้อยละของครัวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น (%)

ชื่อดัชนีย่อย	8. การมีส่วนร่วม
ตัวชี้วัด	ร้อยละของครัวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น (%)
คำจำกัดความศัพท์	ครัวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น หมายถึง ครัวเรือนในหมู่บ้านที่เป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์ กองทุน หรือกลุ่มอาชีพ เช่น กลุ่มอาชีพ กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต กองทุนหมู่บ้าน/ชุมชน เป็นต้น (ไม่นับซ้ำ กรณีที่ครัวเรือนเป็นสมาชิกกลุ่มมากกว่า 1 กลุ่ม ให้นับเป็น 1 ครัวเรือน)
ความถี่ของข้อมูล	2 ปี/ครั้ง
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	2564
หลักวิธีทางสถิติ	

ชื่อตัวชี้วัด 28. ร้อยละของประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต (%)

ชื่อดัชนีย่อย	7. การคมนาคมและการสื่อสาร
ตัวชี้วัด	ร้อยละของประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต หมายถึง สัดส่วนประชากรที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากรทั้งหมด อินเทอร์เน็ต หมายถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่เชื่อมต่อกันทั่วโลก โดยมีมาตรฐานการรับส่งข้อมูลระหว่างกันเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องสามารถรับส่งข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ ได้หลายรูปแบบ เช่น ตัวอักษร ภาพ กราฟิก และเสียงได้ รวมทั้งสามารถค้นหาข้อมูลจากที่ต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว การใช้อินเทอร์เน็ต หมายถึง การเคยเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตกับอุปกรณ์เทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น คอมพิวเตอร์แบบตั้งโต๊ะ (PC/Desktop) คอมพิวเตอร์แบบพกพา (Laptop/Notebook, Netbook) แบบพกพานานกลาง (Tablet) (เช่น iPad, Galaxy Tab) โทรศัพท์มือถือ PDA เครื่องเล่นเกม (เช่น PS4) ทีวีดิจิทัล เป็นต้น จากสถานที่ต่าง ๆ ระหว่าง 3 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต หมายถึง การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตกับคอมพิวเตอร์ (แบบตั้งโต๊ะ แบบพกพา และแท็บเล็ต) และโทรศัพท์มือถือ ที่มีไว้ครอบครองในครัวเรือนนั้นๆ โดยไม่คำนึงว่าสิทธิการใช้งานอินเทอร์เน็ตได้มาโดยวิธีใด เช่น เสียเงินสมัครเป็นสมาชิกกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต หรือได้รับสิทธิต่อใช้อินเทอร์เน็ตผ่านระบบของสถาบันการศึกษา หรือที่ทำงาน เป็นต้น แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง (Broadband) มีความสามารถในการรับส่งข้อมูล เสียง และภาพด้วยความเร็วสูง เริ่มต้นที่ความเร็วสูง 256 Kbps ขึ้นไป และอินเทอร์เน็ตความเร็วต่ำ (Narrowband) คือ การใช้โมเด็มเชื่อมต่อผ่านสายโทรศัพท์ธรรมดา (dial-up connection) และบริการอินเทอร์เน็ตแบบไร้สายเคลื่อนที่ผ่านโทรศัพท์มือถือ 2G , 2.5G เช่น GSM, CDMA, GPRS
ความถี่ของข้อมูลปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ	- ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ สูตรการคำนวณ : ร้อยละของประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต $= \frac{\text{จำนวนประชากรอายุ 6 ปี ขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ต}}{\text{จำนวนประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	การสำรวจการมี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ชื่อตัวชี้วัด 29. ร้อยละของประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง (%)

ชื่อดัชนีย่อย	8. การมีส่วนร่วม
ตัวชี้วัด	ร้อยละของประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง หมายถึง สัดส่วนของประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง ต่อจำนวนประชากรที่มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด การเลือกตั้ง หมายถึง การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการทั่วไป
ความถี่ของข้อมูลปีล่าสุดที่จัดเก็บ	4 ปี/ครั้ง 2562
หลักวิธีทางสถิติ	- ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ สูตรการคำนวณ : ร้อยละของประชากรที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง

หลักวิธีทางสถิติ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - ข้อมูลผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนน จากระบบบูรณาการข้อมูลการตายจากอุบัติเหตุทางถนน (3 ฐาน) ได้แก่ ข้อมูลจากมรณบัตรและหนังสือรับรองการตาย เป็นระบบลงทะเบียนการตายของผู้เสียชีวิตทุกรายที่มีการแจ้งตาย ข้อมูลจากระบบ POLIS เป็นระบบบันทึกข้อมูลคดี และข้อมูลจากระบบ E-Claim เป็นระบบบันทึกข้อมูลสำหรับเบิกจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนส่วนใหญ่เป็นรถจักรยานยนต์ เพื่อให้ได้ข้อมูลการตายที่มีความครอบคลุมมากที่สุด เป็นข้อมูลที่ใช้เป็นฐานอ้างอิงจำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนของประเทศไทยที่ได้รับการอนุมัติจากมติที่ประชุมของคณะกรรมการนโยบายการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนแห่งชาติ
- การคำนวณ	สูตรการคำนวณ : อัตราตายจากอุบัติเหตุบนท้องถนน = $\frac{\text{จำนวนการตายหรือเสียชีวิตที่เกิดจากอุบัติเหตุ}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}} \times 100,000$
แหล่งที่มาของข้อมูล	ศูนย์ความร่วมมือด้านข้อมูลการบาดเจ็บ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข

ข้อตัวชี้วัด 27. ร้อยละของประชากรที่มีโทรศัพท์มือถือ (%)

ชื่อดัชนีย่อย	7. การคมนาคมและการสื่อสาร
ตัวชี้วัด	ร้อยละของประชากรที่มีโทรศัพท์มือถือ (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของประชากรที่มีโทรศัพท์มือถือ หมายถึง สัดส่วนของประชากร 6 ปีขึ้นไป ที่มีโทรศัพท์มือถือต่อประชากร 6 ปีขึ้นไปทั้งหมด โดยโทรศัพท์มือถือจะเป็นโทรศัพท์มือถือรุ่นใดหรือระบบใดก็ได้ที่มีไว้ครอบครองและสามารถใช้งานได้ โทรศัพท์มือถือ หรือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ (และมีการเรียก วิทยุโทรศัพท์) คืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการสื่อสารสองทางผ่าน โทรศัพท์มือถือใช้คลื่นวิทยุในการติดต่อกับเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ โดยผ่านสถานีฐาน เครือข่ายของโทรศัพท์มือถือแต่ละผู้ให้บริการจะเชื่อมต่อกับเครือข่ายของโทรศัพท์บ้านและเครือข่ายโทรศัพท์มือถือของผู้ให้บริการอื่น โทรศัพท์มือถือที่มีความสามารถเพิ่มขึ้นในลักษณะคอมพิวเตอร์พกพาจะถูกเรียกในชื่อสมาร์ตโฟน การใช้โทรศัพท์มือถือ หมายถึง การได้เคยใช้ โทรศัพท์มือถือระหว่าง 3 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ ที่ใช้สำหรับการติดต่อสื่อสาร การใช้โทรศัพท์มือถือ โทรหากันโดยการกดเบอร์โทรหากัน การใช้โทรศัพท์มือถือเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตเพื่อเล่น อินเทอร์เน็ต เช่น Social network โทรศัพท์ผ่านอินเทอร์เน็ต แชท (chat) รวมถึงกิจกรรมอื่น ๆ ที่ใช้โทรศัพท์มือถือใน การเชื่อมต่อสัญญาณอินเทอร์เน็ต ไม่จำเป็นต้องมีการครอบครองไว้เป็น ของตัวเอง อาจเป็นของที่ขอยืมมา ผู้อื่นซื้อให้ใช้ นำของที่ทำงานมาใช้และสามารถใช้งานได้ ในวันสัมภาษณ์จะเป็นโทรศัพท์มือถือรุ่นใด หรือระบบใดก็ได้ไม่รวม การใช้โทรศัพท์มือถือดังนี้ เครื่องโทรศัพท์ที่ซีทีซีใช้เพียงแคเป็นนาฬิกา เล่นเกม หรือฟังเพลง การยืมใช้โทรศัพท์มือถือเป็นครั้งคราว เช่น (ระหว่าง 3 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์) อาจจะไม่ยืม โทรศัพท์คนอื่นเพียงแค่ครั้งเดียว
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ	- ครั้วเรือนส่วนบุคคล ที่ตกเป็นตัวอย่างทั้งสิ้น 83,880 ครั้วเรือน ทั้งในเขตเมืองและชนบท ทั่วประเทศ - ใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 6 ปีขึ้นไป โดยเจ้าหน้าที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยการสำรวจได้ดำเนินการพร้อมกันทั่วประเทศ ในช่วงไตรมาส 4 ระหว่างเดือน ตุลาคม – ธันวาคม 2563
- การคำนวณ	สูตรการคำนวณ : ร้อยละของ ปชก.ที่มีโทรศัพท์มือถือ = $\frac{\text{จำนวนประชากรอายุ 6 ปี ขึ้นไปที่มีโทรศัพท์มือถือ}}{\text{จำนวนประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	การสำรวจการมี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

คำจำกัดความศัพท์	การแจ้งความคดีชีวิต ร่างกาย เพศและคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ต่อประชากรแสนคน หมายถึง จำนวนคดีชีวิต ร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่รับแจ้งความทั้งหมด(คดี) ต่อจำนวนประชากรแสนคน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - ข้อมูลจากการรับแจ้งความตามเนติคดีตามสถานีตำรวจแต่ละแห่ง และรวบรวมข้อมูลในระดับจังหวัด และเข้าสู่ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลางสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สูตรการคำนวณ : จำนวนคดีชีวิต ร่างกาย เพศและคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินต่อประชากรแสนคน $= \frac{\text{จำนวนการรับแจ้งความคดีชีวิตร่างกาย เพศและคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินทั้งหมด}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}} \times 100,000$
แหล่งที่มาของข้อมูล	สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, ประมวลผลโดย กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

ข้อตัวชี้วัด 25. ร้อยละของหมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดปี (%)

ชื่อดัชนีย่อย	7. การคมนาคมและการสื่อสาร
ตัวชี้วัด	ร้อยละของหมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดปี (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของหมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดปี หมายถึง สัดส่วนของหมู่บ้านที่ถนนสายที่อยู่ในเขตพื้นที่ของหมู่บ้านที่ประชาชนส่วนใหญ่ของหมู่บ้านใช้เป็นเส้นทางคมนาคมเป็นประจำมากที่สุด (เส้นทางหลักเส้นทางเดียวเท่านั้น) ใช้การได้ดี ต่อหมู่บ้านทั้งหมด ถนนใช้การได้ดี หมายถึง ถนนไม่เป็นหลุมเป็นบ่อ สัญจรไปมาได้อย่างสะดวก หมู่บ้าน หมายถึง เฉพาะหมู่บ้านในเขตชนบทหรือหมู่บ้านนอกเขตเทศบาล
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	2 ปี/ครั้ง 2564
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ครอบคลุมหมู่บ้าน/ชุมชนในเขตชนบท ทั่วประเทศ ยกเว้นกรุงเทพมหานคร - จัดเก็บโดยคณะทำงานบริหารการจัดเก็บข้อมูลฯ ระดับตำบล โดยกรอกข้อมูลตามแบบสอบถาม กชช. 2 ค ในส่วนที่มีอยู่แล้วและสัมภาษณ์เจ้าจากคณะกรรมการหมู่บ้าน ผู้นำชุมชน ประชาชนชาวบ้าน เป็นต้น และนำไปบันทึกข้อมูลของตำบลและตรวจสอบซ้ำโดยนำเสนอผลของตำบลแก่ผู้บริหารท้องถิ่นและผู้นำชุมชนเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และส่งไปรวมระดับอำเภอและจังหวัด และส่งให้กรมการพัฒนาชุมชน (ช่วงเวลาเก็บข้อมูลและประมวลผลระหว่าง ม.ค.-เม.ย.) สูตรการคำนวณ : ร้อยละของหมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ตลอดปี $= \frac{\text{จำนวนหมู่บ้านที่ถนนสายหลักใช้การได้ดี}}{\text{จำนวนหมู่บ้านทั้งหมด}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	กชช. 2ค กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

ข้อตัวชี้วัด 26. อัตราตายจากอุบัติเหตุบนท้องถนน (รายต่อประชากรแสนคน)

ชื่อดัชนีย่อย	7. การคมนาคมและการสื่อสาร
ตัวชี้วัด	อัตราตายจากอุบัติเหตุบนท้องถนน (รายต่อประชากรแสนคน)
คำจำกัดความศัพท์	อัตราตายจากอุบัติเหตุบนท้องถนน หมายถึง จำนวนการตายหรือเสียชีวิตที่เกิดจากอุบัติเหตุจากรถทางบกของรถทุกประเภทและคนเดินเท้าต่อประชากรแสนคน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565

	หัวหน้าครัวเรือนครัวเรือนส่วนบุคคล หมายถึง บุคคลซึ่งสมาชิกในครัวเรือนให้การยอมรับนับถือ หัวหน้าครัวเรือนไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของบ้าน หรือบิดา มารดาของคนในครัวเรือน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ครัวเรือนส่วนบุคคลในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล (ยกเว้น ครัวเรือนทูต ผู้แทนต่างประเทศและผู้อยู่อาศัยในประเทศไทยชั่วคราว) รวม ครัวเรือนส่วนบุคคลที่ อาศัยอยู่ในครัวเรือนสถาบัน เช่น หอพัก โรงพยาบาล เป็นต้น - การสำรวจโดยใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือน หรือสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่าง โดยพนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ทำการแบ่งครัวเรือนตัวอย่าง ประมาณ 55,854 ครัวเรือน (ซึ่งปี 2562 ได้เพิ่มจำนวนครัวเรือนตัวอย่างจากเดิม 52,000 ครัวเรือน เฉพาะนอกเขตเทศบาล เพื่อให้จำนวนครัวเรือนตัวอย่างสามารถสะท้อนความหลากหลายตามภาวะ เศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน) สูตรการคำนวณ : ร้อยละของครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดี่ยว = $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดี่ยว}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมด}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดยกองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

ข้อตัวชี้วัด 23. ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว (%)

ชื่อดัชนีย่อย	6. ชีวิตครอบครัวและชุมชน
ตัวชี้วัด	ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว หมายถึง สัดส่วนของจำนวนประชากรที่อายุ 60 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ลำพัง (ครัวเรือนที่มีขนาด 1 คนและเป็นผู้ที่อายุ 60 ปีขึ้นไป) ต่อจำนวนครัวเรือนทั้งหมด
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	ครัวเรือนส่วนบุคคลในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล (ยกเว้น ครัวเรือนทูต ผู้แทนต่างประเทศและผู้อยู่อาศัยในประเทศไทยชั่วคราว) รวม ครัวเรือนส่วนบุคคลที่ อาศัยอยู่ในครัวเรือนสถาบัน เช่น หอพัก โรงพยาบาล เป็นต้น - การสำรวจโดยใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือน หรือสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่าง โดย พนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ทำการแบ่งครัวเรือนตัวอย่าง ประมาณ 55,854 ครัวเรือน (ซึ่งปี 2562 ได้เพิ่มจำนวนครัวเรือนตัวอย่างจากเดิม 52,000 ครัวเรือน เฉพาะนอกเขตเทศบาล เพื่อให้จำนวนครัวเรือนตัวอย่างสามารถสะท้อนความหลากหลายตามภาวะ เศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน) สูตรการคำนวณ : ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว = $\frac{\text{จำนวนผู้สูงอายุ (60 ปี ขึ้นไป) ที่อยู่ลำพังคนเดียว}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมด}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดยกองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

ข้อตัวชี้วัด 24. การแจ้งความคดีชีวิต ร่างกาย เพศและคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน (รายต่อประชากรแสนคน)

ชื่อดัชนีย่อย	6. ชีวิตครอบครัวและชุมชน
ตัวชี้วัด	การแจ้งความคดีชีวิต ร่างกาย เพศและคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน (รายต่อประชากรแสนคน)

ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ รายงานสถานการณ์การประสบความเสียหายจากอุทกภัยและภัยแล้ง ของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และข้อมูลจำนวนประชากร ณ 31 ธันวาคม ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย สูตรการคำนวณ : หาค่าร้อยละของ ปชก.ที่ประสบความเสียหายจากอุทกภัยต่อประชากรทั้งหมด และร้อยละของ ปชก.ที่ประสบความเสียหายจากภัยแล้งต่อประชากรทั้งหมด และนำมาหาค่าเฉลี่ย $= \left[\left(\frac{\text{จำนวน ปชก.ที่ประสบความเสียหายจากอุทกภัย}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}} \times 100 \right) + \left(\frac{\text{จำนวน ปชก.ที่ประสบความเสียหายจากภัยแล้ง}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}} \times 100 \right) \right] / 2$
แหล่งที่มาของข้อมูล	รายงานสถิติอุทกภัยและภัยแล้งของประเทศไทยประจำปี ศูนย์ข้อมูลสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, ข้อมูลประชากรจากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง, ประมวลผลโดย กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

ข้อตัวชี้วัด 21. เด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (คนต่อประชากรกลุ่มอายุพันคน)

ชื่อดัชนีย่อย	6. ชีวิตครอบครัวและชุมชน
ตัวชี้วัด	เด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (คนต่อประชากรกลุ่มอายุพันคน)
คำจำกัดความศัพท์	เด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (ต่อประชากรกลุ่มอายุพันคน) หมายถึง จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดและถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่อจำนวนประชากรกลุ่มอายุ 1,000 คน เด็กและเยาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกิน 10 ปี และไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ณ วันที่การกระทำความผิดได้เกิดขึ้น โดยตั้งแต่ปี 2565 เป็นต้นไป ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 29) พ.ศ. 2565 ระบุถึง มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา 73 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2551 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 73 เด็กอายุยังไม่เกินสิบสองปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ” ทำให้การคำนวณเปลี่ยนเป็นเด็กช่วงอายุ 12 – 17 ปี แทน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - รายงานเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดและถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน สูตรการคำนวณ : เด็กและเยาวชนที่เข้าสู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน $= \frac{\text{จำนวนเด็กอายุ 10 – 17 ปีที่กระทำความผิด}}{\text{จำนวนเด็กอายุ 10 – 17 ปีทั้งหมด}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	1. กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม 2. สำนักทะเบียนราษฎร์ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

ข้อตัวชี้วัด 22. ร้อยละของครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดียว (%)

ชื่อดัชนีย่อย	6. ชีวิตครอบครัวและชุมชน
ตัวชี้วัด	ร้อยละของครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดียว (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดียว หมายถึง ร้อยละของจำนวนครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเดียวต่อจำนวนครัวเรือนทั้งหมด หัวหน้าครัวเรือนเดียว คือ ครัวเรือนที่หัวหน้าครัวเรือนมีสถานะหย่าร้าง หรือแยกกันอยู่

คำจำกัดความศัพท์	สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม หมายถึง ปริมาณกำลังการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานทดแทน ได้แก่ แสงอาทิตย์ ลม พลังน้ำขนาดใหญ่ พลังน้ำขนาดเล็ก ชีวมวล ก๊าซชีวภาพ ชยะ พลังความร้อนใต้พิภพ ต่อปริมาณการใช้พลังงานไฟฟ้าทั้งหมด การใช้พลังงานไฟฟ้ารวม หมายถึง ปริมาณการจ่ายกระแสไฟฟ้าจากแหล่งผลิตหรือระบบการจ่ายกระแสไฟให้แก่ผู้บริโภค การขายกระแสไฟฟ้าให้แก่ผู้บริโภคไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่มีการใช้ไฟฟ้า เช่น บ้านและที่อยู่อาศัย เกษตรกรรม อุตสาหกรรม ธุรกิจการค้า การขนส่ง และอื่น ๆ
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2564
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - การรายงานประจำปี สูตรการคำนวณ : สัดส่วนกำลังติดตั้งไฟฟ้าทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม $= \frac{\text{กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานทดแทน (KW)}}{\text{ปริมาณการใช้ไฟฟ้ารวม (1,000 GW)}}$
แหล่งที่มาของข้อมูล	กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน กระทรวงพลังงาน

ข้อตัวชี้วัด 19 อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษ (เรื่องต่อประชากรแสนคน)

ชื่อดัชนีย่อย	5. ที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม
ตัวชี้วัด	อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษ (เรื่องต่อประชากรแสนคน)
คำจำกัดความศัพท์	อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษ หมายถึง จำนวนเรื่องร้องเรียนด้านมลพิษที่กรมควบคุมมลพิษได้รับแจ้ง ได้แก่ กลิ่นเหม็น เสียงดังรบกวน ฝุ่นละออง เขม่าควัน น้ำเสีย ชยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลของเสียและอันตราย ความสั่นสะเทือน เป็นต้น ต่อประชากร 1 แสนคน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - ข้อมูลการร้องเรียนมลพิษจากกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สูตรการคำนวณ : อัตราการร้องเรียนปัญหามลพิษ $= \frac{\text{จำนวนการร้องเรียนปัญหามลพิษ}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}} \times 100,000$
แหล่งที่มาของข้อมูล	กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

ข้อตัวชี้วัด 20. ร้อยละประชากรที่ประสบภัยพิบัติ (%)

ชื่อดัชนีย่อย	5. ที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม
ตัวชี้วัด	ร้อยละประชากรที่ประสบภัยพิบัติ (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละประชากรที่ประสบภัยพิบัติ หมายถึง ร้อยละของประชากรที่ประสบอุทกภัยและภัยแล้งต่อจำนวนประชากรทั้งหมด อุทกภัย หมายถึง อันตรายจากน้ำท่วม เกิดจากระดับน้ำในทะเล มหาสมุทร ทำความเสียหายแก่ชีวิตและทรัพย์สิน ภัยแล้ง หมายถึง ความแห้งแล้งของลมฟ้าอากาศ อันเกิดจากฝนไม่ตกตามฤดูกาล ครอบคลุมพื้นที่บริเวณกว้าง เป็นระยะเวลานาน ก่อให้เกิดความเสียหาย ความอดอยาก

	- เป็นเจ้าของบ้านและที่ดิน - เป็นเจ้าของบ้านแต่เช่าที่ดิน - เช่าซื้อ - บ้านเช่า - อยู่โดยไม่เสียค่าเช่า ที่อยู่อาศัย หมายถึง สถานที่ที่สมาชิกในครัวเรือนใช้เป็นที่อยู่อาศัยโดยไม่คำนึงถึงลักษณะการจัดแต่งหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่อยู่อาศัย อาจจะเป็นห้องห้องเดียว บ้านหนึ่งหลังบ้านสองหลังหรือมากกว่าซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยของครัวเรือนขนาดใหญ่ ตึกแถว ห้องแถว ห้องชุด เรือ แพ เป็นต้น
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ	
- ความครอบคลุม	ครัวเรือนส่วนบุคคลในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล (ยกเว้นครัวเรือนทูต ผู้แทนต่างประเทศและผู้อยู่อาศัยในประเทศไทยชั่วคราว) รวม ครัวเรือนส่วนบุคคลที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนสถาบัน เช่น หอพัก โรงพยาบาล เป็นต้น
- วิธีการจัดเก็บ	- การสำรวจโดยใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือน หรือสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่าง โดยพนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ทำการแบ่งครัวเรือนตัวอย่างประมาณ 55,854 ครัวเรือน (ซึ่งปี 2562 ได้เพิ่มจำนวนครัวเรือนตัวอย่างจากเดิม 52,000 ครัวเรือนเฉพาะนอกเขตเทศบาล เพื่อให้จำนวนครัวเรือนตัวอย่างสามารถสะท้อนความหลากหลายตามภาวะเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน)
- การคำนวณ	สูตรการคำนวณ : ร้อยละครัวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้วัสดุคงทนและเป็นของตนเอง $= \frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้วัสดุคงทนและเป็นของตนเอง}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมด}} \times 100$ ครัวเรือนส่วนบุคคล หมายถึง (1) ครัวเรือนหนึ่งคน คือ บุคคลคนเดียวซึ่งหุงหาอาหารและจัดหาสิ่งอุปโภคที่จำเป็นแก่การครองชีพโดยไม่เกี่ยวกับผู้ใด ซึ่ง อาจทำนบกอยู่ในเคหสถานเดียวกัน (2) ครัวเรือนหลายคน คือ ครัวเรือนที่มีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปร่วมกันจัดหาและใช้สิ่งอุปโภคบริโภคที่จำเป็นแก่การครองชีพ ร่วมกัน บุคคลที่มาอยู่รวมกันในครัวเรือนอาจจะเป็นญาติหรือไม่เป็นญาติกันก็ได้ ได้แก่ 2.1 ครัวเรือนที่ประกอบด้วยบุคคลที่มีความสัมพันธ์ฉันท์ญาติมาอยู่ด้วยกันหรืออยู่แบบครอบครัว 2.2 ครัวเรือนที่ประกอบด้วยบุคคลที่ไม่มีความสัมพันธ์ฉันท์ญาติไม่เกิน 5 คน มาอาศัยอยู่ด้วยกันช่วยกันจ่ายค่าที่พัก ให้นับเป็นครัวเรือนส่วนบุคคล 1ครัวเรือน 2.3 ครัวเรือนคนงานที่นายจ้างจัดให้อยู่อาศัยร่วมกันไม่เกิน 5 คน ถือเป็น 1 ครัวเรือนส่วนบุคคล 2.4 ครัวเรือนที่มีบุคคลตั้งแต่6คนขึ้นไปมาอยู่ร่วมกันซึ่งบุคคลเหล่านั้นจะต้องมีบุคคลที่เป็นญาติกันตั้งแต่ 4 คนขึ้นไปหรือเป็นญาติไม่เกิน 3 คน แต่มีคนเดียวคนหนึ่งรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของคนทั้งหมดถือเป็นครัวเรือนส่วนบุคคล 1 ครัวเรือน
แหล่งที่มาของข้อมูล	ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดยกองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

ข้อตัวชี้วัด 18. สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม (KW/1,000 GW)

ชื่อดัชนีย่อย	5. ที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม
ตัวชี้วัด	สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานทดแทนต่อการใช้พลังงานไฟฟ้ารวม (กิโลวัตต์/1,000 กิกะวัตต์)

- การคำนวณ	เขตเทศบาล เพื่อให้จำนวนครัวเรือนตัวอย่างสามารถสะท้อนความหลากหลายตามภาวะเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน) ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายที่นำเสนอเป็นค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่จำเป็นต้องใช้ในการวิจัยเท่านั้น จึงไม่รวมการสะสมทุน เช่น ซื้อมบ้าน/ที่ดิน และเงินออม เป็นต้น สูตรการคำนวณ : $\text{สัมประสิทธิ์ Gini} = \frac{2 \text{ cov}(E,F)}{\mu}$ เมื่อ E คือ รายจ่ายอุปโภคบริโภคต่อเดือนของบุคคล (density function) F คือ cumulative function รายจ่ายอุปโภคบริโภคต่อเดือนของบุคคล μ คือ ค่าเฉลี่ยของรายจ่ายอุปโภคบริโภคต่อเดือน ต่อคน โดยอธิบายขั้นตอนการคำนวณง่าย ๆ ได้ดังนี้ 1) เรียงข้อมูลประชากรตามระดับรายจ่ายจากน้อยสุดไปมากที่สุด 2) หาเส้น Lorenz curve ของการกระจายรายจ่าย ซึ่งคำนวณจากสัดส่วนสะสมของประชากร กับ สัดส่วนสะสมของรายจ่าย 3) ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ คือ ค่าของพื้นที่ระหว่าง Lorenz curve ของการกระจายรายจ่าย กับ เส้นการกระจายรายจ่ายสมบูรณ์ (เส้น 45 องศา) เป็นตัวตั้ง และค่าของพื้นที่ใต้เส้นการกระจายรายจ่ายสมบูรณ์ทั้งหมด เป็นตัวหาร (ค่าของพื้นที่สามเหลี่ยมใต้เส้น 45 องศา) 4) นำค่าสัมประสิทธิ์จีนิมาแปลงให้อยู่ในรูปดัชนีความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย คือ $\frac{\text{ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ}}{1} \times 100$ ทั้งนี้ การคำนวณสัมประสิทธิ์จีนิอยู่บนสมมติฐานว่าไม่มีใครมีรายจ่ายต่ำกว่าศูนย์
แหล่งที่มาของข้อมูล	ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดย กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

ข้อตัวชี้วัด 17. ร้อยละครัวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้วัสดุคงทนและเป็นของตนเอง (%)

ชื่อดัชนีย่อย	5. ที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม
ตัวชี้วัด	ร้อยละครัวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้วัสดุคงทนและเป็นของตนเอง (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละครัวเรือนที่มีที่อยู่อาศัยใช้วัสดุคงทนและเป็นของตนเอง หมายถึง สัดส่วนครัวเรือนที่เป็นเจ้าของบ้านและที่ดินหรือเช่าซื้อ รวมทั้งสร้างด้วยวัสดุที่มีความแข็งแรงทนทาน เช่น ซีเมนต์ ไม้ เป็นต้น ต่อครัวเรือนทั้งหมด สถานภาพการครอบครองที่อยู่อาศัย

	หนี้ในระบบ หมายถึง หนี้สินที่กู้ยืมจากธนาคาร สถาบันการเงิน สหกรณ์ออมทรัพย์ หรือเป็นสวัสดิการของสำนักงาน หรือดำเนินการโดยหน่วยงานภาครัฐ (เช่น กองทุนหมู่บ้าน) โดยมีอัตราดอกเบี้ยไม่เกินที่กฎหมายกำหนด หนี้นอกระบบ หมายถึง หนี้สินที่กู้ยืมจากบุคคลธรรมดา เช่น นายทุนเงินกู้ พ่อค้าคนกลางญาติ เพื่อนบ้าน โดยมีอัตราดอกเบี้ยเป็นไปตามที่ผู้ให้กู้กำหนด
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	2 ปี/ครั้ง 2564
หลักวิธีทางสถิติ	
- ความครอบคลุม	- ครั้วเรือนส่วนบุคคลในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล (ยกเว้นครั้วเรือนทูต ผู้แทนต่างประเทศและผู้อยู่อาศัยในประเทศไทยชั่วคราว) รวม ครั้วเรือนส่วนบุคคลที่อาศัยอยู่ในครั้วเรือนสถาบัน เช่น หอพัก โรงพยาบาล เป็นต้น
- วิธีการจัดเก็บ	- การสำรวจโดยใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครั้วเรือน หรือสมาชิกในครั้วเรือนที่ตกเป็นตัวอย่าง โดยพนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ทำการแบ่งครั้วเรือนตัวอย่างประมาณ 55,854 ครั้วเรือน (ซึ่งปี 2562 ได้เพิ่มจำนวนครั้วเรือนตัวอย่างจากเดิม 52,000 ครั้วเรือนเฉพาะนอกเขตเทศบาล เพื่อให้จำนวนครั้วเรือนตัวอย่างสามารถสะท้อนความหลากหลายตามภาวะเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน) ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายที่นำเสนอเป็นค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่จำเป็นต้องใช้ในการยังชีพเท่านั้น จึงไม่รวมการสะสมทุน เช่น ซื้อบ้าน/ที่ดิน และเงินออม เป็นต้น
- การคำนวณ	สูตรการคำนวณ : ร้อยละของครั้วเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค $= \frac{\text{จำนวนครั้วเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค}}{\text{จำนวนครั้วเรือนทั้งหมด}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครั้วเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดยกองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

ชื่อตัวชี้วัด 16. ดัชนีความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย (%)

ชื่อดัชนีย่อย	4. เศรษฐกิจ
ตัวชี้วัด	ดัชนีความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย (%)
คำจำกัดความศัพท์	ดัชนีความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย หรือค่าสัมประสิทธิ์จินีด้านรายจ่าย (Gini Coefficient) เป็นตัวบ่งชี้ที่สะท้อนการกระจายรายจ่ายหรือความเหลื่อมล้ำด้านรายจ่ายของคนในสังคม ที่ใช้ค่าที่แสดงเป็นเปอร์เซ็นต์ ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของรายจ่ายหรือค่าสัมประสิทธิ์จินีด้านรายจ่าย (Gini coefficient) มีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 โดยค่ายิ่งมากขึ้นแสดงว่าความไม่เท่าเทียมกันของรายจ่ายหรือความเหลื่อมล้ำของรายจ่ายยิ่งมากขึ้น ถ้ามีค่าเท่ากับ 0 แสดงถึงการกระจายรายจ่ายมีความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ แต่ถ้ามีค่าเท่ากับ 1 แสดงถึงการกระจายรายจ่ายมีความไม่เท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ	
- ความครอบคลุม	ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ
- วิธีการจัดเก็บ	ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคด้านรายจ่าย (Gini Coefficient) ระดับจังหวัด ซึ่งสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้จัดทำขึ้นโดยใช้ข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครั้วเรือน (SES) ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เป็นฐานในการคำนวณ โดยข้อมูลการสำรวจดังกล่าวครอบคลุมข้อมูลเดือนมกราคม - ธันวาคม จากครั้วเรือนตัวอย่างในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล จำนวนครั้วเรือนตัวอย่างประมาณ 55,854 ครั้วเรือน (ซึ่งปี 2562 ได้เพิ่มจำนวนครั้วเรือนตัวอย่างจากเดิม 52,000 ครั้วเรือนเฉพาะนอก

- การคำนวณ	สัดส่วนประชากรที่อยู่ใต้เส้นความยากจน คำนวณจาก จำนวนประชากรที่มีรายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเฉลี่ยต่อคนต่อเดือนต่ำกว่าเส้นความยากจน ทหารด้วย จำนวนประชากรทั้งหมดคูณด้วย 100 โดยมีหน่วยนับเป็นร้อยละ เส้นความยากจน (Poverty line) เป็นเครื่องมือสำหรับใช้วัดภาวะความยากจน โดยคำนวณจากต้นทุนหรือมูลค่าในการได้มาซึ่งอาหาร (Food) และสินค้าบริการในหมวดที่ไม่ใช่อาหาร (Non-food) ที่เป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตขั้นต่ำของปัจเจกบุคคลเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคม โดยได้ใช้ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน (SES) ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ร่วมกับข้อมูลอื่นๆ เป็นฐานในการคำนวณ มีหน่วยนับเป็น บาท/คน/เดือน ทั้งนี้ เส้นความยากจนสะท้อนมาตรฐานการครองชีพขั้นต่ำ (Minimum standard of living) ของสังคม รายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค ได้แก่ - ที่อยู่อาศัย - เครื่องแต่งบ้าน เครื่องใช้เบ็ดเตล็ดและการดำเนินการในครัวเรือน - ค่าจ้างบุคคลที่ให้บริการแก่ครัวเรือน - เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย รองเท้า ของใช้/บริการส่วนบุคคล - เวชภัณฑ์และค่ารักษาพยาบาล - การเดินทางและการสื่อสาร - การศึกษา - การบันเทิง การอ่าน และกิจกรรมทางศาสนา รายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเฉลี่ย หมายถึง ค่าใช้จ่ายอุปโภคบริโภคของครัวเรือนหารด้วยจำนวนสมาชิกในครัวเรือน โดยมีหน่วยนับเป็น บาท/คน/เดือน ซึ่งเป็นข้อมูล SES ประชากร เป็นจำนวนประชากรที่มีการปรับโครงสร้างและจำนวนให้สอดคล้องกับข้อมูลสำมะโนประชากร และข้อมูลคาดประมาณประชากร แล้วจัดทำค่าถ่วงน้ำหนักประชากรเพื่อใช้กับข้อมูล SES ในการคำนวณประชากร เช่น การคำนวณค่าถ่วงน้ำหนักประชากร (ค่า weight ประชากร) ปี 2561 โดยใช้ข้อมูลจำนวนประชากรรายจังหวัดรายพื้นที่จากข้อมูล SES ปี 2561 เปรียบเทียบกับข้อมูลจำนวนประชากรปี 2561 ที่คำนวณขึ้นโดยใช้อัตราเพิ่มของประชากรระหว่างข้อมูลสำมะโนประชากร ปี 2543 กับปี 2553 และปรับด้วยจำนวนประชากร ปี 2560 จากข้อมูลคาดประมาณประชากรของประเทศไทย (Population projection) ของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งจะได้ประชากรรายจังหวัดรายพื้นที่ปี 2561
แหล่งที่มาของข้อมูล	ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ประมวลผลโดยกองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สศช.

ชื่อตัวชี้วัด 15. ร้อยละของครัวเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค (%)

ชื่อดัชนีย่อย	4. เศรษฐกิจ
ตัวชี้วัด	ร้อยละของครัวเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของครัวเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค หมายถึง สัดส่วนจำนวนครัวเรือนที่มีหนี้ในระบบและ/หรือนอกระบบที่กู้ยืมเพื่อใช้อุปโภคบริโภคของครัวเรือนต่อจำนวนครัวเรือนทั้งหมด ซึ่งมีหน่วยเป็น ร้อยละของครัวเรือนทั้งหมด ครัวเรือนที่มีหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภค หมายถึง ครัวเรือนที่มีหนี้ในระบบและ/หรือนอกระบบที่กู้ยืมเพื่อใช้อุปโภคบริโภคของครัวเรือน โดยค่าใช้จ่ายเพื่ออุปโภคบริโภค หมายถึง ที่อยู่อาศัย เครื่องแต่งบ้าน เครื่องใช้เบ็ดเตล็ดและการดำเนินการในครัวเรือน ค่าจ้างบุคคลที่ให้บริการแก่ครัวเรือน เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย รองเท้า ของใช้/บริการส่วนบุคคล เวชภัณฑ์และค่ารักษาพยาบาล การเดินทางและการสื่อสาร การศึกษา การบันเทิง การอ่าน และ กิจกรรมทางศาสนา

	1.1 รายได้ที่เกิดจากการทำงานหรือผลิตเอง ประกอบด้วย (1) ค่าจ้างและเงินเดือน (รวมค่าตอบแทนอื่นๆ ที่ได้จากการทำงาน) (ก่อนหักภาษี/เงินสมทบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ/เงินประกันสังคม ฯลฯ) (2) รายได้จากการประกอบธุรกิจ อุตสาหกรรม วิชาชีพ (ที่ไม่ใช่การเกษตร) (รายรับเบื้องต้น บวก มูลค่าสินค้า/บริการของธุรกิจที่นำมาอุปโภคบริโภคในครัวเรือน ลบ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ) (3) รายได้จากการประกอบการเกษตร (มูลค่าผลผลิตการเกษตรทั้งหมด ลบ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ) 1.2 รายได้จากแหล่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่จากการทำงาน ประกอบด้วย (1) เงินบำเหน็จ/บำนาญ เงินประโยชน์ทดแทนต่าง ๆ (เกิดอุบัติเหตุ/การเจ็บป่วยจากการทำงาน) (2) เงินชดเชยการออกจากงาน (3) เงินและสิ่งของที่ได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลนอกครัวเรือน/รัฐ/องค์กรต่าง ๆ (4) รายได้จากทรัพย์สิน เช่น ค่าเช่าที่ดิน บ้าน ดอกเบี้ย ค่าลิขสิทธิ์และสิทธิบัตร (5) การลงทุน (ที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินงาน) เช่น การซื้อ/ขายหุ้น การลงทุนแล้วได้รับเงินปันผล ฯลฯ ทั้งนี้ ได้รวมการประเมินค่าเช่าบ้านที่ครัวเรือนเป็นเจ้าของ และอยู่เองหรือที่อยู่อาศัยที่บุคคลอื่นให้อยู่ฟรี 2. รายได้ไม่ประจำ ได้แก่ เงินที่ได้รับเป็นเงินรางวัล เงินถูกสลากกินแบ่ง เงินมรดก ของขวัญ เงินได้รับจากการประกันสุขภาพ อุบัติเหตุ ไฟไหม้ หรือค่านายหน้า (ในกรณีที่มิได้ประกอบเป็นธุรกิจ)
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2564
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	ทุกจังหวัดทั่วประเทศ รวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั่วประเทศและประมวลผลตามหลักบัญชีประชาชาติที่เป็นมาตรฐานสากล สูตรการคำนวณ : รายได้เฉลี่ยประชากรต่อคนต่อปี = $\frac{\text{ผลรวมผลิตภัณฑ์ภาคและจังหวัดต่อปี}}{\text{จำนวนประชากร}}$
แหล่งที่มาของข้อมูล	กองบัญชีประชาชาติ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ การคาดประมาณประชากร สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ชื่อตัวชี้วัด 14. สัดส่วนประชากรยากจน (%)

ชื่อดัชนีย่อย	4. เศรษฐกิจ
ตัวชี้วัด	สัดส่วนประชากรยากจน (%)
คำจำกัดความศัพท์	สัดส่วนประชากรยากจน หรือสัดส่วนคนจน หมายถึง ร้อยละของประชากรที่มีรายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเฉลี่ยต่อคนต่อเดือนต่ำกว่าเส้นความยากจน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ	ครัวเรือนส่วนบุคคลในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล (ยกเว้นครัวเรือนทูต ผู้แทนต่างประเทศ และผู้อยู่อาศัยในประเทศไทยชั่วคราว ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ สัดส่วนประชากรที่อยู่ใต้เส้นความยากจน เป็นตัวชี้วัดความยากจน ซึ่งสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้จัดทำขึ้นโดยใช้ข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน (SES) ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เป็นฐานในการคำนวณ โดยข้อมูลการสำรวจดังกล่าวครอบคลุมข้อมูลเดือนมกราคม - ธันวาคม จากครัวเรือนตัวอย่างในทุกจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล จำนวนครัวเรือนตัวอย่างประมาณ 52,000 ครัวเรือน (ปี 2562 ได้เพิ่มจำนวนครัวเรือนตัวอย่างเป็น 55,854 ครัวเรือน โดยเพิ่มเฉพาะครัวเรือนนอกเขตเทศบาลเพื่อให้จำนวนครัวเรือนตัวอย่างสามารถสะท้อนความหลากหลายตามภาวะเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน)

ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - การลงทะเบียนประกันตนของลูกจ้างตามมาตรา 33 มาตรา 39 และมาตรา 40 ทั่วประเทศ - รายงานกำลังคนภาครัฐในฝ่ายพลเรือน สูตรการคำนวณ : ร้อยละของแรงงานที่มีหลักประกันทางสังคม = $\frac{\text{จำนวนผู้ประกันตนตามมาตรา 33 มาตรา 39 และ มาตรา 40 และจำนวนข้าราชการพลเรือน}}{\text{กำลังแรงงานรวม}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	1. จำนวนผู้ลงทะเบียนประกันตน กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานประกันสังคม 2. จำนวนข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ. 3. ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร เฉลี่ย 4 ไตรมาส สำนักงานสถิติแห่งชาติ ประมวลผลโดยกองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ชื่อตัวชี้วัด 12 . อัตราการประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานต่อลูกจ้าง 1,000 คน

ชื่อดัชนีย่อย	3. ชีวิตการทำงาน
ตัวชี้วัด	อัตราการประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานต่อลูกจ้าง 1,000 คน
คำจำกัดความศัพท์	อัตราการประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานต่อลูกจ้าง 1,000 คน หมายถึง จำนวนลูกจ้างที่ประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานทั้งหมดใน 1 ปี ต่อจำนวนลูกจ้างที่อยู่ในความคุ้มครองกองทุนเงินทดแทนทั้งหมด ณ สิ้นปี คูณด้วย 1,000 โดยการประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ครอบคลุมทุกรณณ์ความรุนแรง คือ ตาย ทุพพลภาพ สูญเสียอวัยวะบางส่วน หยุดงานเกิน 3 วัน และหยุดงานไม่เกิน 3 วัน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - จากรายงานการบันทึกข้อมูลผู้ประกันตนขึ้นทะเบียนของกองทุนเงินทดแทนเพื่อขอรับประโยชน์ทดแทนจากการประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน สูตรการคำนวณ : อัตราการประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานต่อลูกจ้าง 1,000 คน = $\frac{\text{จำนวนลูกจ้างที่ประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน}}{\text{จำนวนลูกจ้างที่อยู่ในความคุ้มครองของกองทุนเงินทดแทนทั้งหมด}} \times 1,000$
แหล่งที่มาของข้อมูล	สำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน

ชื่อตัวชี้วัด 13. ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว (บาท)

ชื่อดัชนีย่อย	4. เศรษฐกิจ
ตัวชี้วัด	ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว (บาท)
คำจำกัดความศัพท์	ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว หมายถึง “เงินหรือสิ่งของ” ที่ประชากรได้รับจากปัจจัยการผลิตต่าง ๆ ได้แก่ ค่าจ้าง ค่าเช่า ดอกเบี้ย และกำไร หรือมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายที่ประเทศผลิตขึ้นมาได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่งต่อจำนวนประชากรทั้งหมด โดยในการประมวลดัชนีความก้าวหน้าของ คนจะอาศัยข้อมูลมูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวรายจังหวัด (GPP percapita) เป็นหลัก ประกอบด้วย ดังนี้ 1. รายได้ประจำ ได้แก่

	ค่าตอบแทนที่มีลักษณะอย่างอื่นสำหรับผลงานที่ทำ เป็นเงินสดหรือสิ่งของ 2) ไม่ได้ทำงาน หรือทำงานน้อยกว่า 1 ชั่วโมง แต่เป็นบุคคลที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (ซึ่งจะถือว่าเป็นผู้ที่ปกติมีงานประจำ) 2.1) ยังได้รับค่าตอบแทน ค่าจ้าง หรือผลประโยชน์อื่น ๆ หรือผลกำไรจากงานหรือธุรกิจในช่วงที่ไม่ได้ทำงาน 2.2) ไม่ได้รับค่าตอบแทน ค่าจ้าง หรือผลประโยชน์อื่น ๆ หรือผลกำไรจากงานหรือธุรกิจในช่วงที่ไม่ได้ทำงาน แต่ยังมีงานหรือธุรกิจที่จะกลับไปทำ 3) ทำงานอย่างน้อย 1 ชั่วโมง โดยไม่ได้รับค่าจ้างในธุรกิจหรือไร่นาเกษตรของหัวหน้าครัวเรือนหรือของสมาชิกในครัวเรือน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกไตรมาส 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ประชาชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนส่วนบุคคลและครัวเรือนกลุ่มบุคคลทุกครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลทุกจังหวัดทั่วประเทศ ยกเว้น ครัวเรือนชาวต่างประเทศที่ทำงานในสถานทูตหรือองค์กรระหว่างประเทศที่มีเอกสิทธิ์ทางการทูต - การสำรวจโดยใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือน หรือสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างโดยพนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติได้ดำเนินการสำรวจทุกไตรมาส มีครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างทั้งสิ้น 83,880 ครัวเรือน โดยนำข้อมูลทั้ง 4 ไตรมาสมาเฉลี่ยเป็นรายปี สูตรการคำนวณ : อัตราการทำงานต่อระดับ = $\frac{\text{ผู้ที่ทำงานน้อยกว่า 35 ชั่วโมงต่อสัปดาห์และต้องการทำงานเพิ่ม}}{\text{ผู้มีงานทำทั้งหมด}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ชื่อตัวชี้วัด 11. ร้อยละของแรงงานที่มีหลักประกันทางสังคม (%)

ชื่อดัชนีย่อย	3. ชีวิตการงาน
ตัวชี้วัด	ร้อยละของแรงงานที่มีประกันสังคม (%)
คำจำกัดความศัพท์	แรงงานที่มีหลักประกันทางสังคม หมายถึง แรงงานที่ได้รับสวัสดิการจากการทำงานประกอบด้วยผู้ประกันตาม พ.ร.บ.ประกันสังคม มาตรา 33 มาตรา 39 และมาตรา 40 (ข้อมูลผู้ประกันตน ณ เดือนธันวาคมของปี) และข้าราชการพลเรือน ผู้ประกันตน หมายถึง ผู้ซึ่งขึ้นทะเบียนประกันสังคมหรือจ่ายเงินสมทบอันก่อให้เกิดสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ซึ่งแบ่งออกเป็นผู้ประกันตนภาคบังคับ ตามมาตรา 33 และผู้ประกันตนภาคสมัครใจตามมาตรา 39 และมาตรา 40 ดังนี้ ผู้ประกันตนตามมาตรา 33 หมายถึง ผู้ซึ่งเป็นลูกจ้างที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี และไม่เกิน 60 ปี ที่ขึ้นทะเบียนประกันสังคมหรือจ่ายเงินสมทบอันก่อให้เกิดสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 หากผู้ประกันตนอายุครบ 60 ปี และยังเป็นลูกจ้างของนายจ้างที่อยู่ในความคุ้มครองของกองทุนประกันสังคมให้ถือว่าเป็นผู้ประกันตนต่อไป ผู้ประกันตนตามมาตรา 39 หมายถึง ผู้ที่เคยเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา 33 และจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่า 12 เดือน และต่อมาผู้ประกันตนสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง และมีความประสงค์จะเป็นผู้ประกันตนต่อ โดยแสดงความจำนงภายใน 6 เดือนนับแต่วันสิ้นสุดความเป็นผู้ประกันตน ผู้ประกันตนตามมาตรา 40 หมายถึง ผู้ที่มีผู้ประกันตนตามมาตรา 33 และมาตรา 39 และประสงค์จะสมัครเข้าเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ข้าราชการพลเรือน หมายถึง จำนวนข้าราชการสามัญที่สังกัดและไม่สังกัดกระทรวง ทบวง และสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ปฏิบัติงานอยู่ในประเทศ ทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค ส่วนราชการอิสระตามรัฐธรรมนูญ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา และส่วนท้องถิ่น กำลังแรงงานรวม หมายถึง ผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ในสัปดาห์แห่งการสำรวจเป็นผู้มีงานทำหรือว่างงาน

ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) ดำเนินการออกข้อสอบและจัดสอบทั่วประเทศ ซึ่งมีช่วงเวลาสอบในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี เป็นการสอบประจำปีเพียงครั้งเดียวอย่างถาวร สูตรการคำนวณ : คะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย $= \frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการทดสอบรวม 5 วิชาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6}}{\text{ผลรวมของจำนวนผู้เข้าสอบ 5 วิชาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

ข้อคว้ตัวชี้วัด 9. อัตราการว่างงาน (%)

ชื่อดัชนีย่อย	3. ชีวิตการงาน
ตัวชี้วัด	อัตราการว่างงาน (%)
คำจำกัดความศัพท์	อัตราการว่างงาน หมายถึง ร้อยละของผู้ว่างงานต่อกำลังแรงงานรวม โดยกำลังแรงงานรวม หมายถึง ผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ในสัปดาห์แห่งการสำรวจเป็นผู้มีงานทำหรือว่างงาน ผู้ว่างงาน หมายถึง ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และในสัปดาห์แห่งการสำรวจมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ 1. ไม่ได้ทำงานและไม่มีงานประจำ แต่ได้ทำงาน สัมภาษณ์ หรือรอการบรรจุ ในระหว่าง 30 วันก่อนวันสัมภาษณ์ 2. ไม่ได้ทำงานและไม่มีงานประจำ และไม่ได้ทำงานทำในระหว่าง 30 วันก่อนวันสัมภาษณ์ แต่พร้อมที่จะทำงานในสัปดาห์แห่งการสำรวจ
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกไตรมาส 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ประชาชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนส่วนบุคคลและครัวเรือนกลุ่มบุคคลทุกครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลทุกจังหวัดทั่วประเทศ ยกเว้น ครัวเรือนชาวต่างประเทศที่ทำงานในสถานทูตหรือองค์กรระหว่างประเทศที่มีเอกสิทธิ์ทางการทูต - การสำรวจโดยใช้การสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือน หรือสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างโดยพนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติได้ ดำเนินการสำรวจทุกไตรมาส มีครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างทั้งสิ้น 83,880 ครัวเรือน โดยนำข้อมูลทั้ง 4 ไตรมาสมาเฉลี่ยเป็นรายปี สูตรการคำนวณ : อัตราการว่างงาน $\text{อัตราการว่างงาน} = \frac{\text{ผู้ว่างงานรวม}}{\text{กำลังแรงงานรวม}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ข้อคว้ตัวชี้วัด 10. อัตราการทำงานต่ำระดับ (%)

ชื่อดัชนีย่อย	3. ชีวิตการงาน
ตัวชี้วัด	อัตราการทำงานต่ำระดับ (%)
คำจำกัดความศัพท์	อัตราการทำงานต่ำระดับ หมายถึง ร้อยละของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปทำงานน้อยกว่า 35 ชั่วโมงต่อสัปดาห์และต้องการทำงานเพิ่ม ต่อประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่มีงานทำทั้งหมด ผู้ทำงานต่ำระดับ หมายถึง ผู้ที่ทำงานตั้งแต่ 1-34 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีความต้องการที่จะทำงานเพิ่ม ผู้ไม่มีงานทำ หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป และในสัปดาห์แห่งการสำรวจมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด คือ 1) ได้ทำงานตั้งแต่ 1 ชั่วโมงขึ้นไป โดยได้รับค่าจ้าง เงินเดือน ผลกำไร เงินปันผล

ชื่อตัวชี้วัด 7. ร้อยละของเด็ก 0-5 ปี ที่มีพัฒนาการสมวัย (%)

ชื่อดัชนีย่อย	2. การศึกษา
ตัวชี้วัด	ร้อยละของเด็ก 0-5 ปี ที่มีพัฒนาการสมวัย (%)
คำจำกัดความศัพท์	เด็ก 0 - 5 ปีที่มีพัฒนาการสมวัย หมายถึง เด็กอายุ 9 , 18 , 30 , 42 และ 60 เดือนได้รับการประเมินพัฒนาการโดยใช้คู่มือเฝ้าระวังและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย (DSPM) หรือคู่มือประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กกลุ่มเสี่ยง (DAIM) คู่มือเฝ้าระวังและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย (DSPM) หมายถึง แบบประเมินพัฒนาการเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ปีใช้คัดกรองเด็กทั่วไปที่ไม่มีอาการผิดปกติและดำเนินการประเมินอย่างเป็นระบบจากพฤติกรรมพัฒนาการตามอายุของเด็กใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการเคลื่อนไหวด้านกล้ามเนื้อเล็กและสติปัญญา ด้านการเข้าใจภาษา ด้านการใช้ภาษา ด้านการช่วยเหลือตนเองและสังคม เด็กพัฒนาการสงสัยล่าช้า หมายถึง เด็กอายุ 0 – 5 ปี ที่ได้รับการประเมินด้วย DSPM/DAIM ตามเกณฑ์อายุแล้วพบว่าเด็กไม่สามารถทำได้ด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน คู่มือประเมินเพื่อช่วยเหลือเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาพัฒนาการ TEDA4I หมายถึง แบบประเมินเพื่อช่วยเหลือเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาพัฒนาการเด็กอายุตั้งแต่ 2 เดือนถึง 72 เดือน ใช้ประเมินกระตุ้นแก้ไขพัฒนาการและช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง ซึ่งแบ่งการประเมินเด็กออกเป็น 5 ด้านได้แก่ ด้านการเคลื่อนไหว ด้านกล้ามเนื้อมัดเล็กและสติปัญญา ด้านการเข้าใจภาษา ด้านการใช้ภาษา ด้านการช่วยเหลือตนเองและสังคม ซึ่งต้องประเมินโดยนักจิตวิทยาหรือพยาบาลวิชาชีพที่ผ่านการอบรม
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทั่วประเทศ (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) - สถานบริการสุขภาพทุกระดับ นำข้อมูลการตรวจประเมินพัฒนาการเด็ก บันทึกในโปรแกรมหลักของสถานบริการฯ เช่น JHCIS HosXP เป็นต้น และส่งออกข้อมูลตามโครงสร้างมาตรฐาน 43 เพิ่มเข้า HDC สูตรการคำนวณ : ร้อยละของเด็ก 0-5 ปี มีพัฒนาการสมวัย $\frac{A}{B} * 100$ A หมายถึง จำนวนเด็ก 9,18,30,42 และ 60 เดือน ที่ได้รับการตรวจคัดกรองพัฒนาการโดยใช้คู่มือเฝ้าระวังและส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย (DSPM) หรือคู่มือประเมินและส่งเสริมพัฒนาการเด็กกลุ่มเสี่ยง (DAIM) แล้วผลการตรวจคัดกรองผ่านครบ 5 ด้านในการตรวจคัดกรองพัฒนาการครั้งแรก B หมายถึง จำนวนเด็กอายุ 9,18,30,42 และ 60 เดือน ทั้งหมดในช่วงเวลาที่กำหนด
แหล่งที่มาของข้อมูล	ข้อมูลสุขภาพ Health Data Center (HDC) กลุ่มรายงานมาตรฐาน ส่งเสริมป้องกัน อนามัยแม่และเด็ก สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ชื่อตัวชี้วัด 8. คะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (%)

ชื่อดัชนีย่อย	2. การศึกษา
ตัวชี้วัด	คะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (%)
คำจำกัดความศัพท์	คะแนนเฉลี่ยการทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง คะแนนเฉลี่ยผลการทดสอบเพื่อวัดความรู้ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งประเมินตามมาตรฐานการเรียนรู้ ครอบคลุม 5 วิชา ได้แก่ วิชาภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ต่อผลรวมของจำนวนผู้เข้าสอบ 5 วิชาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งหมด การทดสอบ O-NET ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง การทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน เป็นการทดสอบเพื่อวัดความรู้และความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประเมินตามมาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ครอบคลุม 5 วิชา ได้แก่ วิชาภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์

	การประมวลจากผลรวมของระยะเวลาหรือจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษาของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป หารด้วยจำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมด
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - การรายงาน เรื่อง จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของคนไทย โดยใช้ข้อมูลจาก 1) ข้อมูลจำนวนคนไทยใช้ข้อมูลจากการคาดประมาณการประชากรของประเทศไทย ปี 2553-2583 (ข้อสมมติภาวะเจริญพันธุ์ระดับปานกลาง) ที่เป็นภาพรวมระดับประเทศของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2) ข้อมูลการสำรวจสถานะการทำงานของประชากรทั่วราชอาณาจักร รอบที่ 3 ซึ่งเป็นการสำรวจในช่วงเดือนกรกฎาคม-กันยายน โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ สูตรการคำนวณ : จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป = $\frac{\text{ผลรวมของเวลาที่ใช้ในการศึกษาของ ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป}}{\text{จำนวน ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป}}$
แหล่งที่มาของข้อมูล	สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ข้อตัวชี้วัด 6. อัตราการเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา (%)

ชื่อดัชนีย่อย	2. การศึกษา
ตัวชี้วัด	อัตราการเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา (%)
คำจำกัดความศัพท์	อัตราการเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา หมายถึง ร้อยละของจำนวนประชากรกลุ่มอายุ 15-17 ปีที่เข้ารับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าต่อจำนวนประชากรกลุ่มอายุ 15-17 ปีทั้งหมด การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามความถนัดและความสนใจเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพรวมทั้งการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และทักษะทางสังคมที่จำเป็น โดยปกติใช้เวลาเรียน 3 ปี แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ 1. ประเภทสามัญศึกษา เป็นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนตามความถนัด ความสนใจ ศักยภาพ และความสามารถพิเศษเฉพาะด้าน เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา 2. ประเภทอาชีวศึกษา เป็นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพให้เป็นกำลังแรงงานที่มีฝีมือ หรือศึกษาต่อในระดับอาชีพขั้นสูงต่อไป
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - การรายงานข้อมูลจากสถานศึกษา รวบรวมและประมวลโดยศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ สูตรการคำนวณ : อัตรานักเรียนต่อ ปชก.วัยเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา = $\frac{\text{จำนวน ปชก.อายุ 15-17 ปีที่เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า}}{\text{จำนวน ปชก.กลุ่มอายุ 15 - 17 ปี}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ

	มีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - สถิติข้อมูลคนพิการที่มีบัตรประจำตัวผู้พิการจากการลงทะเบียนฐานกลางของผู้พิการ สูตรการคำนวณ : ร้อยละของประชากรที่พิการ $= \frac{\text{จำนวนประชากรที่พิการ}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดของสำนักทะเบียนกลาง}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	ข้อมูลทะเบียนกลางคนพิการ กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ข้อตัวชี้วัด 4. อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ (รายต่อประชากรแสนคน)

ชื่อดัชนีย่อย	1. สุขภาพ
ตัวชี้วัด	อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ (รายต่อประชากรแสนคน)
คำจำกัดความศัพท์	อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ หมายถึง จำนวนการฆ่าตัวตายต่อประชากร 100,000 คน การฆ่าตัวตายสำเร็จ คือ การเสียชีวิตจากพฤติกรรมที่มุ่งทำร้ายตนเองโดยตั้งใจให้ตายจากพฤติกรรมนั้น การพยายามฆ่าตัวตาย หมายถึง พฤติกรรมที่มุ่งทำร้ายตนเองแต่ไม่ถึงกับเสียชีวิตโดยตั้งใจจะให้ตายจากพฤติกรรมนั้นและผลของการพยายามฆ่าตัวตายอาจบาดเจ็บหรือไม่บาดเจ็บตามคำนิยามของ CDC และมีลักษณะอาการและอาการแสดงสอดคล้องตรงกับตามมาตรฐานการจำแนกโรคระหว่างประเทศขององค์การอนามัยโลกฉบับที่ 10 (ICD -10 : International Classification of Diseases and Health Related Problems - 10) หมวด Intentional self-harm (X60-X84)
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2564
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - รวบรวมข้อมูลผู้ใช้บริการหน่วยงานสาธารณสุขแต่ละจังหวัด สาธารณสุขจังหวัดรายงานไปยังส่วนกลาง สูตรการคำนวณ : จำนวนการฆ่าตัวตายสำเร็จ (รายต่อประชากรแสนคน) $= \frac{\text{จำนวนผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จ}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดกลางปี}} \times 100,000$
แหล่งที่มาของข้อมูล	1. สถิติสาธารณสุข กองยุทธศาสตร์และแผนงาน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข 2. ระบบบริการข้อมูลสถิติชีพประเทศไทย กระทรวงสาธารณสุข กองยุทธศาสตร์และแผนงาน กระทรวงสาธารณสุข 3. จำนวนประชากรกลางปีจากระบบบริการข้อมูลสถิติชีพประเทศไทย กระทรวงสาธารณสุข

ข้อตัวชี้วัด 5. จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป (ปี)

ชื่อดัชนีย่อย	2. การศึกษา
ตัวชี้วัด	จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป (ปี)
คำจำกัดความศัพท์	ปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป หมายถึง จำนวนระยะเวลาโดยเฉลี่ยที่ใช้ในการศึกษาของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป (ทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียนหรือเทียบเท่า) ซึ่งเป็น

ชื่อตัวชี้วัด 1. ร้อยละของทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ (%)

ชื่อดัชนีย่อย	1. สุขภาพ
ตัวชี้วัด	ร้อยละของทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ หมายถึง ร้อยละของจำนวนทารกแรกเกิดที่มีอายุน้อยกว่า 28 วัน ที่มีน้ำหนักต่ำกว่า 2,500 กรัม ต่อจำนวนทารกแรกเกิดทั้งหมด ซึ่งเป็นการเกิดมีชีพ โดยทารกแรกเกิด คือ ทารกที่มีอายุน้อยกว่า 28 วัน และน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ (มาตรฐาน) หมายถึง น้ำหนักต่ำกว่า 2,500 กรัม
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2564
หลักวิธีทางสถิติ	- ทุกจังหวัดทั่วประเทศ - รวบรวมข้อมูลผู้ให้บริการหน่วยงานสาธารณสุขแต่ละจังหวัด สาธารณสุขจังหวัดรายงานไปยังส่วนกลาง - การคำนวณ สูตรการคำนวณ : ร้อยละของทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ (การเกิดมีชีพ) = $\frac{\text{จำนวน ทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์}}{\text{จำนวนทารกแรกเกิดทั้งหมด}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข

ชื่อตัวชี้วัด 2. ร้อยละของประชากรที่เจ็บป่วยที่เป็นผู้ป่วยใน (%)

ชื่อดัชนีย่อย	1. สุขภาพ
ตัวชี้วัด	ร้อยละของประชากรที่เจ็บป่วยที่เป็นผู้ป่วยใน (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของประชากรที่เจ็บป่วย (ผู้ป่วยใน) หมายถึง ร้อยละของจำนวนผู้ป่วยในต่อจำนวนประชากรกลางปีทั้งหมด ของกระทรวงสาธารณสุข ผู้ป่วยใน หมายถึง ผู้ป่วยที่มารับการรักษาพยาบาลในสถานพยาบาล โดยแพทย์สั่งให้รับไว้ เพื่อให้อยู่รักษาในสถานพยาบาลและลงทะเบียนเป็นผู้ป่วยใน ซึ่งจะต้องผ่านการลงทะเบียนเป็นผู้ป่วยนอกมาแล้ว
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2564
หลักวิธีทางสถิติ	- ทุกจังหวัดทั่วประเทศ - รวบรวมข้อมูลผู้ให้บริการหน่วยงานสาธารณสุขแต่ละจังหวัด สาธารณสุขจังหวัดรายงานไปยังส่วนกลาง - การคำนวณ สูตรการคำนวณ : ร้อยละของประชากรที่เจ็บป่วย = $\frac{\text{จำนวนประชากรที่เจ็บป่วย}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดกลางปี}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	รายงานสถิติสาธารณสุข สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข

ชื่อตัวชี้วัด 3. ร้อยละของประชากรที่พิการ (%)

ชื่อดัชนีย่อย	1. สุขภาพ
ตัวชี้วัด	ร้อยละของประชากรที่พิการ (%)
คำจำกัดความศัพท์	ร้อยละของประชากรที่พิการ หมายถึง ร้อยละของประชากรที่พิการต่อจำนวนประชากรทั้งหมด ประชากรที่พิการ หมายถึง บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และ

- ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ครอบคลุมหมู่บ้าน/ชุมชนในเขตชนบท ทั่วประเทศ ยกเว้นกรุงเทพมหานคร - จัดเก็บโดยคณะทำงานบริหารการจัดเก็บข้อมูลฯ ระดับตำบล โดยกรอกข้อมูลตามแบบสอบถาม กชช. 2 ค ในส่วนที่มีอยู่แล้วและสัมภาษณ์ซ้ำจากคณะกรรมการหมู่บ้าน ผู้นำชุมชน ประชาชนชาวบ้าน เป็นต้น และนำไปบันทึกข้อมูลของตำบลและตรวจสอบซ้ำโดยนำเสนอผลของตำบลแก่ผู้บริหารท้องถิ่นและผู้นำชุมชนเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และส่งไปรวมระดับอำเภอและจังหวัด และส่งให้กรมการพัฒนาชุมชน (ช่วงเวลาเก็บข้อมูลและประมวลผลระหว่าง ม.ค.-เม.ย.) สูตรการคำนวณ : ร้อยละของครัวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น $= \frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม/องค์กรในท้องถิ่น}}{\text{จำนวนครัวเรือนที่ทำการสำรวจทั่วประเทศ}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	ข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช.2 ค.) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

ข้อตัวชี้วัด 32. ร้อยละของครัวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน (%)

ชื่อดัชนีย่อย	8. การมีส่วนร่วม
ตัวชี้วัด	ร้อยละของครัวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน (%)
คำจำกัดความศัพท์	ครัวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน หมายถึง ในรอบปีที่ผ่านมาคนในครัวเรือนอย่างน้อย 1 คน เคยเข้าร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้านโดยการออกแรงงาน เงิน หรือวัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง (กิจกรรมสาธารณะ เช่น สร้าง ซ่อมแซมถนน ลอกคลอง การกำจัดขยะมูลฝอยและน้ำเสีย เป็นต้น) ในรอบปีที่ผ่านมา หมายถึง การนับจากวันที่สอบถามข้อมูลย้อนหลังไป 12 เดือน
ความถี่ของข้อมูล ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ทุกปี 2565
หลักวิธีทางสถิติ - ความครอบคลุม - วิธีการจัดเก็บ - การคำนวณ	- ครัวเรือนที่มีผู้อาศัยอยู่จริง ทั้งในเขตชนบทและเขตเมือง ทั้งที่มีบ้านเลขที่และไม่มีบ้านเลขที่ อาศัยอยู่ในรอบปีที่ผ่านมาไม่น้อยกว่า 6 เดือน เฉพาะครัวเรือนที่มีคนไทยอาศัยอยู่ ครอบคลุมทั่วประเทศ ยกเว้นกรุงเทพมหานคร - เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จปฐ. ทุกครัวเรือนในช่วงเดือนธันวาคมถึงกุมภาพันธ์ นำมาตรวจสอบความถูกต้องและประมวลผลในระดับตำบล อำเภอ และจังหวัด และส่งให้กรมการพัฒนาชุมชน สูตรการคำนวณ : ร้อยละของครัวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน $= \frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน}}{\text{จำนวนครัวเรือนที่จัดเก็บทั้งหมดทั่วประเทศ}} \times 100$
แหล่งที่มาของข้อมูล	ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการขนส่งมวลชน

แบบสอบถามความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการขนส่งมวลชน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการขนส่งมวลชน

คำชี้แจงแบบสอบถาม คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด (ตัวอย่าง)

1.1 เพศ

- 1) ชาย 2) หญิง 3) ไม่ระบุ

1.2 อายุ

- 1) ต่ำกว่า 20 ปี 4) 41 - 50 ปี
 2) 20 - 30 ปี 5) 51 - 60 ปี
 3) 31 - 40 ปี 6) มากกว่า 60 ปี

1.3 ระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาอยู่

- 1) มัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า 5)ปริญญาโท
 2) มัธยมปลาย/ ปวช. 6) ปริญญาเอก
 3) อนุปริญญา/ปวส. 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....
 4) ปริญญาตรี

1.4 อาชีพ

- 1) นักเรียน/ นักศึกษา 5) รับจ้างอิสระ
 2) ข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ 6) ค้าขาย
 3) พนักงานบริษัทเอกชน 7) แม่บ้าน
 4) ธุรกิจส่วนตัว/ เจ้าของกิจการ 8) อื่นๆ โปรดระบุ.....

1.5 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

- 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท 4) 30,001 - 40,000 บาท
 2) 10,000 - 20,000 บาท 5) 40,001 - 50,000 บาท
 3) 20,001 - 30,000 บาท 6) มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป

1.6 ประเภทของบริการขนส่งมวลชนที่เคยใช้บริการ

- 1) รถโดยสารประจำทาง 4) รถไฟฟ้าความเร็วสูง
 2) รถโดยสารประจำทางของสนามบิน 5) เรือข้ามฟาก
 3) รถไฟ

ส่วนที่ 2 ด้านคุณภาพการให้บริการ

ความพึงพอใจ		5 (พึงพอใจมากที่สุด)	4 (พึงพอใจ)	3 (ปานกลาง)	2 (ไม่พอใจ)	1 (ไม่พอใจอย่างยิ่ง)
1	สภาพยานพาหนะโดยสารโดยทั่วไป มีความทันสมัย					
2	ยานพาหนะโดยสารโดยทั่วไป มีความสะอาด					
3	สถานีขนส่ง/ท่าเรือ มีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย					
4	สถานีขนส่ง/ท่าเรือ มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆไว้อย่างเพียงพอ					
5	พนักงานให้บริการด้วยความถูกต้อง					
6	พนักงานมีความตรงต่อเวลาในการปฏิบัติหน้าที่					
7	การเข้า-ออกสถานีขนส่ง/ท่าเรือตรงตามเวลาที่กำหนด					
8	ระบบคิดค่าโดยสารมีความเป็นมาตรฐาน					
9	การตรวจสอบเอกสารและข้อมูลเป็นไปด้วยความถูกต้อง					
10	พนักงานมีความตั้งใจปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างดี					
11	ตารางเวลาเดินทางมีความสะดวกต่อการใช้บริการ					
12	สถานีขนส่งมีการเผยแพร่ข่าวสารประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง					
13	สภาพยานพาหนะดูแลแล้วมีความปลอดภัยในการเดินทาง					
14	ระบบขั้นตอนการให้บริการมีความเป็นมาตรฐาน					
15	พนักงานมีการจัดลำดับการให้บริการก่อนหลัง					
16	พนักงานขับ ขับขี่ มีความปลอดภัยดี					
17	พนักงานให้บริการด้วยความเอาใจใส่ดี					

18	พนักงานมีการรับฟังปัญหาของผู้ใช้บริการและเสนอแนวทางแก้ไขปัญหา					
19	ข้อมูลที่มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ตรงกับความต้องการของท่าน					
20	พนักงานมีความเต็มใจให้ความช่วยเหลือทุกครั้งที่ท่านมาขอใช้บริการ					

ส่วนที่ 3 ด้านความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ		5 (พึงพอใจมากที่สุด)	4 (พึงพอใจ)	3 (ปานกลาง)	2 (ไม่พอใจ)	1 (ไม่พอใจอย่างยิ่ง)
1	บริษัทขนส่งมีขั้นตอนการให้บริการที่ชัดเจน					
2	บริษัทขนส่งมีการให้บริการที่เป็นไปตามกำหนดระยะเวลา					
3	บริษัทขนส่งมีอุปกรณ์/เครื่องมือ เทคโนโลยีและความพร้อมในการให้บริการ					
4	บริษัทขนส่งมีการให้บริการเป็นมาตรฐานเดียวกัน ไม่เลือกปฏิบัติ					
5	การให้บริการของบริษัทขนส่งมีความถูกต้อง					
6	ค่าใช้จ่ายในการให้บริการของบริษัทขนส่งมีความเหมาะสม					
7	บริษัทขนส่งมีการพัฒนาและปรับปรุงการให้บริการอยู่เสมอ					
8	บริษัทขนส่งมีการให้บริการที่ปลอดภัย					
9	บริษัทขนส่งมีการให้คำแนะนำการใช้บริการและวิธีปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้โดยสาร					
10	บุคลากรของบริษัทขนส่งมีความพร้อมและกระตือรือร้นในการให้บริการ					

11	บุคลากรของบริษัทขนส่งมีความสามารถในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี					
12	บุคลากรของบริษัทขนส่งให้บริการแก่ผู้ใช้บริการอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน					
13	บริษัทขนส่งมีบุคลากรเพียงพอต่อการให้บริการ					
14	บุคลากรของบริษัทขนส่งให้บริการด้วยความถูกต้องและรวดเร็ว					
15	บริษัทขนส่งมีป้ายประชาสัมพันธ์ตารางการเดินรถ/เรือ					
16	บริษัทขนส่งมีการประชาสัมพันธ์เสียงตามสายที่ชัดเจน					
17	บริษัทขนส่งมีสถานที่ให้รอรับบริการสำหรับผู้โดยสารอย่างเพียงพอ					
18	บริษัทขนส่งมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ ตู้ATM ร้านค้า ฯลฯ ไว้บริการอย่างเพียงพอ					
19	อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน					
20	บริเวณอาคารที่พักผู้โดยสารและบริเวณโดยรอบสะอาด ไม่มีมลพิษ					

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามความพึงพอใจในการบริการผ่านแพลตฟอร์มกลาง
หรือระบบสารสนเทศด้านบริการ

แบบสอบถามความพึงพอใจในการใช้บริการแพลตฟอร์มกลาง หรือระบบสารสนเทศด้านบริการ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจในการใช้บริการ

แพลตฟอร์มกลาง หรือระบบสารสนเทศด้านบริการ

คำชี้แจงแบบสอบถาม คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด (ตัวอย่าง)

1.1 เพศ

- 1) ชาย 2) หญิง 3) ไม่ระบุ

1.2 อายุ

- 1) ต่ำกว่า 20 ปี 4) 41 - 50 ปี
 2) 20 - 30 ปี 5) 51 - 60 ปี
 3) 31 - 40 ปี 6) มากกว่า 60 ปี

1.3 ระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาอยู่

- 1) มัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า 5)ปริญญาโท
 2) มัธยมปลาย/ ปวช. 6) ปริญญาเอก
 3) อนุปริญญา/ปวส. 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....
 4) ปริญญาตรี

1.4 อาชีพ

- 1) นักเรียน/ นักศึกษา 5) รับจ้างอิสระ
 2) ข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ 6) ค้าขาย
 3) พนักงานบริษัทเอกชน 7) แม่บ้าน
 4) ธุรกิจส่วนตัว/ เจ้าของกิจการ 8) อื่นๆ โปรดระบุ.....

1.5 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

- 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท 4) 30,001 – 40,000 บาท
 2) 10,000 - 20,000 บาท 5) 40,001 – 50,000 บาท
 3) 20,001 - 30,000 บาท 6) มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป

1.6 ประเภทของแพลตฟอร์มกลาง หรือระบบสารสนเทศด้านบริการที่เคยใช้บริการ

- 1) เว็บไซต์ <https://pattaya.go.th>
 2) Facebook : PRPATTAYA
 3) แอปพลิเคชันไลน์ @ pattayaconnect
 4) Pattaya Contact Center 1337

1.7 ได้มีการติดตามข้อมูลข่าวสารเมืองพัทยาผ่านโซเชียลมีเดียรูปแบบใดบ้าง

- 1) Facebook
- 2) Twitter (X)
- 3) Line Official

1.8 ท่านใช้บริการใดบ้างบนแพลตฟอร์มกลาง

☐ 1) ค้นหาข้อมูลทั่วไป	☐ 8) ข้อมูลจราจร
☐ 2) ข่าวประชาสัมพันธ์ทั่วไป	☐ 9) ข้อมูลสภาพอากาศ
☐ 3) ดาวน์โหลดยุติการ	☐ 10) ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว
☐ 4) ติดต่อราชการ	☐ 11) ข้อมูลด้านการศึกษา
☐ 5) แสดงความคิดเห็น	☐ 12) ข้อมูลสถานพยาบาล
☐ 6) สอบถามปัญหา	☐ 13) อื่นๆ
☐ 7) แจ้งเรื่องร้องเรียน	

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ		5 (พึง พอใจ มาก ที่สุด)	4 (พึง พอใจ)	3 (ปาน กลาง)	2 (ไม่ พอใจ)	1 (ไม่ พอใจ อย่างยิ่ง)
1	การใช้แพลตฟอร์มกลาง ๆ ช่วยลดค่าใช้จ่ายและปัญหาในการเดินทาง					
2	แพลตฟอร์มกลาง ๆ มีความทันสมัย					
3	แพลตฟอร์มกลาง ๆ สามารถตรวจสอบความถูกต้องได้					
4	แพลตฟอร์มกลาง ๆ มีความชัดเจนในการสื่อสาร					
5	แพลตฟอร์มกลาง ๆ มีขั้นตอนการใช้งานที่ชัดเจน					
6	ระบบแพลตฟอร์มกลาง ๆ สามารถตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว					
7	การจัดผัง และรูปแบบของแพลตฟอร์มกลาง ๆ ใช้งานง่าย					
8	ภาพและเนื้อหา มีความเหมาะสม สวยงาม					
9	แพลตฟอร์มกลาง ๆ สามารถตอบสนองต่อผู้ใช้งานได้ทุกระดับ					
10	แพลตฟอร์มกลาง ๆ มีการเชื่อมโยงไปยังเว็บไซต์อื่นๆ					
11	การแจ้งข่าวสารประชาสัมพันธ์มีความเหมาะสม					
12	แพลตฟอร์มกลาง ๆ มีความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร					
13	แพลตฟอร์มกลาง ๆ ให้ความสะดวกในการติดต่อราชการ					
14	แพลตฟอร์มกลาง ๆ สะดวกต่อการสืบค้นข้อมูล					
15	แพลตฟอร์มกลาง ๆ มีฟังก์ชันการใช้งานที่ครบถ้วนตามความต้องการ					

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะ
และของเสียในเมืองพัทยา

แบบสอบถามความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสีย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจในการบริหารจัดการขยะและของเสียในเมืองพัทยา

คำชี้แจงแบบสอบถาม คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด (ตัวอย่าง)

1.1 เพศ

- 1) ชาย 2) หญิง 3) ไม่ระบุ

1.2 อายุ

- 1) ต่ำกว่า 20 ปี 4) 41 - 50 ปี
 2) 20 - 30 ปี 5) 51 - 60 ปี
 3) 31 - 40 ปี 6) มากกว่า 60 ปี

1.3 ระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาอยู่

- 1) มัธยมต้นหรือต่ำกว่า 5)ปริญญาโท
 2) มัธยมปลาย/ ปวช. 6) ปริญญาเอก
 3) อนุปริญญา/ปวส. 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....
 4)ปริญญาตรี

1.4 อาชีพ

- 1) นักเรียน/ นักศึกษา 5) รับจ้างอิสระ
 2) ข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ 6) คำขาย
 3) พนักงานบริษัทเอกชน 7) แม่บ้าน
 4) ธุรกิจส่วนตัว/ เจ้าของกิจการ 8) อื่นๆ โปรดระบุ.....

1.5 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

- 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท 4) 30,001 – 40,000 บาท
 2) 10,000 - 20,000 บาท 5) 40,001 – 50,000 บาท
 3) 20,001 - 30,000 บาท 6) มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป

1.6 ระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่

- 1) ต่ำกว่า 1 ปี 4) 11 - 15 ปี
 2) 2 - 5 ปี 5) 16 - 20 ปี
 3) 6 - 10 ปี 6) มากกว่า 20 ปี

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ		5 (พึงพอใจมากที่สุด)	4 (พึงพอใจ)	3 (ปานกลาง)	2 (ไม่พอใจ)	1 (ไม่พอใจอย่างยิ่ง)
1	เจ้าหน้าที่เก็บขยะมูลฝอยมีเพียงพอ					
2	เจ้าหน้าที่มีพฤติกรรมหรือความประพฤติเหมาะสม					
3	ความเป็นมิตร สุภาพ เต็มใจให้บริการ					
4	รถบรรทุกขยะมูลฝอยมีเพียงพอสำหรับบริการจัดเก็บ					
5	ถังบรรจุขยะมีเพียงพอสำหรับใส่ขยะ					
6	ตำแหน่งการวางถังบรรจุขยะ					
7	ความทันสมัยของอุปกรณ์ เช่นสภาพรถบรรทุกขยะ ถังขยะ					
8	การจัดเตรียมถังบรรจุขยะเพิ่ม กรณีมีการร้องขอเพิ่มเติม					
9	มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับปัญหาขยะ และการแยกขยะ					
10	มีการประชาสัมพันธ์เรื่องการกำหนดเวลาการเก็บขยะและค่าธรรมเนียมอย่างชัดเจน					
11	พนักงานขับรถ ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง					
12	จำนวนครั้งที่เจ้าหน้าที่เข้ามาเก็บมีความเหมาะสม					
13	รถขยะของเทศบาลสามารถจัดเก็บได้ตรงเวลา					
14	เจ้าหน้าที่ให้บริการด้วยความเสมอภาค ไม่เลือกปฏิบัติ					

ภาคผนวก จ

ภาพการลงพื้นที่สำรวจ หรือสัมภาษณ์ประชากรในชุมชนของเมืองพัทยา

คณะวิจัย

ผู้อำนวยการสำนักยุทธศาสตร์และงบประมาณ เมืองพัทยา	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการส่วนยุทธศาสตร์การพัฒนา เมืองพัทยา	ที่ปรึกษา
หัวหน้าฝ่ายวิจัยและประเมินผล เมืองพัทยา	ที่ปรึกษา
ผศ.ดร.สุจิตรา วุฒิโสภณ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	หัวหน้าโครงการ
ดร.แววมยุรา คำสุข สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	นักวิจัย
นางสาว ณิชชนก รัตนวงศา	นักวิจัย และผู้ประสานงานโครงการ
นางสาว ปุณญาภักดิ์ ปันศิริ	นักวิจัย
นางสาว ธรรมสรณ์ แสนสุข	นักวิจัย

วิสัยทัศน์

“เมืองแห่งโอกาส

เศรษฐกิจสมดุล

คุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับทุกคน”

คำขวัญเมืองพัทยา

เมืองท่องเที่ยวทันสมัย หลากหลายอารยธรรม
ขึ้นจ้ำเสียงดนตรี ประเพณีวันไหล มากมายการกีฬา

